

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

Seven Brides FOR Seven ALIEN Brothers

FRANTOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FRANTOR
YEDİ UZAYLI KARDEŞE YEDİ GELİN

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı © 2023 Honey Phillips tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22 Sonsöz</u>

<u>Yazarın Notu</u>
<u>Diğer Başlıklar</u>
<u>Yazar Hakkında</u>

BÖLÜM 1

F Rantor rüya gördüğünü biliyordu ama bir şey fark etmedi. Tepeye doğru yürümekten kendini alıkoyamadı. Durduramadı

Bir zamanlar memleketi olan yere bakmaktan kendini alamadı. Kavrulmuş toprağa ve silah saldırısının sadece kenarını yakalamış olan tek ağacın yanmış iskeletine bakıyordu. Hepsi gitmişti; anne babası, kız kardeşi, hayatı boyunca tanıdığı insanlar.

Gerçekte, çekip gitmişti. Hâlâ sağlam olan ilk kasabaya kadar yürümüş ve hemen İttifak ordusu için gönüllü olmuştu. Galaktik İttifak, Vizal için savaşan iki galaktik örgütten biriydi. İkisine de bağlılığı yoktu ama evini yok edenler Birleşik Federasyon güçleriydi. O bir mühendisti ama İttifak onu altı hafta içinde bir askere dönüştürmüştü; keder ve bitkinlikle geçen uzun bir bulanıklığa sıkıştırılmış altı hafta.

Ama rüyasında, eğitimini ve ilk savaşlarını atlamış ve doğrudan onu bugünkü canavara dönüştüren kaçınılmaz acı verici olaya gitmişti. Bundan da kaçamadı.

Vücudunu kaplayan ter ve yaralı yanağından süzülen bir damla gözyaşıyla uyandığında, evine dönüştürdüğü değirmenin tanıdık çevresiyle çevriliydi. Yaşam alanı hâlâ karanlıktı ama pencereleri örten ağır perdelerdeki ince aralıklardan belli belirsiz bir parıltı geliyordu. Omzundaki ağrıya, belindeki zonklamaya ve sağ dizindeki sertliğe aldırmadan, uzun bir alıştırmamanın rahatlığıyla ayağa kalktı. Her zamanki gibi, pencerelerden birini seçti.

vadiden aşığıya ve ana çiftlik evinden uzağı, sonra perdeyi kenara itti.

Dış dünya, girdap gibi dönen beyaz bir bulut tarafından tamamen örtölmüşü. Dünden beri yağın kar büyük bir fırtınaya dönüşmüşü. Bu gezegende geçirdikleri önceki kıştan edindiğı tecrübeye göre, fırtına günlerce, hatta haftalarca sürebilirdi. Bu da normalden daha da izole olacağı anlamına geliyordu.

Belki de en iyisi budur, diye düşündü her zamanki basit yemeğini hazırlamak için küçük mutfağına geçerken. Yemek yemekten pek zevk almazdı ama vücudunun büyük bir kısmının yerini almış olan mekanik parçalara rağmen hâlâ bir insan olduğunu kendine hatırlatmanın bir yoluydu.

Bir tencerede kaynayan suya tahıl karıştırırken, kendini çiftlik evinin rahat mutfağını hayal ederken buldu. Eski komutanı ve ekiplerinin lideri Artek orada olacaktı, şüphesiz yanında her zamanki gibi emir subayı Callum olacaktı. Tek fark, Artek'in yeni insan gelini Nelly'nin de orada olmasıydı.

Artek dağ geçidinin uzak tarafındaki insan kasabasından bir gelinle döndüğünde, Frantor'un ilk tepkisi dehşet olmuştu. Silah arkadaşlarına, Artek'in komutası altında birlikte savaştığı diğer erkeklere kendini göstermekte yeterince zorluk çekmişti. Bir dışının onu görüp dehşete düşebileceğı düşüncesine bile katlanamıyordu. Yine de kendini alamamış, Nelly bir dışının varlığına ne kadar ihtiyaç duyduklarını anladığında onu dışarıdan izleyip dinlemişti.

Gözyaşları içinde evden kaçmış ve saklandığı yere yaklaşmıştı. Kaçmaya hazırlanıyordu. Bunun yerine, kendini onunla konuşurken buldu. Sözlerinin yardımcı olduğunu düşündü. Artek onu takip ettiğinde, kadın dinledi. Ama onu unutmamıştı ve kendini ifşa etmeye niyeti olmadığını anladığında, ona küçük ikramlar bırakmaya başlamıştı - tatlı ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcı.

Çiftliğı bir eve dönüştürmeye başlamasını uzaktan izlerken kendini büyülenmiş buldu. Çiftlik hepsi için bir sığınak olmuştu; savaş sona erdikten sonra birlikte olabilecekleri, sıkı çalışmanın ve çevrelerinin güzelliğinin onları iyileştirmesine izin verebilecekleri bir yer seçmişlerdi. O değil

ama o bile dağ vadisinin yalnızlığında ve çiftliği yeniden inşa etmenin zor işlerinde teselli bulmuştu.

Ama Nelly burayı bir sığınaktan daha fazlası, bir yuva haline getirmişti. Artek'in zaman zaman katı kontrolünü gevşetmesini bile sağlamıştı. Bu ilişkiyi kıskanıyordu ve bu konuda yalnız da değildi. Diğer iki kardeşinin, Benjar ve Endark'ın kendi insan gelinlerinin peşinden gitmeye niyetli olduklarını bilecek kadar çok şey duymuştu. Bu ona imkânsız bir girişim gibi görünüyordu ama en azından her iki erkek de genç ve sağlıklıydı. Benjar bir dişiyi kazanmayı başarabilecek bir cazibeye sahipti ve Endark son zamanlarda huysuz ve agresif olsa da Frantor onun kendini dışisine adayacağını biliyordu. Ama onun için hiç umut yoktu.

Yine de uzak duramadı. Gölgelerden izlemeye devam etti, kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu ama izlediği için Nelly bu gezegendeki birkaç yerli yırtıcıdan biri olan bir adyani tarafından saldırıya uğradığında oradaydı. Hayvanı yenmiş, onu baygın halde eve taşımış ve Drakkar'ı çağırılmıştı.

Frantor diğer erkeğin onu görmeyi ne kadar zor bulduğunu bilse de, Drakkar her zaman olduğu gibi, her zaman yapacağı gibi geldi. Drakkar için Frantor kendi başarısızlığını temsil ediyordu. Onu kurtarmıştı ama şu anki deformasyonlarına neden olan hasar seviyesini engellemeyi başaramamıştı. Frantor onu suçlamıyordu; diğer erkeğin içinde bulundukları durum ve kısıtlı kaynaklar göz önüne alındığında mümkün olan her şeyi yaptığını biliyordu ama Drakkar'ın kendisini suçladığını da biliyordu.

Nelly uyanana kadar beklemeyi reddetti, ancak Drakkar onu daha sonra buldu ve iyi olduğuna ve hamile olduğuna dair güvence verdi.

İlk tepkisi sevinç olmuştu - onca savaş, ölüm ve yıkımdan sonra yeni bir hayatla kutsanacaklardı. Ama sonra varlığından korkan bir çocuğu düşündü ve sevinci umutsuzluğa dönüştü. Bir çocukla birlikte çiftlikte kalabilecek miydi? Benjar ve Endark da gelinleriyle dönerlerse, gidebileceği yerler daha da kısıtlı olacaktı.

Belki de yoluma devam etmeliyim. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Gitmek istemiyordu. Silah arkadaşları geriye kalan tek ailesiydi.

Sahip olabileceği bir aile... Ama sadece varlığının bile gelinlerini dehşete düşüreceğini ve çocuklarını korkutacağını bilerek nasıl kalabilirdi?

Yenmemiş sıcak tahıl kasesini bir kenara itti. Neden rol yapmaya çalışsın ki? Yine de kendisi için seçtiği yer -o dağ vadisinin ortasından geçen nehrin kıyısındaki eski değirmen- evi gibi hissettirmeye başlamıştı. Atölyesi aşağıdaydı ve elektriği ve su tesisatını çalıştırmalarını sağlayan şey onun uzmanlığıydı. Diğerlerinin hiçbiri bu becerilere sahip değildi.

Bir anlık dikkatsizlikle tüm pencere kapaklarını açarak karla kaplı ışığın odanın içine dolmasına izin verdi. *Burası benim evim*, diye tekrar düşündü ve Vizal'den yanında getirdiği tek eşyayı almak için duvardaki dolaba gitti. Bir zinar, tıpkı babası ve ondan önceki babası gibi çalarak büyüdüğü telli çalgı. Onların kullandığı enstrüman çoktan gitmiş, kasabalarını ele geçiren yıkımda kaybolmuştu ama bu enstrüman aynı anıları taşıyordu. Dizlerini bükmeye zorladı, kendini pencere kenarındaki koltuğa bıraktı ve parmaklarını tellerin üzerinde gezdirdi. Net notalar odayı doldurdu ve bilinçli bir düşünce olmadan "Ay'ın Ağıdı "nı çalmaya başladı. Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

BÖLÜM 2

Florie etrafı müzikle çevrili bir şekilde uyandı. Bir adam şarkı söylerken yaylı bir enstrüman kederli bir melodi çalıyordu. Derin, güzel bir sesi vardı.

Havayı doldurdu ve göğsünün ağrmasına ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla yanmasına neden olarak içine ulaştı. Sözleri tanımıyordu ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca orada öylece uzandı, müziğin güzelliğinde kayboldu, ama sonra gerçeklik devreye girdi. Neredeydi?

Taş duvarlı geniş bir odanın bir tarafına yerleştirilmiş perdeli bir oyukta bir şiltenin üzerindeydi. Bir dizi merdiven yatağın yanındaki sahanlığa kadar yükseliyor, sonra da gözden uzakta devam ediyordu. Odadaki tek ışık merdivenlerden sızan loş, beyaz bir parıltıydı ama bu da onun bir tür çalışma odasında olduğunu göstermeye yetiyordu. İki büyük çalışma masası odanın ortasından aşağıya doğru uzanıyordu ve taş duvarlar dolaplarla kaplıydı, alet rafları üzerlerine düzgünce asılmıştı. Odanın bir ucunda, devasa ahşap dişlilerden oluşan karmaşık bir düzenek devasa bir çarka yol açıyordu.

Burayı hayatında daha önce hiç görmediğinden oldukça emindi. Buraya nasıl gelmişti?

Müzik sona erdiğine göre yukarıdan ses gelmiyordu ve mümkün olduğunca sessizce oturup hatırlamaya çalıştı. *Kasaba dansı*. Kasaba dansından eve döndüğünü, kendini yorgun ve biraz da hüzünlü hissettiğini hatırlıyordu. Dansa tepsiler dolusu yiyecek götürmüştü ve her zamanki gibi iyi karşılanmışlardı. İnsanların yemek yediğini ve yemekten keyif aldığını görmek hoşuna gitse de, bazen sadece bir tabak yemeğin arkasındaki dostça gülümsemeden ibaretmiş gibi görünüyordu. Kesinlikle kimse ona dans etmeyi teklif etmeyi düşünmemişti.

Hafifçe yağan karda tek başına eve doğru yürürken, bunun kendi seçimi olduğunu kendine hatırlatmıştı. Bağımsızlığı için çok mücadele etmişti ve şimdi onu kaybetmeyecekti. Kasabadaki erkeklerden hiçbiri ilgisini çekmemişti -hepsi geride bıraktığı adama çok benziyordu- ama yine de teklif edilmiş olmak güzel olurdu.

Restoranın üst katındaki odalarına çıkan merdivenleri tırmanırken melankoli hissinden kurtulamıyordu. Aynada yüzüne bakıp merak ettiğini hatırlıyordu. Açık kahverengi saçları, yeşil gözleri ve oldukça yuvarlak bir yüzü vardı; güzellik yarışmalarında dereceye giremeyebilirdi ama gözleri zorlamıyordu. Öte yandan, kadınların çoğunun on sekiz yaşında evlendiği bir kasabada, evlenme yaşını çoktan geçmiş sayılırdı. Kız gibi vücudu uzun zaman önce kadınsı kıvrımlara dönüşmüştü.

İçini çekti ve kitaplarına döndü, ama sonra bir şey oldu. Anısı geri döndüğünde kalbi kaburgalarına çarpmaya başladı. Koyu pembe kürklü, kocaman bir uzaylı erkek ona doğru ilerliyordu. Ve sonra hiçbir şey.

Ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadı. Uzaylı onu götürmüş olmalıydı- ama nereye? Wainwright kasabasına yakın olan tek uzaylılar dağ geçidinin diğer tarafındaki çiftlikte yaşayanlardı. Bir grup çiftliği Josiah Wainwright'ın mirasından satın almıştı ama kimse onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordu. İçlerinden sadece ikisi kasabaya gelmişti ve onlardan biri şimdi arkadaşı Nelly ile evliydi.

Nelly! Eğer çiftlikte yaşayan uzaylılardan biri tarafından kaçırıldıysa, bu Nelly'nin yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu. Sadece ona nasıl ulaşacağını bulması gerekiyordu.

Üst kattan hâlâ ses gelmiyordu, bu yüzden sessizce ayağa kalktı. Pelerini yanındaydı ve onu alıp omuzlarına sardı ve parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Büyük ahşap kapının dışarı çıktığını umarak dikkatlice kolu çevirdi, gıcırdayınca irkildi ama üst kattan hâlâ ses gelmiyordu.

Mandal açıldığında rüzgâr kapıyı yakaladı, duvara çarptı ve odanın içine buz gibi bir rüzgâr ve kar gönderdi. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama rüzgârın gücü çok fazlaydı.

"Kim var orada?" diye sordu yukarıdan bir ses. Sanki merdivenlerin tepesinde duruyormuş gibi bir sesi vardı ama görüş alanının dışında kalmıştı.

Derin, zengin sesin şarkıcıya ait olduğu açıktı ve tereddüt ederek fırtınaya doğru baktı. Her ne kadar kaçmak istese de, nerede olduğu ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadan kar fırtınasının içine dalmak aptallık olurdu. Sonra rüzgâr kapıyı tekrar elinden çekip aldı, iki tırnağını geriye doğru büktü ve acı ona cesaret verdi.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye tersledi. "Beni buraya sen getirdin." "Seni buraya ben mi getirdim?"

"Kesinlikle gelmeyi ben seçmedim."

"Bunun gayet iyi farkındayım."

Şarkısındaki kederin aynısı sesinde de vardı ve kadın beklenmedik bir acıma duygusu hissetti.

"Benjar," diye mırıldandı. "Öyle olmalı." "Ne?"

"Ne değil, kim. Seni buraya getiren erkeğin Benjar olduğuna inanıyorum. Geri döndüğünden emin olacağım. Ama henüz gidemezsin," diye ekledi çabucak. "Fırtına çok tehlikeli."

"Ben aptal değilim. Bunu kendim de görebiliyorum."

"Alınmak istemedim. Sadece kapı hala açık."

"Bunu ben de fark ettim," dedi kuru bir sesle ve kapıyı kapatmak için bir kez daha etkisiz bir girişimde bulundu. "Ama rüzgâr çok güçlü. Kendi başıma kapatamıyorum."

"Anlıyorum."

Kısa bir duraksama oldu ve sonra ayak sesleri duydu, garip bir sürüklenme ritmi olan ayak sesleri. Üst kattan gelen ışık sönmeye başlamış, açık kapıdan içeri girmeyi başaran soluk gri gün ışığı dışında neredeyse tamamen karanlık kalmıştı.

"Kapıdan uzaklaş," diye emretti. "Uzak duvara git ve orada kal." "Yardım edebilirim-"

"Hayır!" Sert reddi odanın içinde çınladı. Sonra içini çekti ve daha ılımlı bir tonda konuştu. "Lütfen. Uzak duvara doğru ilerleyin."

"Pekala."

Loşlukta kalçası çalışma masalarından birine çarptığında küfretmemek için elinden geleni yaparak itaat etti.

"Duvara yaslandım."

"Orada kal. Lütfen."

Merdivenler gıcırdadı ve kendini gölgelerin arasından bakarken buldu. Tek seçebildiği garip, değişken hatlara sahip iri bir figürdü. Açık kapı tarafından kısa bir süre aydınlatılana kadar, tüm vücudunu kaplayan bir pelerin giydiğini fark etti, kapüşonu başının üzerine çekilmişti. Kapıyı kapatmak için bir elini kullandı ve korkutucu bir kolaylıkla iterek kapattı.

Kapı kapandığında, zayıf ışık kayboldu ve onu karanlıkta iri, pelerinli figürle yalnız bıraktı.

BÖLÜM 3

“N Ne?” diye sordu kadın, sesi alçak ve garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Sakin görünmeye çalışmasına rağmen, ne kadar çabuk nefes alıyordu ve korkmuş olması gerektiğini biliyordu ama... "Ben de gidemem," dedi sertçe.

Her ne kadar kaçmak istese de Vizal'a hiç kar yağmamıştı ve yaraları olmasa bile vücudu bu koşullarla başa çıkacak donanımına sahip değildi.

"Tabii ki hayır. O fırtınada kimse dışarıda olmamalı."

Sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi, ama aynı zamanda duvardan uzaklaşmış, sanki ona doğru geliyormuş gibi geliyordu ve panik içinde kükredi.

"Kımıldama."

"Hareket etmiyorum. Hâlâ burada, duvarın önündeyim. Ama... karanlık gerçekten gerekli mi?"

Acı bir kahrkaha patlamak üzereydi ama onu bastırdı.

"Ben... Ben mahremiyetime değer veririm."

"Bunu görebiliyorum," dedi kuru bir sesle. "Ama buraya getirilmeyi ben istemedim ve fırtına geçene kadar ikimiz de buradan ayrılacakmışız gibi görünmüyor." Kısa bir tereddüt. "Ve buraya neden geldiğimi gerçekten bilmiyor musun?"

Benjar, diye tekrar düşündü. Öyle olmalıydı. Frantor'un da bir geline ihtiyacı olduğuna karar vermek tam da onun düşüncesiz, iyi kalpli küçük kardeşine yakışırdı. Bunun onu rahatlatacağını bile düşünmüş olabilirdi ama bu daha çok işkence gibiydi. Evinde bir kadın olması ve onu asla göremeyeceğini, ona asla dokunamayacağını bilmesi.

Karanlıkta bir hışırtı duydu ve onun hâlâ bir yanıt beklediğini fark etti.

"Kardeşlerimden birkaçı gelin bulmak için kasabaya gitti. İçlerinden birinin seni gelinim olarak istediğine inanıyorum."

"*Neyiniz?* Kimseyle evlenmek gibi bir niyetim yok."

"Tabii ki hayır." *Özellikle de ben.* "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Anlamıyorum. Neden gelin bulmanın yolunun kadın kaçırmak olduğunu düşündüler ki? Başka kimi kaçırdılar?"

"Yanlarında kimi getirdiklerini bilmiyorum. Ben buradaydım, her zaman burada olduğum gibi. Ama onlar sadece sizin tarihinizden bir olayı canlandırıyorlardı."

"Gelin kaçırmak insanlık tarihinin bir parçası değildir. Bu fikre nereden kapılmış olabilirler?"

"Nelly'nin onlarla paylaştığı bir hikaye."

Onlarla birlikte odada değildi ama dışarıda dinliyordu ve o da duymuştu.

"Nelly'nin birine gidip gelin kaçırmasını söylemiş olabileceğine bir an bile inanmıyorum. Hikayede başka ne yazıyordu?"

Hikâyenin her kelimesi hafızasına kazınmıştı. Dinlemiş ve içinde bulunduğu durumun gerçeklerini hatırlamadan önce kısa bir an için umutlanmıştı.

"Bir grup asker savaştan döndüklerinde kendilerini dışsız bulurlar. Bilge bir erkek onları eşlerini, yani gelinlerini almaları için yakındaki bir köye gönderdi. -Onlar mutlu ve neşeliyken. Gelinlerini alıp götürdüler ve köylüler peşlerinden geldiğinde gelinleri ayrılmak istemedi çünkü kocalarını sevmeyi öğrenmişlerdi."

İç çekti. "Sanırım neden bahsettiğini biliyorum ama bu sadece bir hikâye. Gerçek bir tarih değil ve kesinlikle bir kadına kur yapmanın en iyi yolunun tarifi değildi. Başka kimlerin kaçırıldığını öğrenmeli ve güvende olduklarından emin olmalıyım."

"Elbette güvendeler." Karanlığa doğru kaşlarını çatı. "Kardeşlerimden hiçbiri bir dişiye asla zarar vermez."

"Adam kaçırmanın zararlı olduğunu düşünmedikleri için, bu beni gerektiği kadar rahatlatmıyor."

Sesindeki kuru ton geri gelmişti ve haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ama yine de zarar verme niyetinde olmadıklarına inanıyordu.

"Fırtına dinene kadar yapılacak bir şey yok. Fırtına dindiğinde sizi çiftlik evine yönlendirebilirim. Nelly'nin size yardım edeceğinden eminim."

Elbette ona eşlik edecekti ama gölgelerde saklı kalacaktı.

"Sanırım haklısın." Tekrar iç çekti. "Sanırım tanıştırmayla başlamalıyız. Benim adım Florie."

"Ben Frantor."

"Ve sen Artek'in kardeşlerinden biri misin? Onu şehirde sadece mor derili başka bir uzaylıyla gördüm."

"Arayan Callum'du, bir başka kardeşim. Aynı zamanda Artek'in ikinci komutanı. Hepimiz aynı birliğin parçasıydık ama biyolojik kardeş değiliz. Yine de kardeşlik bağlarını paylaşıyoruz."

"Bunu anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Artık tanıştığımıza göre ışıkları açabilir miyiz?"

"Hayır."

Bu kez bağırılmamak için kendini zor tuttu ama yine de sözcükler niyet ettiğinden daha yüksek sesle çıkmıştı. Ne yapacaktı ki? Onun deformasyonlarını görmesine izin veremezdi, veremezdi ama karanlıkta kalmasını da bekleyemezdi...

"Sanırım yukarıya, oturma odasına çıkmanız en iyisi olacak," dedi tereddütle. "Sen yukarıda kalacaksın, ben de burada kalacağım."

"Ama burası sadece bir çalışma odası. Burada kalamazsınız."

Aslında onun için endişeleniyor gibiydi. *Sadece beni görmediği için,* kendine hatırlattı.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedi kararlılıkla. Merdivenlerin altında küçük bir sıhhi tesisat vardı ve saklama dolaplarından birinde bir kutu erzak bile saklıyordu.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Eminim. Merdivenlerin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım onları bulabilirim. Umarım başka bir şeyle karşılaşmadan." "Kendini mi yaraladın?"

"Ciddi bir şey değil. Sadece çalışma masasına çarptım."

Sesi incinmişten çok sinirlenmiş gibiydi ama kendisine zarar vermesine izin veremezdi.

"Gözlerini kapatacağına ve kapalı tutacağına söz verir misin? Sadece bir an için."

"Pekâlâ. Kapandılar."

Hızla hareket ederek masasının üzerindeki küçük çalışma lambalarından birini yaktı, ardından pelerininin kendisini tamamen örttüğünden emin olarak odanın uzak köşesine çekildi.

"Gözlerini aç ve doğrudan merdivenlere git. Etrafına bakma."

Bir kez daha itiraz etmedi. Onun hareket etmeye başladığını duydu ve başını eğip yüzünü gizleme kararlılığına rağmen kısa bir bakış atmaktan kendini alamadı. Kahretsin, çok güzeldi. Uzun açık kahverengi saçları yüzünden geriye doğru çekilerek sırtına dökülüyordu. Onun emrine itaat etti ve doğrudan merdivenlere yöneldi, böylece gözlerinin rengini göremedi, ama göğüslerinin gür kabarıklığını ve kıcının lezzetli kıvrımını görebiliyordu. Yaralanmasından uzun süre önce hissetmediği bir arzu, içinden akıp geçti.

onu. Yıllar sonra ilk kez şaftı sertleşti ve pantolonuna acıyla bastırmaya başladı.

Kadın gözden kaybolduktan sonra "Yukarıdayım," diye seslendi ve adam hemen suçluluk duygusuna kapıldı.

Sözünü tutmuş ve ona doğru bir bakış bile atmamış olmasına rağmen onu gözetlemişti. *Bakmayacağıma söz vermedim*, dedi kendi kendine, ama bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmadı. Ama belki de onu görmek yeterli bir ceza olabilirdi. Artık onun yumuşak, güzel ve çekici olduğunu biliyordu.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ona asla yaklaşamazdı. Aceleyle ışığı kapatırken elleri titredi ve çalışma odası bir kez daha karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 4

Florie merdivenlerin tepesine ulaştığında arkasındaki ışık sönünce içini çekti. En azından başlangıçtaki kadar karanlık değildi. ortaya çıktı. Gözleri alıştığında, perdelerdeki çatlaklardan, herhangi bir şeye takılıp düşmesini önleyecek kadar ışık sızıyordu. Gerçi takılacak pek bir şey de yoktu. Bir başka büyük odaydı, aşağıdaki çalışma odasıyla aynı büyüklükteydi, ancak açıkça bir yaşam alanı olarak tasarlanmış olmasına rağmen, çok az mobilya içeriyordu ve sahibinin kişiliğine dair hiçbir belirti yoktu.

Bu kattaki duvarlar da taştandı, ama kalın ahşap kirişlerle kaplı tonozlu bir tavan ve odanın iki yanında büyük pencereler vardı. Pencerelerin hepsi ağır perdelerle kaplıydı ve kaşlarını çatarak onlara baktı. Neden bütün bu perdeler? Neden bu karanlık? Bunun sadece onun iyiliği için olmadığı kesindi; o gelmeden çok önce her şeyin yerli yerinde olduğunu görebiliyordu. Başını iki yana salladı. Kaçırılmak ve bir yabancıнын merhametine terk edilmek için varmak çok hafif bir kelime gibi görünüyordu.

Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Tüm cüssesine rağmen Frantor ondan daha çok korkmuş görünüyordu. Her ne kadar kaçırılmasındaki rolü hakkında yalan söylüyor olsa da, o kadar rahatsız olduğu belliydi ki, Frantor onun bu işin bir parçası olmadığına inanmıştı.

Ne yazık ki, onun olaya dahil olmaması duruma yardımcı olmadı. Hâlâ çiftlikteydi ve en iyi koşullarda kasabadan yarım günlük bir yolculuk mesafesindeydi. Ve o burada olduğu sürece restoranı kapalı kalacaktı. İki yardımcısı vardı, biri mutfakta yardımcı oluyor, diğeri de

Ama ikisi de onsuz açmayı düşünmüyordu. En azından binayı boşanma tazminatıyla satın almıştı ve bir kenarda birikmiş parası vardı. Birkaç günlüğüne kapalı kalmak dünyanın sonu olmazdı.

Ama sonra çok fazla ışık almamaya dikkat ederek pencerelerden birinden dışarı baktı ve kalbi sıkıştı. Birkaç gün iyimser bir tahmin olabilirdi. Kar fırtınası, aşağıdaki kapıyı açtığında görüldüğünden daha da kötü görünüyordu. Rüzgâr birkaç dakikalığına hafiflediğinde, zemini çoktan kaplamış olan ağır kar yığınlarını ve ağaçların üzerindeki kalın kar tabakasını görebiliyordu. Kış karları her yıl dağların üzerinden kasabaya giden geçidi kapatırdı ama mevsimin ilerleyen zamanlarına kadar değil. Sadece bir fırtınanın çiftliğin yolunu kesmeye yetmeyeceğini umabilirdi.

Odaya az miktarda ışık girmesine izin vererek çevresini inceledi. Sağ duvar boyunca, mekanik olarak çalışan bir soba da dahil olmak üzere güzelce donatılmış bir mutfak alanı vardı. En azından odun getirme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Şömine yoktu ama odanın kendisi rahat bir sıcaklıktaydı ve mekanik ısıtması da olması gerektiğine karar verdi.

Tek sandalyeli bir mutfak masasının dışında tek mobilya, pencerelerden birinin yanındaki iyi yastıklı bir sandalye ve uzak duvara dayalı büyük bir ahşap yataktı. Yatağın yanında iki büyük değirmen taşının bulunduğu kapalı bir alan vardı. Alt kattaki devasa ahşap dişliler birden anlam kazandı. Her şey el değmemiş gibi görünse de burası bir zamanlar değirmen olarak tasarlanmış olmalıydı. Hiç üretime geçmiş miydi?

Josiah Wainwright, Wainwright kasabasını kurmanın yanı sıra çiftliği gelini için bir ev olarak inşa etmişti. Kasaba efsanelerine göre, gelini hiç gelmemişti. Yıllar geçtikçe daha da inzivaya çekilmişti, ancak çiftliği sonuna kadar işletmek için küçük bir personel çalıştırmaya devam etti.

Çiftlik ona her zaman hüznü ve yalnız bir yer gibi gelmişti. Frantor'u karanlıkta tek başına düşünmek bu izlenimi daha da artırıyordu. *Ama değişiyor*, diye hatırlattı kendine. Frantor ve kardeşleri artık buradaydı ve Nelly yabancıyla evlendiğinde çiftliğe nihayet bir gelin gelmişti.

İçini çekti ve keşiflerine geri döndü. Mutfağın yanındaki duvarda iki kapı vardı. İlki iyi donanımlı bir kilere açılıyordu, raflar şaşırtıcı çeşitlilikte konserve meyve ve sebzelerle dolu cam kavanozlarla doluydu. Alt dolapları daha fazla malzeme dolduruyordu ve dış duvarda etle dolu bir soğuk hava deposu vardı.

İkinci kapıyı açtı ve nefesi kesildi. Burası bir banyoydu ama daha önce gördüğü hiçbir banyoya benzemiyordu. Josiah'nın geçmişin avantajlarına verdiği önem modern su tesisatını yasaklayacak kadar ileri gitmemiş olsa da, Wainwright'taki banyoların çoğu faydacı olmaktan öteye gidememişti. Bu ise hiç de öyle değildi.

Zemin de duvarlarla aynı taştan yapılmıştı ama büyük, pürüzsüz levhalar halinde işlenmişti. Ahşap bir bölme tuvalet alanını odanın geri kalanından ayırıyordu ve yine taştan oyulmuş büyük bir lavabonun bulunduğu uzun bir tezgah vardı. Lavabonun üzerinde ayna olmadığını fark etti ama daha çok odanın en ucunu tamamen dolduran küvetle ilgileniyordu. Yine taştan yapılmış olan küvet, aşağıdaki nehre ve vadinin diğer tarafındaki dağlara bakan dev bir pencerenin önünde yükseliyordu. Küvet çoktan hafifçe buharlaşan suyla dolmuştu ve önünde girmeden önce yıkanmak için bir alan vardı. Özlem dolu bir bakış attı ama Frantor'dan korkmasa da yabancı bir erkekle aynı binada çıplak kalmaya pek hazır değildi.

Amaçsızca ana odaya geri döndüğünde midesi guruldadı ve mutfığa düşünceli bir bakış attı. Bir an düşündü, sonra merdivenlerin başına geçti.

"Frantor?" diye seslendi.

"Aşağı gelme," dedi hemen, o derin, güzel sesinde belirgin bir endişe notası vardı.

"Yapmıyorum. Sadece biraz kahvaltı hazırlamayı düşünüyordum. Senin için sorun olur mu?"

"Elbette. İstedğin her şeyi alabilirsin."

"Teşekkür ederim." Dudağını ısırды, sonra aceleyle devam etti. "Perdelerden birini açsam sorun olur mu? Yemek pişirmek gerçekten çok daha kolay olurdu."

ne yaptığımı görmek için. Söz veriyorum burada kalacağım."

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onun isteğini reddedeceğinden korktu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Eğer söz verirsen."

"İstiyorum," dedi hızla ve adam fikrini değiştirmeden önce pencerelere doğru koştu.

Mutfağın yanındaki pencerenin perdelerini açtı ve malzemeleri daha yakından incelemek için kilere dönmeden önce yoğun bir şekilde yağın kara başını salladı. Ocağın üzerinde yemek için temel oluşturacak bir tencere aromasız tahıl vardı ve işe koyuldu, tanıdık görevlere konsantre olurken mırıldandı. Yemek yapmayı severdi, her zaman sevmiştir. Bu, onu büyüten teyzesiyle paylaştığı tek ilgi alanıydı ve en mutlu anıları mutfak etrafında dönüyor gibiydi.

Yemek hazır olur olmaz tabağa koymaya başladı, sonra küçük masaya bakarak tereddüt etti. Onun kendisine katılmayacağından kesinlikle emindi. Tabakların üzerini örttü ve merdivenlere döndü.

"Kahvaltı hazırladım."

"Güzel. Umarım istediğin her şeyi bulmuştundur."

"Evet, çok iyi besleniyorsunuz. En azından açlıktan ölme konusunda endişelenmemize gerek yok. Ama yemeğinizi nasıl almak istiyorsunuz? Gözlerim kapalı merdivenlerden inebileceğimi sanmıyorum."

Bunu izleyen sessizlikte onun şaşkınlığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Benim için yemek mi yaptın?" diye sordu yavaşça.

"Tabii ki yaptım. Bu senin yemeğin ve benimle paylaşacak kadar nazik davranıyorsun."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben yapmak istedim. Her neyse, iki kişilik yemek yapmak da bir kişilik yemek yapmak kadar kolay. Ama şimdi sana nasıl getireceğimi bilmiyorum. Tabii gelip bana katılmak istemezsen?"

"Hayır."

Reddedilmeyi bekliyordu ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Şuna ne dersiniz? Tabağını yarıya kadar getirip sahanlığa bırakacağım. Sonra buraya geri gelirim ve sen onu alırken odanın diğer tarafına geçerim."

"Bu... kabul edilebilir olurdu," dedi sonunda.

"Güzel. O zaman planımız bu. Hemen döneceğim." Aceleyle tabağını aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. "Aşağı geliyorum ama bakmıyorum."

Gerçekten ama gerçekten bakmak istemesine rağmen. Ama bir söz vermişti, bu yüzden tabağı aşağı taşıdı, bir fincan çayla birlikte merdivenlere bıraktı, sonra yukarı döndü, büyük yatağa geçerken gözlerini duvardan ayırmadı.

Merdivenlerin gıcırdadığını duydu ama bakma isteğine rağmen başını kasıtlı olarak başka yöne çevirdi. Ona temiz olduğunu söylediğinde, kendi tabağını almak için mutfığa döndü, sonra masaya baktı ve iç geçirdi. Yemekler paylaşıldığında çok daha güzel oluyordu. Kendi tabağını merdivenlere doğru taşıdı.

"Sakıncası yoksa, ben burada en üst basamakta oturacağım. Söz veriyorum aşağı inmeyeceğim," diye ekledi çabucak.

"Anlamıyorum."

Adamın kendisini göremediğini bildiği halde omuz silkti. "Yemeklerimi paylaşmayı tercih ederim ve bana en fazla bu kadar yaklaşabileceğini düşündüm. İstersen biraz konuşabiliriz bile."

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi adam sert bir sesle ve kadın kararından pişmanlık duyarak içini çekti. "Ama senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diye devam etti.

"Ben mi? Ben pek ilginç biri değilim. Wainwright'a yaklaşık beş yıl önce taşındım ve kasabadaki lokantayı işletiyorum."

"Mükemmel bir aşçısınız. Başarılı olacağına eminim."

"Burası gösterişli bir yer değil ama benim istediğim de buydu - insanların kendilerini rahat hissedebilecekleri ve iyi bir yemeğin tadını çıkarabilecekleri bir yer."

"Wainwright'tan mısın?"

"Hayır. Boşandıktan sonra buraya taşındım."

Bu gerçeği Wainwright vatandaşlarından saklamak için çok dikkatli davranmıştı. Josiah, Dünya'nın uzak geçmişine dayanan çok katı bir dizi sosyal kural koymuştu ve boşanma kesinlikle kabul edilemezdi.

"Boşanma mı? Bu kelime için bir çevirim yok."

"Bu artık evli olmadığımız anlamına geliyor. Senin deyiminle

çiftleştik." "Ama eş bağı ömür boyu sürer."

Adam bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibiydi ve kadın kaşlarını çatarak aşağıdaki karanlığa baktı.

"Bu davada değil. Tanrı'ya şükür."

"Sen... mutsuz muydun?"

"Son derece. Kocam bir doktordu. Gerçek bir eş, gerçek bir partner istemiyordu. Sadece ofisini idare edecek, evini temizleyecek ve yemeklerini pişirecek birini istiyordu. Ve fiziksel bir rahatlamaya ihtiyaç duyduğuna karar verdiği garip durumlarda yatağını ısıtacak birini."

Kulağa acı geldiğini biliyordu ama bunca yıl sonra bile hâlâ canı yanıyordu. Onunla çok büyük umutlarla -romantik, pratik olmayan umutlarla- evlenmişti ama adamın kendisine karşı hiçbir romantik ilgi duymadığını öğrenmişti.

"Belki de bu boşanma iyi bir şeydir. Böyle aptal bir erkek senin gibi bir kadını hak etmiyor."

Adamın sesindeki samimiyet karşısında kızgınlığı kayboldu.

"Kesinlikle öyle düşünüyorum." Ayrılmak ne kadar zor olursa olsun.

Ona Wainwright'taki hayatı hakkında daha çok şey sordu ama kendi hayatı hakkında hiçbir şey anlatmadı. Yine de yemek sona erdiğinde kendini pişmanlık içinde buldu. Umarım açılmak için sadece zamana ihtiyacı vardır.

ona. Œu anda beyaz örtüyle kaplı olan pencereye hüznölü bir bakış attı.
GörünüŒe göre bolca zamanı olacaktı.

BÖLÜM 5

Florie geçmişi hakkında konuşurken Rantor onu hayranlıkla dinledi. Kendini küçümseyen bir mizah anlayışı ve neşeli bir iyimserliği vardı.

Zor bir hayat geçirdiğinden emin olmasına rağmen. Bir erkek nasıl olur da onun gitmesine izin verecek kadar aptal olabilirdi? O asla böyle bir hata yapmazdı. Ama o zaman asla kendi dışisine sahip olacak kadar şanslı olamazdı.

Buna rağmen, merdivenlerin dibindeki gölgelerde durana kadar kendini gittikçe yaklaşırken buldu. Onu göremiyordu, sadece hareketlerinin belli belirsiz gölgelerini, konuşurken hareket eden ellerini görebiliyordu ama sanki yakınlardaymış gibi hissediyordu. Kadının üzerinde asılı duran belli belirsiz tatlılığı bile yakalayabiliyordu ve kendini bunu tanımlamaya çalışırken buldu. Çiçeksi değildi ama...

"Kurabiye gibi kokuyorsun," diye haykırdı sonunda fark ettiğinde. Bu tatlı yiyecekler Nelly'nin çiftliğe getirdiği bir insan icadıydı ve Nelly bunları onun için dışarıda bırakmakta ısrar etmişti.

Adam bu çıkışından dolayı hemen dehşete kapıldı ama kadın sadece güldü.

"Bu beni gerçekten şaşırtmadı. Çok fazla yemek yaparım. Ama kurabiyelere aşına olmanızı beklemiyordum."

"Nelly onları kardeşlerim için yapıyor. Ve benim için." Bir an sessizlik oldu.

"Yani Nelly seni gördü mü?"

Neden sanki bu onu üzüyormuş gibi konuşuyordu? Nelly onu gerçekten görmüş olsaydı çok daha üzücü olurdu.

"Hayır," dedi hemen. "Ama onları benim için bırakıyor."

Kızın kayıtsız bir ses çıkardığını ve sonra ayağa kalktığını duydu. Hemen daha da geriye, gölgelerin içine çekildi, ancak onun sözünü tutup aşağıya ineceğine inanmıyordu.

"Şimdi temizliğe gidiyorum. İşiniz bittiğinde tabağınızı merdivenlere bırakabilir misiniz?"

"Bitirdim. Çok lezzetliydi."

O kadar lezzetliydi ki her lokmayı içine çekmiş, inlemesini güçlükle engelleyebilmişti.

"Süslü bir şey değildi ama beğenmenize sevindim."

"Yemek yapmayı hiç öğrenmedim. Hiçbirimiz öğrenmedik."

Onun durumunda, öğrencilik yıllarını üniversite şehrinde çok yaygın olan erişte tezgahlarını sık sık ziyaret ederek geçirmişti. İşe başladıktan sonra o kadar meşguldü ki eve giderken hızlıca bir şeyler atıştırmak daha kolay geliyordu.

"Nelly kardeşlerim için yemek yapıyor," diye ekledi, kıskançlık duygusunu tamamen bastıramıyordu.

Yüzlerindeki mutluluk ifadesine ve yemeklerinden övgüyle bahsetmelerine bakılırsa, mükemmel bir aşçıydı.

"Artekin'in onunla evlendiğini ve onu buraya sadece size yemek pişirmek için getirdiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Kadının ses tonu açıkça öfkeliydi ve adam onu rahatlatmak için acele etti.

"Onunla evlenme nedeni bu değildi," dedi hemen. "Diğerleri için yemek pişiriyor ama onları yemek için çalıştırıyor."

Hepsinin onun yemek yapması karşılığında ev işlerini yapmak için acele etmeleri karşısında duyduğu eğlenceyi tamamen bastıramadı. Sesi eğlendiğini yansıtır olmalıydı çünkü kadın güldü.

"İşte bu daha çok Nelly'ye benziyor." Tereddüt etti. "Ama Artek'in onunla bu yüzden evlenmediğinden emin misin?"

"Eminim, gerçi o da ilk başta öyle düşünmüştü. Ben... onunla konuştum ve en azından ona açıklama yapması için bir şans vermesini önerdim."

"Demek seni gördü."

"Sana söylemedim dedim. Ben... çiftlik evinin dışında gizlenmişim ve konuştuğumuz süre boyunca da öyle kaldım."

Merak, korku ve kıskançlık onu oraya çekmişti. Kendini ifşa etmeye hiç niyeti yoktu ve Nelly ağlayarak evden kaçtığı anda ilk tepkisi kaçmak oldu. Ama kızın sıkıntılı olduğu o kadar belliydi ki, onun yerine kendisini onu teselli etmek isterken buldu. Vadide bir kadının varlığıyla ilgili kendi çelişkili duyguları ne olursa olsun, Artek'in ona bakışından bunun pratik bir anlaşmadan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı.

"Hep gölgelerde mi kalırsın?" diye sordu usulca.

"Her zaman değil ama en çok burada rahat ediyorum." Bariz soruyu sormamasına rağmen beklenti dolu bir sessizlik oldu. "Ben... deforme oldum. Savaş yüzünden."

"Bu bir sebep değil-"

"Yeter," diye homurdandı, kendisinin bile irkilmesine yetecek kadar yüksek bir sesle. "Bu tartışılacak bir konu değil. Yemek için teşekkür ederim ama bir daha benim için yemek pişirmene gerek yok."

Çalışma odasının uzak köşesine doğru yürüdü, sağ eli refleks olarak sıkılırken soğuk taşa yaslandı. Buna izin veremezdi. Bu sempati imasının ve anlayış vaadinin kendisini açığa vurması için onu cezbetmesine izin veremezdi. Savaş bittikten sonra ve çiftlikteki yalnızlığa doğru yola çıkmadan önceki o korkunç, karışık zamanda, insanların ona nasıl tepki verdiklerini görmüştü. Onun yüzünde de aynı dehşet ifadesini görmeye dayanamıyordu.

Ama çalışma odasının uzak köşesinde bile onu duyabiliyordu.

"Hazır olduğunuzda tabağınızı merdivenlere koyun."

Onun bu çıkışına üzölmüş gibi bile görünmüyordu. Çok geçmeden kendini köşesinden çekilmiş, onun üst katta dolaşmasını dinlerken ve ne yaptığını hayal etmeye çalışırken buldu. Çalışarak dikkatini dağıtabilirdi ama üst kattan gelen az miktardaki ışık çalışması için yeterli değildi. Çalışma lambalarından birini açarsa, kadın aşağı inmeye karar verirse görünür olacaktı. Onun sözünü tutacağına inanmak istiyordu ama merak etmesi de doğaldı. Bu riski göze alacak cesareti yoktu. Bunun yerine, onun başının üzerinde izlediğı yolu kendisinin de izlediğini fark edene kadar ileri geri volta attı. Sanki aralarındaki ayrılığa rağmen birlikte dans ediyorlardı.

Sikeyim. Şimdi bu fikir aklına geldiğine göre, ondan kaçamazdı. Bir zamanlar dans etmekten zevk almıştı. Onu kollarına almak, müzik eşliğinde dönüp sallanırken yumuşak bedeninin onunkine sürtünmesi nasıl bir şey olurdu?

Aleti bir kez daha sertleşmeye başladı; hâlâ bir erkek olduğu gerçeğinin sinir bozucu, çileden çıkarıcı bir hatırlatıcısıydı bu. O parçası hâlâ sağlandı. Belki de öyle olmasaydı daha iyi olurdu.

Kendini yeni uyanan bedenini görmezden gelmeye zorlamaya çalıştı ama bunca steril yıldan sonra aleti birdenbire denememiş bir erkeğinki kadar istekli oldu.

Yukarıdan aşağıya lezzetli kokular yayılmaya başladı ve ona kendisini beslememesini söylediğı için pişmanlık duydu. *En iyisi bu,* dedi kendi kendine. Şu anda ihtiyacı olan son şey, bir zamanlar olduğu erkeğı daha fazla hatırlatmaktı. Bu onu merdivenin dibinde durup nefis kokuyu içine çekmekten alıkoymadı ve kadının yaklaştığını duyduğunda orada duruyordu.

"Tabağını aşağı getiriyorum."

"Sana benim için yemek yapma

demiştim."

"Sana iki kişilik yemek yapmanın da tek kişilik yemek yapmak kadar kolay olduğunu söylemişim. İstesen de istemesen de bunu aşağı indiriyorum, o yüzden ne gerekiyorsa yap.

yapmak için."

Sesinde hiçbir sitem yoktu ve her nasılsa bu ona, kadın sahanlığa doğru yürürken merdivenlerin dibindeki gölgelerde kalma cesareti verdi. Kadın çalışma odasına bakmak için hiçbir girişimde bulunmadı ama adam onu bir an için görebildi. Merdiven sahanlığına kapalı bir tabak yerleştirmek için eğildiğinde, eteğinin kumaşı o lezzetli yuvarlak, dolgun kalçasına yapıştığında ağzı kurudu ve siki kalktı. Aletine o kadar çok kan hücum etti ki başının döndüğünü hissetti ve kadın üst katta gözden kaybolurken dengesini korumak için merdiven direğine yumruğunu sıkmak zorunda kaldı.

"Almaya hazır olduğunuzda bana haber verin. Yemek yerken sana eşlik etmemi istersen," diye usulca ekledi uzaklaşmadan önce.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Şimdi günaha girmenin uzun vadede yalnızlığını çok daha kötü hale getireceğini biliyordu. Buna rağmen, onun için hazırladığı yemeği alacağını ve ondan merdivenlerde oturup kendisiyle konuşmasını isteyeceğini biliyordu. Birkaç değerli an için normale olabildiğince yakın olacaktı.

BÖLÜM 6

Florie huzursuzca pencereye gidip geliyordu. Çalışmaya alışkındı; bu zorunlu tembelliğe alışkın değildi.

Akşam yemeği fırındaydı ve onu çıkardığında bir tepsi kurabiye hazırды. Frantor'un kilerindeki malzemelere dayanarak doğaçlama yapmak zorunda kalmıştı ama Nelly'nin kurabiyeleri kadar iyi olmalarını umuyordu. Arkadaşıyla rekabet halinde olması aptalcaydı ama bu fıkirden etkilendiği o kadar belliydi ki. Yoksa Nelly'den mi etkilenmişti?

İlk başta merak etmişti, özellikle de adam onunla oldukça istekli bir şekilde konuştuğu için, ama sonunda eski komutanının bir gelin bulmuş olmasından daha çok memnun olduğuna karar verdi. Onun kendisine katılmasını isteyip istemeyeceğinden emin değildi, ama istemişti ve öğle yemeğini yerlerken merdivenin tepesindeki eski pozisyonunu almıştı.

Aslında biraz açılmıştı, yine de kendisi hakkında değil ama çiftliği paylaşan diğer erkekler hakkında. Artek'e duyduğu derin saygının yanı sıra hepsine duyduğu sevgi de oldukça açıktı. Hatta içlerinden birinin, Drakkar'ın, yaralandığında kendisiyle ilgilenen doktor olduğunu bile söylemişti. Bu kadarını bile söylediğine pişman olduğundan şüphelenmişti çünkü konuyu hemen değiştirmişti.

Dışarıdaki kör edici beyazlığa bakarken, yaraları o kadar korkunç muydu, diye merak etti. Mathew'in vakalarının çoğu yeterince basitti - yaygın rahatsızlıklar ve ev yaralanmaları - ama birkaçı daha zorlayıcıydı. Bunları hiç sevmezdi ve genellikle başka birine yönlendirmek için elinden geleni yapardı ama özellikle bir tanesini hatırlıyordu. Oreg, kır saçlı bir ihtiyar

Bir uzay gemisinde geçirdiği kaza sırasında bir bacağını kaybetmiş ve radyasyon yanıklarına maruz kalmış bir adamdı. Buna rağmen espri anlayışını korumuş, ofise gözlerinde bir pırıltı ve dudaklarında müstehcen bir şaka ile girmişti. Ama her zaman yanında biri vardı; kocasının maskaralıklarına başını sallayan ama ona hayran olduğu her halinden belli olan, kuş gibi yaşlı bir kadın olan karısı Ruthie.

Frantor için hiç kimse var mıydı? Kardeşleri belki, ama ona nasıl ulaşacaklarını biliyorlar mıydı?

"Ve neden bunun için endişeleniyorum ki?" diye mırıldandı kendi kendine.

Onu düzeltemezdi, özellikle de düzelmek istemiyorsa. Bu sadece kısa bir araydı ve kar temizlenir temizlenmez restoranına ve kendisi için kurduğu hayata geri dönecekti. Ama buna rağmen, düşünceleri aşağıdaki çalışma odasındaki büyük, yalnız figüre dönüp duruyordu. İçini çekti ve odanın etrafında bir tur daha attı.

Bu kez, sandalyesinin üzerinde duran enstrümanı görünce durakladı. Uyandığında çaldığı çalgı olduğuna şüphe yoktu ve onu dikkatle eline aldı. Elmas şeklinde bir gövdesi ve iki uzun, ince boynu vardı. Başparmağını tellerin üzerinde gezdirdi, çıkan nota amaçladığından daha yüksekti ve suçlulukla sıçradı.

"Özür dilerim," diye seslendi merdivenlerden aşağıya. "Sadece enstrümanı merak ediyordum."

"Buna zinar deniyor."

Sesi şaşırtıcı derecede yakındı, sanki merdivenin dibinde duruyormuş gibiydi ve bir kez daha bakma isteği duydu. Adam gerçekten hatırladığı kadar büyük müydü, yoksa bu onun hayal gücü müydü? Ve bu düşüncüyü neden bu kadar çekici bulmuştu? Ufak tefek bir kadın değildi ama bu kısa karşılaşma onu kıyaslandığında neredeyse narin hissettirmişti.

"Çalıyor musun?"

Onun kendisini göremediğini hatırlamadan önce başını salladı.

"Beni teyzem büyüttü ve böyle aptalca çabaları onaylamazdı."

Martha Teyze, Florie'nin eğitimine ve bir evi nasıl idare edeceğini öğrenmesine odaklanmasında ısrar eden son derece pratik bir kadındı.

-Bu sırayla olması gerekmiyordu. Kararlı bir kız kurusuna göre, Florie'nin Mathew'la evliliği onu şaşırtıcı derecede tatmin etmişti. Belki de dağıldığını görece kadar yaşamamış olması iyi olmuştu.

"Belki de öğrenebilirsin," diye önerdi ve kız alete şüpheli bir bakış attı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Parmak uçlarınızı tellere bastırabilmek için parmaklarınızı üst boyun etrafında kıvrın. İlk iki teli basılı tutun, ardından başparmağınızı kullanarak tüm telleri tıngırdatın."

Kulağa yeterince kolay geliyordu, ama sonuç onu irkilten uyumsuz bir notaydı.

"Zaman alıyor," dedi, derin sesi sakindi. "Tellere biraz daha baskı yaparak tekrar deneyin."

İkinci denemesi de birincisinden daha başarılı olmadı ama sonunda iç çekip pes edene kadar onu yönlendirmek için elinden geleni yaptı.

"Bir türlü anlayamıyorum. Keşke bana gösterebilseydin."

Aşağıdaki karanlıktan yayılan gerilimi hemen hissetti. "Böyle bir şey olmayacak."

Sesi bir kez daha sertleşmişti ama içinde bir parça özlem de olduğundan emindi ve bu ona biraz daha zorlama cesareti verdi.

"Ya bütün perdeleri kapatırsam? Pelerinin üzerinde kalabilir. Tek görmem gereken ellerin."

Adam hemen cevap vermedi ve kız onun bunu düşündüğünü umdu. Pelerininin içinde saklanmış olsa bile onu tekrar görmeyi gerçekten istiyordu. Onun aşağıdan gelen bedensiz bir sestен daha fazlası olmasını istiyordu.

"Hayır," dedi sonunda ve kadın içini çekti.

"Pekâlâ. Ama umarım fikrini değiştirirsin. Seni yargılamayacağım."

Adam yanıt vermedi ve kadın tekrar içini çekerek yemeğe gitti.

Bir kez daha onlar yemek yerken merdivenlerin başında oturdu ama çok az konuştular. Sessizlik dönemleri rahatsız edici değildi, ama adam dalgın görünüyordu ve kadın da kendini aynı derecede düşünceli buluyordu. Son birkaç yıl o kadar yoğun geçmişti ki geçmişi düşünmek için çok az zamanı olmuştu. Bu akşam kendini teyzesini düşünürken buldu. Aralarındaki ilişki zaman zaman gerginleşmişti ama kendi başına kalmaya başladıktan sonra, teyzesinin pratik konulardaki ısrarının kendisi için duyduğu endişeden kaynaklandığından şüphelenmeye başlamıştı. Martha Teyze ona dünyada kendi yolunu çizmesi için gereken araçları vermişti ve belki de en başından beri amaçladığı şey buydu. Birlikte daha fazla zaman geçirmiş olmayı diledi.

Beklenmedik melankoliden kurtulmaya kararlı bir şekilde ayağa fırladı ve kurabiyeleri almaya gitti.

"Tekrar aşağı iniyorum. Sadece inişe kadar," diye hızla ekledi. "Neden?"

"Bu bir sürpriz."

Kurabiye tabağını sahanlığa koymak için aceleyle aşağı indi. Yukarı çıkmak için döndüğünde, karanlıkta bir anlık bir hareket gördüğünden emindi ama oyalanmamak için kendini zorladı.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Kendin ğren." Onun tepkisini kaçırmak istemeyerek elleriyle yüzünü kapattı. "Uzaklaşmıyorum ama gözlerim kapalı ve bakmıyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra merdivenlerdeki o ağır adım ve teni karıncalandı. Onu neredeyse altında hissedebiliyor, kendisine baktığını hissedebiliyordu ve bu bilgi aniden, şaşırtıcı bir şekilde erotik gelmişti. Ellerini gözlerini kapatacak şekilde kaldırdı ve aniden bu pozisyonun göğüslerini onun bakışları için sergilercesine öne doğru ittiğini fark etti. Göğüs uçları karıncalanarak elbisesinin ince kumaşına yapıştı. Koltukta bir gıcırtı daha duyuldu.

Sanki ayağını üst katın ilk basamağına koymuş gibi merdivenleri çıktı, ama sonra kayboldu ve bakışlarının ağırlığının değiştiğini hissetti.

"Kurabiye mi? Bana kurabiye mi yaptın?"

"Beğendiğini söylemiştin. Tüm malzemelere sahip değildim ama elimden gelenin en iyisini yaptım."

Adam, kadının tüm vücudunda hissettiği alçak ve derin bir sesle inledi. "Çok lezzetliler."

"Nelly'ninki kadar iyi mi?" Sormadan edemedi.

"Çok, çok daha iyi."

"Biliyor musun, eğer buraya gelirsen sana kurabiye yapmayı öğretebilirim, tıpkı senin bana enstrüman çalmayı öğretebileceğin gibi."

"I..."

"Sadece bir düşün," dedi çabucak. "Uzun bir gün oldu ve şimdi banyo yapacağım, bu yüzden bana katılmayacaksan, uzaklaşsan iyi olur."

İrkilerek nefes aldı ve ne söylediğini fark etti.

"Burada bana katıl, demek istedim," dedi çabucak, ama ayağa kalkarken kızardığının farkındaydı. Banyo yapmaya giderken, ona katılmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamadı.

BÖLÜM 7

O Frantor kendini bir kez daha merdivenin dibindeki direğe tutunurken buldu. Bu sefer kendini dik tutmak için değil, merdivenlerin Kendini onun davetine boyun eğmekten alıkoydu. *Ciddi* değildi, dedi kendi kendine sertçe, ama bunun bir faydası *olmadı*. Onu kurduğu büyük küvette, nefis kıvrımlı vücudunun kızarıp parladığını ve elini ona uzattığını hayal etmekten kendini alamadı.

Görüntü sinir bozucu derecede belirsizdi - keşke onu daha fazla görebilseydi. Ama onu daha fazla görmek, onun da kendisini daha fazla görme riskini göze almak demektir. Bu düşünce soğuk bir su dalgası gibiydi, onu şok ederek onu asla göremeyeceği ve onun da onu asla göremeyeceği gerçeğine geri döndürdü.

Ama bu bilgiye rağmen, banyo odasına gitmeden önce mutfığa gidip temizlenirken kendini onun hareketlerini takip ederken buldu. Yıkanırken hafifçe akan suyun sesini ve küvetin sıcak sularına gömülürken duyduğu memnun iç çekişi duyabiliyordu. Küveti, sıcaklığın ağrılarını ve sertliğini hafifletmesine yardımcı olduğu için kurmuştu ama artık onu aynı yerde düşünmeden küvete bir daha asla giremeyecekti.

Hay sikeyim. Aşık bir genç gibi davranıyordu, oysa gençken bile bir kadından bu kadar etkilenmemişti. Tamamen bekâr değildi ama her zaman kadınlardan çok derslerine odaklanmıştı. Ailesini ne kadar sevse ve büyüdüğü küçük kasabayı ne kadar takdir etse de, burada kalmayacağını her zaman biliyordu.

Aptalca davranıyorum, diye düşündü. Ama bu onu duvara yaslanıp küvetin içinde hareket ederken çıkardığı yumuşak su sıçramalarını dinlemekten alıkoymadı. Ya da sikiinin acıyla ve durmaksızın zonklamasını engellemedi. Dehşet içinde durmadan önce elini üzerine koyacak kadar ileri gitti. *Ne yapıyorum ben?* Artık bir bütün olmadığını hatırlamak zorundaydı. Bedeni hiç uyanmasaydı daha iyiydi. Bu ihtiyaca yenik düşmek kesinlikle yardımcı olmazdı.

Ama vücudunun taleplerini görmezden gelmek için elinden geleni yapmasına rağmen, uzaklaşmaya, onun yıkanırken ve kurulanırken yaptığı hareketleri kaçırmaya gücü yetmedi. Daha sonra yerde yürürken yalınayak olduğunu fark etti. Geri kalanı da çıplak mıydı? Tabii ki değildi. Bu aptallık olurdu ve o aptal bir kadın değildi.

"Ben yatmaya gidiyorum. Aşağıda iyi olduğuna emin misin?" "Ben iyiyim."

Kaba göründüğünü biliyordu ama çok fazla şey söylemekten, özleminin ve arzusunun ortaya dökülmesinden korkuyordu.

"Pekala, eğer eminseniz. İyi geceler, Frantor." "İyi geceler Florie," dedi göğsü ağrıyarak.

Bu basit alışverişi bile biriyle paylaşmalı ne kadar zaman olmuştu?

Kadın yatağına doğru ilerlerken, çarşaflarının arasından kayarken onu tekrar dinledi. O gittikten sonra kokusu çarşaflarda kalacak mıydı? Onun varlığını bu kadarcık bile koruyabilir miydi? Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kadının hemen uykuya dalmadığını anlayabiliyordu ama sonunda nefes alış verisi uykunun yumuşak ritmine yerleşti. Uykuya dalarken onu takip etmeye hiç niyeti yoktu. Merdivenlerin altındaki yatak onun için hiç çekici değildi. Geceleri sık sık huzursuz olduğu için, yaralarından kalan acılar ona fazla geldiğinde bazen gündüzleri orada dinlenirdi. Ama bu gece ziyaretçisinin bilincinde olduğundan uyuma umudu yoktu.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı; çalışma lambalarından birini açmaya cesaret edebilir miydi? *Geldiğini duyabileceğim*, diye kendini temin etti ama buna rağmen, protez eli düğmeye uzanırken titredi ve kendini bunu yapmaya zorlayamadı.

Merdivenlerden inen loş ışıktaki bile metal parıltısı belli olan mekanik parmaklara bakarken aklına bir fikir geldi. Dış kapının yanındaki portmantoya gitti ve bir çift eldiven bulana kadar ceplerini karıştırdı. Onları nadiren kullanırdı ama şimdi sol eldiveni çekti. Daha iyiydi. Elleri hâlâ tamamen normal görünmüyordu ama siyah deri, metal yapıyı tıpkı kolunun geri kalanını gizlediği gibi gizliyordu ve bu görüntü ona beklenmedik bir güven artışı sağladı.

Bir kez daha kendini merdivenlerden yukarı bakarken buldu. Kısa bir tereddüitten sonra pelerinini giydi ve kapüşonunu başına kadar çekip eldivenli eliyle boynuna tutturduktan sonra yavaşça ve sessizce merdivenlerden yukarı çıktı. İri bir erkekti ama savaşta geçirdiği süre boyunca gizliliği öğrenmişti ve odanın içinde sessizce ilerledi.

Şimdiden onun varlığına dair işaretler vardı. Temiz bulaşıklar lavabodaki rafta düzgünce dururken, üstü kapalı bir kâse hamur ocağın arkasında duruyordu. Kurabiyelerin geri kalanı masanın üzerindeki bir tabağa dizilmişti. Sandalyesinin yeri değiştirilmiş, açık pencereye yaklaştırılmıştı ve onun orada tüneyip vadiye baktığını hayal edebiliyordu.

Kar yağışı bir süreliğine durmuştu ve fırtınanın sona erebileceği, kızın onu terk edebileceği düşüncesi göğsünü yeniden ağrıttı. Pencereden, yatakta yatan kadını görebileceği kadar ışık geliyordu ve uzak duramayarak ona yaklaştı. Hatırladığından daha da güzeldi. Gür, baştan çıkarıcı bir ağzı vardı ve uykusunda bile gülümsüyor gibiydi. Uzun koyu kirpikler uykuyla kızarmış yanaklara yaslanmıştı ve neredeyse gözlerinin açılmasını, onun gözlerini görmeyi dileyecekti. Yatak örtüleri aşağı kaymıştı, çok değil ama boğazının pürüzsüz tenini ve giydiği ince beyaz giysinin altındaki cömert göğüslerinin üst kabarıklığını görmesine yetecek kadar. Açıkta kalan teni çıplak, baştan çıkarıcı ve... savunmasız görünüyordu.

Kendini yorgana uzanırken ve onu boynuna doğru çekerken buldu. O bunu yaparken, kadın uykusunda kıpırdandı ve parmakları ona değdi

Boynu, teni elinin altında inanılmaz derecede pürüzsüz ve yumuşaktı. Kendisinininkinden çok farklıydı. Elini çekmeden donup kaldı. Başka birine dokunmayalı ne kadar olmuştu?

Göz kapakları titreşerek açıldı ve bir saniyeliğine doğrudan ona bakar gibi oldu. Adam panikleyemeden gözleri tekrar kapandı ve memnun bir iç çekişle yastığına gömüldü, o tatlı dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Elini dikkatlice çekti, kalbi savaşa girecekmiş gibi çarpıyordu ve adımlarını sessiz atmayı zar zor hatırlayarak çalışma odasının güvenliğine doğru kaçtı.

Ama mabedine geri döndüğünde kendini volta atarken, ona dokunan elini sanki o kısacık dokunuşu koruyabilecekmiş gibi göğsüne bastırırken buldu. Yukarı çıkmak bir hataydı, ona dokunmak şöyle dursun, onu görmek bile bir hataydı. Bu tek etkileşim onu daha fazlası için aç bırakmıştı. Ama onu sadece uyurken görmek istemiyordu. Onun uyanık olmasını ve kendisiyle konuşmasını, hatta ona gülümsemesini istiyordu. Ama bunu nasıl göze alabilirdi?

Pelerininin kapüşonunu tutmayı bırakır bırakmaz pelerin aşağı kaymış ve yüzünü ortaya çıkarmıştı. Hayal kırıklığı içinde yumruğunu duvara vurdu, sonra durdu. Eldivenli elini kullanmıştı ve gerçekten de diğer ellerden farklı görünmüyordu. Eğer elini gizleyebiliyorsa, yüzünü de gizlemenin bir yolu var mıydı? Metal daha kalıcı bir çözüm sağlayabilirdi ama bunun için gerekli imkânlara sahip değildi. Tahtadan bir şeyler oyabilirdi ama bu da hızlı bir süreç olmazdı. Elini malzeme dolaplarında gezdirerek düşündü. Bandajları ve alçıkları vardı. Geçici bir çözüm olacaktı ama sadece onunla birlikte olacağı kısa ve değerli süre boyunca dayanması gerekiyordu.

Kalbi hızla çarparak çalışma odasının uzak köşesindeki küçük ışığı yaktı, malzemelerini çıkardı ve işe koyuldu.

BÖLÜM 8

Florie bir rüya görüyordu - büyük, pelerinli bir erkeğin onu izlediğine dair lezzetli ve kesinlikle erotik bir rüya - ve bir sesle uyandı

Yüzünde bir gülümseme. Yüzünde bir gülümseme ve bacaklarının arasında bir arzu sızısı. Rüyasında görebildiği tek şey erkeğin karanlık ve gizemli gözleriydi ama Frantor'u rüyasında gördüğünü anlamak için fazla hayal gücüne gerek yoktu. Rüyasında kendisini nasıl izlediğini hatırlayınca göğüs uçları sertleşti.

Gerçek hayatta da onu aynı şekilde izler miydi? Gözlerinin onları takip ettiğini hayal ederken ellerini ağrıyan göğüslerinin üzerinden aşağı kaydırды. Gergin tepeler nazik dokunuşunun altında zonklayarak onu şaşırttı. Mathew'la seks tam olarak tatsız olmamıştı ama tatmin edici de olmamıştı. Bırakın onu düşünmeyi, vücudunun onun dokunuşuna hiç bu şekilde tepki verdiğini bile hatırlamıyordu. O zamandan beri kimse olmamıştı - şimdiye kadar. Her nasılsa uzun zamandır ihmal ettiği libidosu, aşağıdaki karanlıkta saklanan gizemli, işkence görmüş erkek tarafından uyandırılmıştı.

Frantor'u düşünmek vücudunda garip bir arzu titremesine neden oldu ve elleri göğüslerinde sıkılaşmaya başladı, ama sonra aşağıdan bir hareket duydu. Onun yukarı gelmeyeceğini bildiği halde yerinden sıçradı. Kalkma zamanı gelmişti. Kombinezonuyla uyumuştı ama korsesini çabucak bağladı, ardından iç çekerek elbisesini başının üzerine geri çekti.

"Biri beni kaçırarak olsaydı, bana kıyafet getirecek kadar düşünceli olabilirdi," diye mırıldandı kendi kendine.

"Bir şey mi dedin?"

Bu derin ve güzel ses, hâlâ sertleşmiş olan meme uçlarının karıncalanmasına neden oldu ve merdivenlerin başına doğru ilerlerken kızardığını biliyordu.

"Sadece sınırlı gardırobumdan yakınıyorum. Ben kahvaltıya başlayayım." "Eğer yardımcı olacaksa, kıyafetlerimden istediğinizi alabilirsiniz."

Onun kıyafetlerini giyme düşüncesi neden bu kadar çekici ve beklenmedik bir şekilde erotik gelmişti?

Nefes nefese kalmamaya çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım buna gerek kalmaz. Fırtınanın yakında döneceğini düşünüyor musunuz?"

"Gece boyunca bir süreliğine durdu, ancak bu sabah tam yoğunluğa geri dönmüş gibi görünüyor."

Açık pencereye baktı ve onun haklı olduğunu fark etti. Dış dünya beyaz bir bulut tarafından neredeyse tamamen örtülmüştü. Yine de bu duruma muhtemelen olması gerektiği kadar üzülmemişti. Önceki gün bir noktada, hayatının şimdilik askıda olduğunu kabul etmişti ve ona geri dönmek için acelesi yoktu.

Penceredeki perdeyi kapatmadığını da suçlulukla fark etti. "Perdeleri tekrar kapatmamı ister misin?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi sonunda. "Belki de..." diye düşündüm. Sesi kesildi.

"Belki de ne düşündün?"

"Yemekte size katılabileceğimi düşünmüştüm. Eğer bu sizi telaşlandırmayacaksa," diye hızla ekledi.

"Alarm mı?" Kalbi çarpıyordu ama bunun korkudan kaynaklandığını düşünmüyordu. "Ben olsam telaşlanmazdım."

"Ben diğer erkekler gibi değilim."

Onun sesindeki umutsuzluk karşısında kalbi eridi.

"Belki de bu bir avantajdır," dedi kararlılıkla. "Ben kahvaltıya başlayayım. Hazır olduğunda gelip bana katılırsın."

Mayalanması için bıraktığı hamuru kontrol etti, sonra açtı ve bulduğu somun tepsisine yerleştirmeden önce hızlıca yoğurdu. Fırına koyduktan sonra birkaç dilim jambonu kızartmaya başladı. Merdivenlerden gelen yavaş ayak seslerini duyduğunda onları ters çeviriyordu. Kalbi çılgınca atıyordu ama ete odaklanmaya devam etti.

"Sadece oturun. Bir dakika içinde hazır olacak," dedi olabildiğince rahat bir şekilde.

"Sanırım önce benimle bir yemeği paylaşmak isteyip istemediğine karar vermelisin. Arkanı dön, Florie."

Yavaşça itaat etti, nabızı hızla atıyordu.

Merdivenlerin başında duruyordu ve hafızası ona ihanet etmemiştir, hatırladığı kadar iriydi, varlığı odaya hükmediyordu. Odanın sıcaklığına rağmen üzerinde hâlâ vücudunu gizleyen koyu renkli pelerini vardı, kapüşonu başının üzerinde öne doğru çekilmişti. Giysi geniş omuzlarını ve güçlü gövdesini daha da belirginleştiriyor gibiydi. Kukuletanın gölgesi altında yüzü tuhaf bir şekilde pürüzsüz ve beyaz görünüyordu. Kadın ona bakarken eli merdiven korkuluğuna kenetlenmişti ve siyah bir eldivenle kaplı olduğunu fark etti. Adamın eli sıkılaştıkça tahta gıcırdadı.

Bu sıkı tutuşun ortaya çıkardığı gerginlik garip bir şekilde güven vericiydi ve ona gülümsedi.

"Gelip oturacak mısın?" "Korkmuyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Asla," dedi hemen. "Benim kastettiğim şey... benim görünüşümdü."

"Tek görebildiğim bir pelerin," diye işaret etti. "Neden onu çıkarmıyorsun? Sadece istersen," diye ekledi aceleyle.

Vücudu daha da sertleşti.

"Korkma," diye fısıldadı sonunda ve pelerininin kapüşonunu geriye itti.

Ne gördüğünü anlaması bir anını aldı. Kapüşonunun altında gördüğü tuhaf beyazlık alçıdan bir maskeydi; alnından yanaklarının hemen altına kadar uzanıyor, göz açıklıklarının arkasında koyu renk gözler parlıyordu. Maske ağzını açıkta bırakıyordu; bir köşesi hafifçe kıvrılmış, maskenin kenarında kaybolan bir yara izi tarafından yukarı çekilmiş, dolgun, şehvetli bir ağız.

Maskenin beyazı, teninin soluk mavimsi yeşiliyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Kalın siyah saçları maskenin üstünden yuvarlanarak neredeyse gözlerine kadar uzanıyordu ve aniden onları düzeltmek, elini yüzüne koyup ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için bir dürtü duydu.

"Peki, gel otur," dedi ve ocağa döndü. "Yemeğinizin soğumasını istemezsiniz."

Yarı yarıya onun merdivenlerden inip gözden kaybolmasını bekleyerek bekledi ama onun yerine masaya geçip oturduğunu duydu.

BÖLÜM 9

F Rantor merdiven korkuluklarına bir süre daha tutundu, dizlerinin bağı çözülmüştü. Kukuletasını geri itmek için daha fazla cesaret gerekmişti.

En kötü savaşıla bile yüzleşmek zorundaydı. Çalışma odasında ayna yoktu ama derme çatma maskesini defalarca kontrol etmiş, yüzündeki yaraların çoğunun gizlendiğinden emin olmak için parmaklarını kenarlarında defalarca gezdirmişti. Şimdi bile, bir kez daha kontrol etti ve sonra başının etrafına bağlanan kayışların hala sıkıca yerinde olduğundan emin oldu.

Kukuletasını çıkarmayı düşünmüştü ama sonunda, eğer kadın onun kılık değiştirmesini kabullenemiyorsa, bunu şimdi öğrenmeyi tercih edeceğine karar verdi - onun yanında bulunmaya alışmadan önce. Kızın gözleri açıldığında gerildi, bir korku belirtisi bekledi ama kız korkmuş görünmüyordu. Gerçekten de, gözleri adamın geri kalanı üzerinde gezinirken, neredeyse... minnettar görünüyordu. Elbette bu imkânsızdı ama bu anı ona sonunda korkuluğu bırakıp masaya geçme cesareti verdi ve tek bir sandalyesi olduğunu hatırlamadan önce rahat bir nefes alarak sandalyesine çöktü. Kardeşleri ara sıra onu ziyaret etseler de atölyenin dışına hiç çıkmazlardı ve o da mabedinde başka birinin olmasını hiç beklemiyordu.

"Oturmalısın," dedi ve hemen ayağa kalktı.

"Sorun değil. Etrafta koşuşturup insanları beklemeye alışkınım."

"Beni beklemeni istemiyorum."

Sözcükler niyet ettiğinden daha sert çıktı ve kadın ona ürkmüş bir bakış attı.

"Seni bir hizmetçi olarak görmüyorum," diye ekledi.

"Bu iyi çünkü ben de kendimi o şekilde düşünmüyorum. Neden sen-oh, anladım. Nelly'nin endişelendiği de buydu, değil mi?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Nelly'nin korkularının anısı bir etkendi ama tek etken değildi. Onun kendisini bir angarya olarak değil, bir yoldaş olarak görmesini istiyordu ama bu duyguyu nasıl ifade edeceğinden emin değildi.

Parmağını düşünceli bir şekilde o tatlı dudaklarına dokundurdu ve adam gözlerini kaçıramadı. O yumuşak pembe ete dokunmak nasıl bir şey olurdu? Bu olasılık onu öylesine büyülemişti ki, kızın kendisine umutla baktığını fark etmesi bir anını aldı.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Gülümsedi, görünüşe göre onun dikkatinin dağılmasından rahatsız olmamıştı.

"Kilerde birkaç varil olduğunu söyledim. Onlardan birini buraya getirirsen, onu koltuk olarak kullanabilirim."

Bir an düşündü, sonra bunun kabul edilebilir bir çözüm olduğuna karar verdi.

"Pekala, ama onu kullanacak kişi ben olacağım."

"Madem ısrar ediyorsun. Neden ben fırından ekmekleri çıkarırken sen de bunu yapmıyorsun?"

Kapıya en yakın varil neredeyse unla doluydu ama onu taşımak onun için yeterince kolaydı. Fıçıyı masaya taşıırken, kadın ona bir bakış daha attı ve bu seferkinin hayranlık dolu olduğundan emindi.

"Çok güçlüsün, değil mi?"

"Sanırım öyle. Tüm kardeşlerim savaşçıdır, biz savaşçıyız."

"Şimdi bile mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, sıcak ekmeği masaya getirirken. "Her zaman, sanırım. Savaş sizi değiştirir."

Masanın diğ er tarafına uzandı ve bir anlığına eli onun elini kapadı.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için  zg n m."

Eli karıncalandı, derisi sanki çıplak teni yerine ona yanan bir dağla dokunmuş gibi alev alev yandı. Hareket edemiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu usulca. "Seni  zd m m ?"

"Hayır," diye bağırdı, sonra sesini yumuşatmak için elinden geleni yaptı. "Biri bana dokunmayalı... Çok uzun zaman oldu."

Masanın kar ısından ona baktı, yeşil gözleri berrak ve bilmi ti. "Bir erkeğe dokunmayalı uzun zaman oldu."

"Ben bir erkek değilim."

Onun hemen inkâr etmesinden rahatsız olmuş gibi görünmedi ve

ona gülümsedi. "Pekâlâ, bir erkek. Bu daha mı iyi?"

Kadın bo almadan önce bunu inkâr edebilir, artık o bile olmadığını iddia edebilirdi ama siki durmaksızın zonklarken bunu tartışmak imkânsızdı.

"Halkınızın adı ne?"

"Biz Riasi'yiz, Vizal gezegeninden." "Ve

savaş orada mı yapıldı?"

"Evet, ama bu bizim sava ımız değildi. İki farklı siyasi koalisyon gezegenimizi ele geçirdi. On yıl boyunca gezegenimizde ileri geri sava tılar. Sonunda politikacılar bir anla maya vardılar ve sebep oldukları hasarı geride yok edilmiş bir gezegen bırakarak çekip gittiler.

"Bu yüzden mi gittin?"

"Artık oraya ait değilim," dedi kısaca. Birçok nedenden ötürü bu doğruyd . "Artek ve ekibimiz artık benim ailem."

"Anlıyorum," dedi ve sonra ona gülümsedi. "Belki de geçmiş hakkında bu kadar konuşma yeter. Yine de iştahınızı etkilemiş gibi görünmüyor," diye ekledi tabağına bakarak.

Oburluğundan utanarak başını eğdi.

"Taze ekmek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Çok lezzetliydi." Tekrar gülümsedi, belli ki memnun olmuştu.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Sana yemek yapmayı öğretmekten mutluluk duyarım. Ekmek yapmak o kadar da zor değil."

"Sizin tecrübenizle bunu söylemenin kolay olduğunu sanıyorum."

Sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak tabaklarını toplarken güldü.

"Muhtemelen. Ama Roger'a öğretmeyi başardım. Asistanım," diye ekledi.

"Madem sen pişirdin, ben de temizleyeyim."

Bakışları adamın eldivenli eline kaydı ve başını iki yana salladı.

"Gerçekten umurumda değil."

Lanet olsun. Onun kendisine bir sakat ya da acınacak bir nesneymiş gibi davranmasını istemiyordu. Protez eli doğal değildi ama iğrenç olduğunu da düşünmüyordu. Maskeyi kabul etmişti, elini de kabul edebilir miydi? Derin bir nefes aldı ve sonra eldiveni çıkardı.

"Elim sakat değil. Bu mekanik bir değişim."

"Gerçekten mi? Bu büyüleyici." Onun eline uzanmaya başladı, sonra duraksadı ve ona baktı. "Alabilir miyim?"

Adam konuşmadan başını salladı ve kadın onun yapay elini kendi eline aldı. En basit modellerden biriydi; kayıp elinin yerini alan ve elinin normal hareketlerini taklit etmekte yeterli bir iş çıkaran basit bir metal yapı. Kavrayışına karşılık verebilirdi ve öyle de yaptı, metal parmaklarını elinin etrafında nazikçe kapattı, tenini hissetme yeteneğine sahip olmayı diledi.

"Bu inanılmaz. Elimi hissedebiliyor musun?" diye sordu, bilinçsizce onun düşüncelerini taklit ederek.

"Tam olarak değil. Elinin orada olduğunu biliyorum ve baskı uygulayıp bırakabiliyorum." Elini çok ama çok nazikçe sıktı. "Ama bu model derinin hissettiği gibi bir his duymama izin vermiyor."

"Çok yazık," dedi usulca, elini onun elinin içinde bırakarak.

Kadının, metal yapının kolunun altında kaybolduğu yere ve ardından kolunun uzunluğuna baktığını gördü.

"Omzuma kadar uzanıyor," dedi ve kadın ona suçlu bir bakış attı.

"Sormayacaktım."

"Biliyorum. Belki de bu yüzden sana söyledim."

Kadın ona gülümsedi ve adam da kendini gülümserken buldu. Bu alışılmadık ifade, ağızının kenarındaki yara izini çekerek ona kolunun yaralarının en kötüsü olmaktan çok uzak olduğunu hatırlattı. Bunu kabul etmiş gibi görünmesi, geri kalanını da kabul edeceği anlamına gelmiyordu; yine de metal parmaklarıyla iç içe geçmiş elini görmek ona beklenmedik bir umut hissi verdi.

Parmakları uzun ve zarıftı ama güçlü ve çalışmaktan pürüzlenmişti. Aralarındaki boyut farkına rağmen, onunkilerle iç içe geçmiş gibi görünüyordlardı.

Büyük bir cesaretle diğer elini kısa bir süreliğine onunkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Kahvaltı için mi?"

"Evet, ama bunun için de. Korkmadığım için."

"Senden korkmuyorum Frantor," dedi, doğrudan onun yüzüne bakarak, bakışları net ve gözünü kırpmadan. Elini bir kez daha sıktı, sonra ayağa kalktı.

"Şimdi... ben bulaşıkları yıkasam, sen de zınarı ayarlasan nasıl olur? Bakalım bana sesi ölmekte olan bir hayvan gibi çıkmayan bir şey üretmeyi öğretebilecek misin?"

Kendini yeniden gülümserken buldu ve bu kez o kadar da tuhaf hissetmiyordu.

BÖLÜM 10

Florie fıçının masadan geriye itilirken çıkardığı sesi duydu, sonra başka bir şey duymadı. Hâlâ orada durmuş onu mu izliyordu?

Bu düşünce ensesindeki ince tüyleri diken diken etti ve arkasına uzanıp elbisesini poposunun üzerinde düzeltmekten kaçınmak için yıkadığı bulaşığı sıkmak zorunda kaldı. Onun kendisini izlemesi fikrinden hoşlanmıyor değildi, aksine kendisinin de aynısını yapabilmeyi diliyordu. Neden kapalı kalmakta ısrar ediyordu? Cüssesi de gücü gibi inkâr edilemezdi ama onu daha fazla görmek isterdi. Hatta maskesini çıkarmasını bile isterdi ama eğer bu onu daha rahat hissettirecekse, bunu asla istemezdi. Belki zamanla bunu kendi başına yapabilecek kadar ona güvenmeye başladı.

Hâlâ ayak seslerini duymuyordu ama sonra zinarın hafif, tıngırtılı notaları odayı doldurmaya başladı. Tanınabilir bir melodi değildi, sadece bir dizi notaydı, ama son bulaşıkları bitirip ona doğru dönerken gülümsedi. Büyük sandalyede oturuyordu, çıplak eli iki boyun arasında rahatça hareket ederken metal parmakları telleri koparıyordu.

"Her zaman çalışıyor muydun?" diye sordu ona katılmaya giderken, telleri kullanışındaki kolaylığa hayran kalarak.

Birden o çevik parmakların kendi vücudunda dans ettiğini gördü ve ortaya çıkan arzu patlaması onu şaşırttı. Bu ani uyanış nereden gelmişti? Ama Frantor başını kaldırıp göz göze geldiklerinde anlamıştı. Bu yaralı, yaralı erkek onu daha önce hiç hissetmediği bir şekilde çağırıyordu.

Maskenin ardındaki karanlık ve gizemli gözleri onunkilerde sabit kaldı ve kadın tekrar düşünmeden önce yarım adım daha yaklaştı. Onun hareketi büyüğü bozdu. Adam sarsıldı ve ayağa kalkmaya başladı. Adam ayağa kalkarken hafif, ihanet edercesine bir irkilemeyle karşılaştı; sandalyenin kolunu kendisine yardım etmek için kullanırken çıplak elinin parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

"İyi misin?"

"İyi," diye havladı, sonra yavaşça başını salladı. "Bacağım yorulduğunda sertleşiyor."

Suçluluk duygusu onu hemen sarmıştı.

"Senin yatağını almamam gerektiğini biliyordum. Bu gece burada uyuyabilirsin, ben de alt kattaki çalışma odasında uyurum."

"Kesinlikle hayır."

"Neden olmasın? Benim için gayet iyi olur."

"Çalışma odası narin bir kadına göre değil," diye homurdandı.

Ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Birincisi, ben narin bir kadın değilim. İkincisi, kadınlar bir çalışma odasında gayet yeteneklidir. Özellikle mekanik biri olduğumdan değil," diye hızla ekledi. "Ama mutfak benim çalışma odam ve çok çalışıyorum."

"Saygısızlık etmek istemedim. Ama o alan serin ve karanlık, sen bundan hoşlanmazsın. Sen buraya, ışığa aitsin." Yatağın yanındaki hariç tüm pencereleri örten perdelere baktı. "Perdelerin geri kalanını da açıp ışığı içeri almalısın."

"Bu seni rahatsız etmez mi?"

"Şimdiye kadar olduğumdan daha fazla rahatsız olmadım," dedi kuru bir sesle ve kızın ani öfke patlaması kayboldu.

"En azından çalışma odasında uyumama izin vermeyi düşün. Benim yüzümden acı çektiğin fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Ya da belki sırayla yatabiliriz?"

"Sizi temin ederim ki, aşağıda çalışma odasında olduğunuzu bilseydim burada çok daha az rahat ederdim."

O karanlık gözler yine yüzüne sabitlenmişti ve bedenlerinin birbirinden sadece kısa bir mesafe uzakta olduğunu fark etti. Tek yapması gereken ileriye doğru bir adım atmaktı ve neredeyse ona dokunacaktı. Belki de düşüncesinin bir kanıtı yüzünde belirdi çünkü adam aniden bir yana adım attı, sol bacağı hafifçe sürüklendi ve aklına yeni bir düşünce geldi.

"Senin bacağın da mı protez?" diye ağzından kaçırdı.

Yüzünü kısmen ona dönmüştü ama yavaşça başını sallarken o devasa sırtındaki gerginliği görebiliyordu.

"Ben... yaralıyım."

Bu kez öne doğru bir adım atarak elini hafifçe adamın sırtına koydu. Bu hafif temastan sıcaklık yayıldı, pelerinin altındaki sert, sıcak kasları hissettikçe parmakları karıncalandı. Ve sonra adam gitmiş, yaralarını yalanlayan bir hızla merdivenlerin tepesine doğru ilerlemişti.

"Lütfen bana dokunmayın."

Sesi işkence çeker gibiydi ve bir kez daha suçluluk duygusuna kapıldı. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Bir an için durakladı. "Bana acı çektirmedin."

Merdivenlerden inerek gözden kayboldu ve kızın ağzı açık bir şekilde arkasından bakakalmasına neden oldu. Eğer onu incitmediyse, neden gitmek için bu kadar acele etmişti? Ama sonra parmaklarının temas yüzünden hâlâ karıncalanmakta olduğunu ve meme uçlarının elbisesine çarparak zonkladığını fark etti. *Oh*. Yavaş bir gülümseme beklenmedik bir şekilde dudaklarını büktü.

Muhtemelen kadınlarla bir arada olmaya alışık olmadığı içindir, diye düşündü, ama onca yıl gelişigüzel bakılıp sonra da görmezden gelindikten sonra, onun bu bariz arzusu beklenmedik bir merhem oldu.

"Öğle yemeği için yukarı gelecek misin?" diye aşağıya seslendi. "Biraz daha kurabiye yapacağım," diye ekledi.

Kahvaltıları sırasında kurabiye tabağının geri kalanının ortadan kaybolduğu gözünden kaçmamıştı.

"Belki de."

Adamın derin sesi tereddütlüydü ama kadın bunun onu caydırmasına izin vermedi. Kilere geri döndü, onun karşı koyamayacağı bir şey bulmaya kararlıydı. Onun tatlıya düşkün olduğunu ve ekmekten hoşlandığını biliyordu. Bir kap kuru meyve buldu ve memnuniyetle başını salladı. Bu sabahki somundan arta kalanlarla ekmek pudingi yapabilirdi. Taze yumurtası yoktu ama büyük bir kapta yumurta tozu vardı ve işe yarayabilirdi. Malzemeleri karıştırdı ve öğle yemeği sorununu düşünürken ekmeğin sıvıyı emebilmesi için bir kenara koydu.

Kileri bir kez daha gözden geçirdikten sonra acı biber yapmaya karar verdi. Lokantasına gelen işçiler bu yemeği her zaman çok severdi ve umarım kokusu onu merdivenlerden yukarı çekecek kadar baştan çıkarıcı olurdu. İhtiyacı olan tüm malzemeler ondaydı ve yemek yapmadığı halde neden bu kadar çok malzemeye sahip olduğunu bir kez daha merak etti.

Acı biber ocağın arkasında kaynamaya başladığında, kendini bir kez daha odanın içinde huzursuzca dolaşırken buldu. Lokantada uzun saatler süren yoğun çalışmadan hoş bir değişiklik olsa da, boş kalmaya alışık değildi. Menüleri planlamak, yemek pişirmek ve malzeme siparişi vermek arasında her zaman yapılacak bir şeyler vardı ve lokantanın kendisi de sürekli bir faaliyet akışına sahne oluyordu. Durgun bir öğleden sonra bile, Nelly ya da diğer arkadaşlarından biri sık sık bir demlik çay içmek ve kasabadaki son gelişmeler hakkında dostça dedikodu yapmak için uğrardı.

Kendini yine merdivenlerin başında buldu. Aşağıda ışıklar yanıyordu ve hareket seslerini duyabiliyordu.

"Aşağıda ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

Kısa cevabın cesaretini kırmasına izin vermedi.

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Evet. Burada tek başıma biraz sıkıldım."

Ortaya çıkan sessizlik o kadar uzundu ki kadın merdivenlerden uzaklaşmaya başladı, ama sonra adam boğuk bir inilti gibi bir ses çıkardı.

"Pekâlâ. Aşağı gelebilirsiniz."

Merdivenlerden hevesle aşağı atladı. Çalışma masalarından birinin üzerinde parlak bir ışık parlıyordu ve adam masanın yanında duruyordu, hâlâ pelerinine sarınmış, kapüşonunu bir kez daha başına çekmişti.

"Benim yüzümden bunu giymek zorunda değilsin."

Adam başını sallayarak başka tarafa bakmadan önce gözlerinin kısa bir parıltısını yakaladı.

"Giymeyi tercih ederim."

İçini çekti ve yaklaşarak bir kol boyu uzakta durdu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Dikdörtgen gövdeli ve narin kanatlı, bir tür büyük boy metal böceğe benzeyen küçük bir metal cihaz aldı, sonra kapüşonunun altından ona baktı.

"Geldiğinizde burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Bu oldukça açıktı," dedi kuru bir sesle. "Ama ben... seni bıraktığımda hava karanlık ve kar yağıyor olmalıydı."

"Bunun bir fark yaratmaması gerekirdi. Bu kolay hayat beni yumuşattı."

Elinde değildi, homurdandı.

"Daha az yumuşak birini düşünemiyorum - ve bunu iyi anlamda söylüyorum," diye ekledi elinin gerildiğini görünce çabucak.

Adamın başı bir kez daha ona doğru döndü ve kadın onun gözlerinin kapüşonun derinliklerinde gizemli bir şekilde parladığını gördü. Aralarında bir gerilim oluştu ve kadın nefes nefese onun cevabını bekledi ama sonunda adam cihazına geri döndü.

"Beni yabancılara karşı uyarması için çiftliğin dört bir yanına gönderebileceğim dronlar yaratıyorum."

"Böylece başka bir kadın kapına dayanmadan kaçabilecek misin?"

Soru niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı ama varlığının onu insanlardan uzak durma konusunda daha kararlı hale getirdiğini bilmek canını yaktı.

Şok olmuş bir haldeyken, adamın eli uzandı ve kızın elini sıktığı yerden tuttu.

"Kastettiğim bu değildi. Burada her zaman hoş karşılanacaksınız. Ancak ortaya çıkmanız hoş bir sürpriz olsa da, bunun yerine bir düşman da olabilirdiniz."

"Keyifli mi?" diye fısıldadı, parmakları onunkileri kavrayabilsin diye elini ters çevirdi.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Kolay değil belki ama yine de keyifli."

Ona baktı, onu gerçekten görebilmeyi diledi ve sonra sözlerinin geri kalanı içine işledi. Bir düşman mı? Burada mı?

"Sana kimin saldırmasını bekliyorsun?"

"Bilmiyorum ama beklenmeyi beklemeyi öğrendim. Hazırlıklı olmak daha iyidir."

O derin, güzel sesteki acıyla kalbi sızladı. Onu güvende olduğuna dair rahatlatmak istedi ama sözlerinin onu ikna etmeye yetmeyeceğinden şüphelendi. Bunun yerine onun elini sıktı, sonra isteksizce parmaklarını ayırdı.

"O zaman bana yardım etmek için ne yapabileceğimi göster."

BÖLÜM 11

A Florie öğle yemeği hazırlıklarını kontrol etmek için üst kata çıkar çıkmaz Frantor merdivenlerin altındaki oyukta bulunan şiltenin üzerine yığıldı. Onun

Bacakları gerçekten titriyordu. Zayıflık kısmen fizikseldi - önceki gece uyumamıştı ve birkaç saatini ayakta geçirmeye alışık değildi. Ama aldığı yaralar zayıf durumunun sadece bir kısmından sorumluydu. Florie'nin çalışma odasında onunla birlikte olması, ona söylediği kadar keyifli olmuştu -keyifli ve eziyetli.

Kalıp ona yardım etmek için ısrar etmişti. Haklıydı, bir tamirci değildi ama çevik parmakları vardı ve çabuk öğreniyordu. O çevik ellerin küçük metal parçalarıyla oynamasını izlerken büyülenmiş olması kesinlikle onun suçu değildi. Onun da aynı hassas dokunuşlarla kendisine dokunduğunu hayal etmekten kendini alamıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki pelerini çıkarmamıştı. Uzun kıvrımlar, şu anda bile pantolonuna acı verici bir şekilde bastırılan devasa ereksiyonu gizliyordu. Bu kadar uzun bir süre boyunca bu kadar umutsuzca tahrik olmanın mümkün olduğunu hiç fark etmemişti.

Birkaç kez elleri kazara birbirine değmiş, bu da vücuduna yeni bir şehvet dalgası göndermişti ve bir keresinde ikisi de aynı anda aynı yere uzanmış ve vücutları çarpışmıştı. Sadece bir anlığına temas etmişlerdi, ama sadece vücuduna bastırılan o gür kıvrımların hissiyle neredeyse patlayacaktı. Kendini kontrol etmeye o kadar odaklanmıştı ki, arkasını döndüğünde kızın yanaklarının kızardığını ve kokusunun tatlılığının arttığını fark etmesi bir anını aldı. O kadar umutsuzca inanmak istiyordu ki, onun da

Bu temas onu tahrik etmişti ama bunun sadece vücutlarının anlık yakınlığından kaynaklandığından emindi.

Kadının üst katta dolaştığını, onun için -onlar için- yemek hazırlarken hafifçe mırıldandığını duyabiliyordu. Daha önceki sözlerine rağmen ona katılacağını zaten biliyordu. Ne zaman isterse ona katılacaktı. Bunun onun kaçınılmaz gidişini çok daha ıstırap verici hale getireceğini biliyordu ama o zaman da ıstırap konusunda çok tecrübeliydi. En azından bu sefer öncesinde bir zevk olacaktı. Belki ona tekrar dokunurdu bile...

Bu düşünceyle aleti sarsıldı ve sabırsızca onu yumrukladı. Sürekli uyarılmış bir halde etrafta dolaşamazdı. Gözlerini merdivenlerden ayırmadan ereksiyonunu serbest bıraktı, kumaşın dar sınırlarından kurtulunca neredeyse rahatlayarak inledi.

"Bir sorun mu var Frantor?"

Florie'nin tatlı sesi merdivenlerden aşağı süzüldü ama aşağı inmedi.

"Hayır," diyebildi, elini sikinin etrafına kapatırken bile. "Pekâlâ. Öğle yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak."

Bir cevap veremedi ama onun uzaklaştığını duydu. Bu kadar yakın olduğunu bilmek onu daha da sertleştirdi. Ya merdivenlerden inip onu bu halde görseydi? Dehşet içinde kaçarmıydı? O uzun, esnek parmaklarını şaftının etrafına koyar, dronları monte ederken kullandığı aynı sert dokunuşla onu okşarmıydı? Kendini okşadı, onun eli olduğunu hayal etti, o berrak yeşil gözlerle ona baktığını, o tatlı dudaklarını ayırdığını hayal etti. Dudaklarını sikinin etrafına yerleştirdiğini ve onu ağzının tatlı cennetine çektiğini hayal etti.

"Geliyor musun?"

Ve onun sesini duyduğunda, vücudu çaresizce titrerken, tohumları karnına ve göğsüne sıçrayan büyük kremsi fışkırmalarla patladı. Kadın tekrar konuştuğunda hâlâ nefes nefese kalmıştı.

"İyi olduğuna emin misin? Aşağı gelmemi ister misin?"

"Hayır!" Derin bir nefes aldı ve sesini düzeltmeyi başardı. "Bir dakika içinde orada olacağım. Sadece... temizlenmem gerekiyor."

Sesindeki düzensiz notayı duyabiliyordu ama kısa bir duraksamadan sonra kadın tekrar uzaklaştı.

"Ne zaman hazır olursan."

Kendini zorla ayağa kaldırdı ve ayağa kalkarken bacağı sızlayınca yüzünü buruşturdu. Bunu görmezden geldi ve çalışma odasının arkasındaki küçük tesise doğru topallayarak ilerledi. Bir yanı hâlâ ne kadar çabuk ve şiddetli bir şekilde doruğa ulaştığının şokunu yaşıyordu ama en azından o k ı s m ı n ı n tamamen işlevsel olduğunu fark etmenin verdiği belli bir tatmin de vardı. Bu tatmin, nemli gömleğini çıkarıp vücudunun harabesine bakana kadar sürdü. Protezinin omzuna tutturulduğu iltihaplı çıkıntılara ve vücudunun sol tarafında etini boydan boya bükten yara izlerine. O bir erkek değildi; o bir canavardı. Florie gibi güzel bir kadının ona dokunmak isteyeceğini nasıl hayal edebilirdi ki?

Temiz bir gömlek giydi ve pelerinini tekrar giymeden önce gömleğin boynuna kadar bağlandığından emin oldu. Yemekte ona katılmayı aklından bile geçirmemeliydi ama bunu yapmazsa, gelip onu bulacak kadar endişeleneceğinden şüpheleniyordu. İsteyeceği son şey, onun kendisini bir acıma nesnesi olarak görmesiydi. Hayır, sadece yemeğini yiyecek ve sonra çalışma odasına dönecekti. Tek başına.

Merdivenleri çıkar çıkmaz kararlılığı azalmaya başladı ve onu beklerken buldu. Masanın yanında. Onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümsedi ama sonra başı öne eğildi.

"Kapüşonunu geri tak."

Çalışırken iki kez düşmüştü ve sonunda pes etmiş ve onu rahatsız etmiyor gibi görüldüğü için öylece bırakmıştı. Aslında şimdi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ancak onun korunması gerektiğini hissetti.

"Güzel görünüyor," dedi onun sözlerini duymazdan gelerek.

"Sadece acı biber ve mısır ekmeği, ama umarım beğenirsiniz." Gözleri parladı. "Eğer iyi bir çocuk olur ve hepsini bitirirsen, tatlı olarak da ekmek pudingi yaptım."

"Kulağa... ilginç geliyor."

Ona büyük bir kase yemek uzatırken güldü ve aralarındaki masaya altın karelerden oluşan bir tabak koydu.

"Beğeneceğinize eminim."

"Pişirdiğin her şeyi seviyorum." Etli, baharatlı et ağzını doldururken onaylarcasına inledi. "Bu mükemmel."

Yanakları pembeleşmişti, daha önce vücutları birbirine değdiğinde de aynı pembelikteydi ama memnun görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Yemek yapmaktan hoşlanıyorum ve tüm malzemelere sahip olmak güzel." Çok daha küçük kâsesinden bir kaşık alırken ona bir bakış attı. "Kileriniz çok iyi stoklanmış, özellikle de yemek yapmayı bilmeyen biri için. Hiç bu kadar çeşitli meyve ve sebze görmemiştim."

"Gilmat'ın kocaman bir bahçesi ve bir şeyler yetiştirme yeteneği var."

"Anlayabiliyorum. Ama yine de çok fazla yemek var gibi görünüyor. Birinin size katılmasını mı bekliyordunuz?"

Dudaklarından çıkan ses gülme olarak adlandırılmayacak kadar acıydı.

"Asla. Sadece belki öğrenebilirim diye düşündüm. Bazen Nelly Benjar'a ne yaptığını anlatırken onu dinledim ama kendi deneylerim hiçbir zaman başarılı olmadı."

Ve kısa sürede istediğinin sadece yemek olmadığını, kardeşlerinin arkadaşlığını da özlediğini fark etti.

"Orada size ne yapacağınızı gösteren birinin olması gerçekten yardımcı oluyor. Sana öğretebileceğime eminim."

"Öğrenmekten mutluluk duyarım." Ona öğretmek istediği her şeyi.

"Ama belki önce bir müzik dersi deneyebiliriz?"

Sesi nazikçe alaycıydı ama eğer kendi teni de onunki gibi renk değiştirebilseydi, kaçış şeklini hatırlayınca kararacağından şüpheleniyordu.

"Pekala."

Onu rahatlatmak için, onun onayına gülümsedi ve konuyu değiştirdi. Yemek yerken ona insansız hava araçlarıyla ilgili planlarından daha fazla bahsetti, daha önce savaş sırasında onları nasıl kullandığından bahsetmekten dikkatle kaçındı. Söz verdiği kadar lezzetli olan ekmek pudingi de dahil olmak üzere lezzetli yemeklerden çok fazla yedi. Yemek sona erdiğinde kendini tahmin ettiğinden çok daha mutlu hissediyordu.

Yemeklerini bitirip masadan kalktıklarında neşeyle, "Bulaşıkları şimdilik bırakalım," dedi. "Beni nerede istiyorsunuz?"

Benim yatağında. Köşedeki yatağa bakmamak için tüm gücünü kullandı. Onun yerine sandalyeyi işaret etti.

"Sen oturacaksın. Ben fiçımı getireceğim," diye ekledi itirazını önlemek için.

Onu aldı ve sandalyenin yanına taşıdı, ama yere bıraktığı anda felaket geldi. Bacağına kramp girdi ve sallanırken vücuduna ateşli bir acı dalgası yayıldı. Florie onu hemen sandalyeye itti ve o da itiraz edemeyecek kadar çığlık atmamaya çalışmakla meşguldü.

"Ne oldu? Bacağın mı?"

Cevap veremedi, acı dalgaları dalga dalga üzerine çökerken tüm kasları kilitlendi. Elleri sandalyenin kollarına öylesine sıkıca yapışmıştı ki, metal elinin altındakinin çatladığını uzaktan fark etti. Bu ilk kez olmuyordu. Yapabileceği tek şeyin beklemek olduğunu biliyordu ama bacaklarındaki kaslar normalden çok daha hızlı gevşemeye başladı. Kadının kendisine dokunduğunu, ellerinin baldırındaki ve uyluğundaki sert kasları yoğurduğunu ve gevşemelerine yardımcı olduğunu fark etmesi gerekenden çok daha uzun sürdü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aşağı baktığında onu bacaklarının arasında diz çökmüş halde buldu. Elleri uyluğundan yukarı doğru ilerlerken ona gülümsedi.

"Güzel. Görünüşe göre bu yardımcı oluyor."

Bacaklarının arasından ona gülümsediğini görünce ereksiyonu geri geldi, elleri uzandığında şaftı çaresizce şişti.

üst uyluğuna dokundu. Parmakları kalçasına bir kez dokundu, sonra tekrar dokundu, sonra eli durdu ve ona baktı, gözleri iriydi ve dudakları tıpkı hayalindeki gibi ayrılmıştı.

BÖLÜM 12

Florie, Frantor'un bacağındaki sıkı kasları gevşetmeye o kadar odaklanmıştı ki, sert çubuğun bacağına sürtündüğünü fark etmesi bir anını aldı.

Parmaklarının karşısındaki kas sadece başka bir sert kas değildi. Adam ereksiyon halindeydi - devasa bir şekilde ereksiyon halindeydi. Başını kaldırıp baktığında adamın gözlerinin çaresizlikle kapandığını gördü ve elini hızla çekti, oyalanmak ve keşfetmek istese de. Ama utancına rağmen kalçasına masaj yapmaya devam etti.

"Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Derin sesi gergindi ama ellerini itmedi, o da devam etti. Hareketlerine odaklanmak için elinden geleni yaptı ama gözleri o devasa ereksiyona takılmadan edemedi. Genel boyutları göz önüne alındığında, iyi donanımlı olması tamamen şaşırtıcı değildi, ama lanet olsun büyüktü. Bir insan sikiyle aynı mı diye merak etti. Ve neden birdenbire umutsuzca öğrenmek istedi?

Daha önce vücutları çarpıştığında, onun vücudunun büyüklüğünün ve gücünün ezici bir şekilde farkına varmıştı. Bu onu heyecanlandırmıştı, tıpkı şimdi ona bakmanın onu heyecanlandığı gibi. Göğüsleri şişmiş ve ağrıyormuş gibi hissediyordu ve bacaklarının arasında düşük bir arzu nabzı vardı.

Saçmalama, dedi kendi kendine. Sanki onlar için bir gelecek yokmuş gibi. Fırtına sona erdiğinde onu bir daha asla göremeyecekti. Ziyaretçileri hoş karşılamadığını açıkça belirtmişti ve onun kasabaya geldiğini kesinlikle göremiyordu.

Adamın protez eli onunkinin üzerine kapandı ve kadın irkilerek, düşünceleri arasında dolaşırken neredeyse hareket etmeyi bıraktığını fark etti.

"Şimdi daha iyi. Teşekkür ederim."

Adamın kalçasının kalın kasları karşısında neredeyse narin görünen eline, onu yerinde tutan metal parmaklarına baktı ve ürperdi ama bu heyecandan kaynaklanan bir ürpermeydi. Adamın elini hemen geri çekmesinden, bunu yanlış yorumladığından şüphelendi.

"Ben iyiyim," dedi sert bir sesle.

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona gülümserken kasıtlı olarak kalçasını hızlıca sıktı. "Bu sık sık olur mu?"

Ağzı sımsıkı çekilmiş, duygulu dudakları birbirine bastırılmıştı.

"Bazen. Artık bir zamanlar olduğum erkek olmadığımı unuttuğumda."

Adamın sesindeki acılığı görmezden gelerek bacağını tekrar sıktı ve adamın aletinin dokunuşuyla sarsılmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Tek başınayken ne yaparsın?"

"Her zaman tek başımayım." Tereddüt etti, sonra omzunu silkti. "Banyo yardımcı oluyor."

"Bu mantıklı. Suyun sıcaklığı ve hareketi masaj gibi olur." Kalçasını son bir kez okşadı ve eteklerini fırçalayarak ayağa kalktı.

"Bence şimdi gidip bir banyo yapmalısın. Kalan sertliklere iyi gelecektir."

"Banyo mu?"

Sesi, sanki kız kendisini buzlu nehre atmasını önermiş gibi dehşete düşmüştü ve kızın bunun nedenini anlaması bir anını aldı.

"Sana söz veriyorum, güvendesin. Kapıyı açmayacağım."

Adamın gözleri maskenin ardında o kadar savunmasız görünüyordu ki, kadın baştan çıktı ve öne doğru eğilerek adamın başının üst kısmına hızlı bir öpücük kondurdu

Ağız.

"Benimle güvendesin," diye tekrarladıktan sonra mutfığa doğru kaçtı.

Öğle yemeği tabaklarını toplamaya başlarken kasıtlı olarak arkasını dönmedi. Onun ayağa kalktığını duydu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Aşağıya kaçacak mıydı? Başka ayak sesi duymadı ama sonra banyo kapısının kapandığını duydu ve rahatlayarak iç çekti. Bunu yapacak kadar ona güvenmesinin neden bu kadar önemli olduğundan tam olarak emin değildi ama güvenmiş olması gerçekten çok şey ifade ediyordu.

Bulaşıklara konsantre olmaya çalışsa da, sonunda su sesini duyup adamın küvete girdiğini anlamadan önce kendini uzunca bir süre dinlerken buldu. Rahatlamasının hemen ardından, adamın kocaman çıplak vücudunun sadece kısa bir mesafe ötede olduğunu düşünerek tahrik oldu.

Onun güvenine asla ihanet etmezdi ama aniden orada onunla birlikte olmayı diledi. Adamın ağır yara izleri olduğunu biliyordu. Bunu sadece ona söylemekle kalmamış, bacağına masaj yaparken yara dokusunun çıkıntılarını hissetmişti, bir sürü çıkıntı. Her ne kadar çektiği acıdan dolayı kalbi sızlasa da, yara izi olduğu bilgisi onu rahatsız etmiyordu.

Ereksiyonunun büyüklüğüne bakılırsa, o da kızdan en az kızın ondan etkilendiği kadar etkilenmişti. Aralarındaki çekimi daha fazla keşfetmesi için onu ikna edebilir miydi? Bunun zor olacağını biliyordu ve yapmak istediği son şey onu incitmekti ama kısa da olsa neden birlikte zaman geçiremesinlerdi ki?

Son tabağı da kuruması için rafa koyduktan sonra ellerini sildi ve pencereye doğru yürüdü. Kar her zamanki gibi yoğun bir şekilde yağıyordu ve dineceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Hâlâ zamanları vardı. Ama harekete geçmesi gereken kişi o olacaktı. Kendini hiçbir zaman bir baştan çıkarıcı olarak görmemişti ama bu düşünceyi oldukça ilgi çekici buluyordu. Frantor'un istemediği bir şeyi asla yapmazdı ama onu ne istediğini itiraf etmesi için kesinlikle cesaretlendirebilirdi.

Nihayet banyodan çıktığında, kirpiklerinin altından ona hızlı bir değerlendirme bakışı attı. Ağzı gevşemişti, artık o gergin çizgiyi çekmiyordu. Daha rahat hareket ediyor, sahanlıkta yürüyordu.

hızlı ve sessiz bir yürüyüşle odaya girdi. Pelerinini tekrar giymişti ama kapüşonunu açık bırakmıştı ve bir tutam siyah saç maskesinin bir tarafına düşmüştü. Bir kez daha, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için onu düzeltme isteği duydu.

Adam masanın yanında duraksadı ve kadın soymakta olduğu patateslerden başını kaldırıp ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Müzik dersimizden kurtulduğunu sanma. Hala çalmayı öğrenmeye kararlıyım."

"Ben... Ben dronlar üzerinde biraz daha çalışmak niyetindeydim." "Biraz daha bekleyemezler mi? Yardım etmekten mutluluk duyarım." "Sanırım."

"Güzel."

Patatesleri lavaboya taşıdı, soğuk su dolu bir kaba koydu ve ellerini yıkadı. Geri döndüğünde, adam hâlâ masanın yanında belirsiz bir şekilde duruyordu.

"Siz banyo yaparken ben de bunu düşünüyordum ve aklıma daha iyi bir fikir geldi."

Nefesinin sıkışmasına aldırmadan elini tuttu ve onu yatağa götürdü.

BÖLÜM 13

F Rantor elini çekmesi gerektiğini biliyordu, onu yatağa kadar takip etmemesi gerektiğini biliyordu. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki yatağın yanında durduğunda ne dediğini zar zor duyabildiği kulaklarında hızla çınlıyordu. Onun orada uyurken nasıl görüldüğünü hatırlamakla ve vücudunu kontrol altına almaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, zınarın yatakta yattığını fark etmesi bir anını aldı.

"Otur," dedi ve adam bunun ilk kez olmadığını hissetti. Kendi talimatlarına uymuştu ve ona güneşli bir gülümseme verirken elini hafifçe çekti.

"Bu bana nasıl oynanacağını göstermen için çok daha kolay olacak."

Onu zorlayacak güce sahip değildi ama yine de bu nazik çekişe, nefes almayı durdurmaktan daha fazla karşı koyamadı. Onun yanına oturduğunda, yatak biraz sarktı ve vücutlarının yanlarını birbirine doğru itti. Bu temasın her santimini omzundan kalçasına kadar uzanan yakıcı bir damga gibi hissedebiliyordu.

"Şimdi ne yapacağım?"

Soru yeterince masumdu ama sesinde çok daha fazlasını vaat eden boğuk bir nota vardı. Onunla flört ediyor olabilir miydi? Bu fikri hemen reddetti. Sadece nazik davranıyordu. Tek umudu ona acıdığı için böyle davranmıyor olmasıydı. Bu düşünce onu sertleştirdi ve enstrümanı işaret ederken sesi hoyratça çıktı.

"Onu alın ve boyunlarını omzunuza doğru eğerek k u c a ğ ı n ı z a yerleştirin."

Onun bu aceleciliği karşısında biraz ürkmüş görünüyordu ama itaat etti. Zinar'ı yerine yerleştirdiğinde, adam başarısız bir şekilde parmaklarını tellerin üzerine nasıl yerleştireceğini açıklamaya çalıştı. Enstrümanı aldı ve ona geri vermeden önce gösterdi. İkinci denemesi daha iyiydi ama yine de tam olarak başaramadı. Bu kez kendi parmaklarını onunkilerin üzerine yerleştirerek konumlarını ayarladı.

Bu minimal dokunuş bile onu heyecanlandırdı ve kendini elini çekmeye isteksiz buldu. Kız şikâyet etmedi, başparmağını tellerin üzerinde yavaşça gezdirirken parmaklarını onunkilerin altında hareket ettirmesine izin verdi. Nota biraz titrekti, ama daha önce çıkardığı uyumsuz seslere göre kesin bir gelişme oldu ve ona muzaffer bir gülümseme verdi.

"Bunu yapabileceğimizi biliyordum. Lütfen bana daha fazlasını göster." Nasıl karşı koyabilirdi ki?

Çocukluğundan hatırladığı basit şarkılardan birinde ona yol gösterdi. Birkaç deneme yaptı ve bir noktada kendini, parmaklarını zinarın boynunda gezdirirken ve diğer eliyle telleri nasıl koparacağını gösterirken iki kolunu da ona dolamış halde buldu. Yakınlıklarının vücudu üzerinde kaçınılmaz bir etkisi oldu ve uzaklaştığında aleti acı verici bir şekilde sertleşti.

"Şimdi almalısın. Hepsini dene."

Yanakları yine pembeleşmişti ve adam onun arzusunun kanıtını hissedip hissetmediğini merak etti, ama o sadece enstrümanın üzerine eğildi, güzel yüzü kararlıydı. Biraz kabaca da olsa tüm ezgiyi tamamlamayı başardı ve hemen ikinci kez tekrarladı. İkinci sefer daha başarılıydı ve ona gülümsedi.

"Her zaman bir müzik aleti çalmayı öğrenmek istemişimdir."

"Neden öğrenmedin?"

"Beni teyzemin büyüttüğünü söylemiştim. Bunun anlamsız olduğunu düşünüyordum."

"Müzik asla anlamsız değildir."

"Katılıyorum, ama sanırım gerçekten benim için en iyisini yaptığını düşünüyordu." Omuz silktili. "Ve sonra evden ayrıldıktan sonra, gerçekten öğrenme şansım hiç olmadı. Çocukken öğrendin mi?"

Göğsü aniden ağrıdı ve gözlerini ondan kaçırdı. En eski anıları annesinin şarkı söylediği anlardı. Müzik her zaman hayatının bir parçası olmuştu. Mevsim dönümlerini kutlayan ritüel şarkılardan, yerel meyhaneyi ziyaret edebilecek yaşa gelir gelmez arkadaşlarıyla söylediği müstehcen şarkılara kadar her şey.

"Evet. Riası kültüründe müzik önemlidir. Müzisyen olmayı seçseydim ailem çok mutlu olurdu."

"Ama istediğin bu değil miydi?"

"Her ne kadar keyif alsam da, işlerin nasıl yürüdüğü beni daha çok büyülüyordu."

İlk anısı annesinin şarkı söylemesiyse, ikinci anısı da temizlik makinesini sökerken onu görmesiydi. Ve onu tekrar bir araya getirmeyi başardığında yaşadığı şok. Başını iki yana salladı.

"Her zaman bir şeyleri p a r ç a l a r a ayırırdım, ama genellikle onları tekrar bir araya getirmeyi başarırdım. Bazen birkaç parça kalsa bile."

Güldü ve nazik bir parmağını tellerin üzerinde gezdirdi.

"Buna eşlik edecek kelimeler var mı?"

"Evet, ama onlar benim dilimde."

"Benim için fark etmez. Ben çalarken şarkı söyler misin?"

Kendisinden başka biri için şarkı söylemeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Ama ah, nasıl da istiyordu. Aniden başını salladı ve kadın çalmaya başladı. Bir çoban ve sürüsü hakkında basit bir şarkıydı ve yıllar boyunca yüzlerce kez söylemişti, ama sesi odanın içine süzülürken, anılar etrafını sardı. Acı verici anılar değil, neşeli anılar... Yanında oturan ve enstrümanın üzerine özenle eğilen güzel kadın, bu anıları daha da keyifli hale getirmişti.

Kadının zamanlaması mükemmel olmaktan uzaktı ama adam onun daha tereddütlü temposuna uyum sağladı ve son nota büyük odanın sessizliğinde kaybolurken aşağı yukarı birlikte bitirdiler. Kız memnun bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bu harikaydı. Çok güzel bir sesin var."

Enstrümanı yere bıraktı ve ayağa kalktı. Adam otururken bile yüzleri neredeyse aynı hizada olacak kadar uzundu. Uzun bir süre ona baktı, yüzü yumuşaktı ve hala birlikte müzik yapmanın zevkine kapılmıştı, bir kez olsun kaçma ihtiyacı hissetmedi.

Sonra öne doğru eğildi ve onu öptü. Önceki seferin aksine, bu gerçek bir öpücüktü. Tatlı ağzı onunkine bastırdı, sıcak ve yumuşaktı ve dilinin dudaklarına alaycı bir şekilde dokunduğunu hissetti. Tüm vücudu ürperdi ve kendini kontrol etme yetisi yok oldu. Onu kendine doğru sertçe çekti, vücutları bir araya geldiğinde inledi. Yumuşak bir şaşkınlık gıcirtısı verdi ve adam bu fırsatı dudaklarını birbirinden ayırmak için kullandı, ağzını keşfederken tatlılığının her damlasını yutmaya kararlıydı.

Öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verirken kolları boynunu çevreledi. Onları ayıran kumaşa rağmen göğüs uçlarının sert tepelerinin göğsüne sürtündüğünü hissedebiliyor ve uyarılmışlığının artan tatlılığının kokusunu alabiliyordu. Onu daha da yakınına çekti, yakınlıklarından, vücudunun onunkine karşı tatlı yumuşaklığından büyüldü.

Ona karşı kıvrandı ve ellerinden biri başına gitti, onu daha da yakınına çekmeye çalışırken saçlarını kavradı. Ama bunu yaparken maskesinin azıcık da olsa kaydığını hissetti ama korku damarlarındaki kanı buza çevirdi. Eğer maske gevşerse... Eğer onu gerçekte olduğu gibi görürse... Tüm eksiklikleri geri geldi ve onu belinden yakalayarak ayağa kalkabilmek için itti. O anda bile elleri onun teninde oyalanmak istedi ama kendini onları bırakmaya ve ondan uzaklaşmaya zorladı.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve karanlıktı. Dudakları kızarmış, şişmiş ve yanakları kızarmıştı.

"Neden özür diliyorsun? Seni öptüm."

"Bunu yapmamalıydın. Ben artık tam bir erkek değilim."

"Frantor..."

Kadının eli ona uzandı ama adam elini tutamadı, tekrar unutmasına izin veremedi.

"Çalışmak zorundayım. Yardıminıza ihtiyacım yok."

Kelimeler aralarında sert bir şekilde yankılandı. Kız tokat yemiş gibi görünüyordu ve adam hemen pişman oldu. Ama belki de en iyisi buydu. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi.

BÖLÜM 14

Florie dehşet içinde Frantor'a baktı. Reddedilmesi bir an için canını yaktı ama sonra içini çekti. Onu çok ileri, çok hızlı itmişti.

Onu dokunuşuna alıştırmak buraya kadarmış. Ama sonra basit bir öpücüğün bu kadar hızlı yoğunlaşmasını beklememişti. Kesinlikle hiçbir insan erkeği böylesine ani bir tutku uyandırmamıştı. Utanmadan kendini ona nasıl sürttüğünü düşündükçe yanakları kızarıyordu ama sonra onun da uyarılmışlığı aynı derecede belirgindi. Ve onu öpüş şekli... boğulmakta olan bir adamın can simidine tutunması gibi. Daha önce hiç kimse onu böyle öpmemişti -sanki onsuz var olamayacaklarmış gibi.

Uyarılma hâlâ damarlarında uğulduyordu ama karşılaşmalarından ne kadar keyif almış olsa da onu acele ettirmek ya da korkutmak istemiyordu. Onunla ağırdan almak zorunda kalacaktı. Düşünceli bir şekilde merdivenlere baktı. Sanki hiç olmamış gibi aşağı inip ona katılmalı mıydı? Yoksa öpüşmelerini kabullenmek için biraz zamana mı ihtiyacı vardı?

Ona biraz zaman tanımaya karar vererek mutfığa gitti ve akşam yemeği hazırlıklarına başladı - soğuk dolaptan et kullanarak yavaş pişirilmiş bir pirinç yemeği. Yemek pişerken zinarla biraz daha pratik yapmaya çalıştı ama parmakları önceki seanstan dolayı ağrıyordu. Sertleşmeleri biraz zaman alacaktı. Bunun yerine kendine bir fincan çay yaptı ve seçeneklerini düşünürken pencereden dışarı, yağın kara baktı. Gece çöktüğünde ve akşam yemeği hazır olduğunda, yaklaşımına karar vermişti.

"Frantor," diye seslendi merdivenlerden aşağıya. "Akşam yemeği hazır."

"Aç değilim."

Adamın cevabı onu pek şaşırtmadı. Masaya döndü, her şeyi bir tepsiye doldurdu ve dikkatlice merdivenlerden inmeye başladı. Adam ortaya çıkıp tepsiyi hızla elinden almadan önce ancak sahanlığa kadar gelebilmişti.

"Ne yapıyorsun sen? Merdivenlerden aşıağı ağır bir şey taşımamalısın. Düşebilirsin."

"Sen bana gelmek istemedin, ben de sana geliyorum."

"Sana aç olmadığımı söyledim."

Sesinin sertliğine rağmen maskenin arkasındaki gözler onun yüzünde n hiç ayrılmadı. Ona masum bir bakış attı.

"Acıktım ve tek başıma yemek istemiyorum, bu yüzden gelip size katılmaya karar verdim. Tabii ki, eğer benim yemeklerimi sevmiyorsan..."

Kadın üzgün görünmek için elinden geleni yaptı ve adam sabırsız bir ses çıkardı. "Yemeklerini sevdiğimi çok iyi biliyorsun. Daha sonra yiyeceğim." "O zaman beklerim ve seninle yerim."

"Çok geç olabilir."

"Sorun değil. Yukarıda tek başıma yapacak başka bir şeyim yok."

Bir an için ona baktı, sonra ağızının köşesi kıvrıldı ve ona o orantısız gülümsemesini verdi.

"Çok inatçı bir kadınsın, değil mi Florie?"

"Evet, öyle. İstediğimi elde etmenin tek yolunun bu olduğunu anladım."

"Pek â lâ , sen kazandın. Tepsiyi yukarı getireceğim ve birlikte yiyeceğiz. Sonra da işe döneceğim," diye ekledi sertçe.

"Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum ve ciddiylim."

Kadın sadece omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Adam homurdandı ve onu takip etti.

Yemek beklediğinden daha iyi geçti. İlk başta sert davrandı ama kadın onu dronlar ve onlarla ilgili planları hakkında daha fazla konuşmaya ikna etti ve adam yavaş yavaş rahatladı. Ve aç olmadığını iddia etmesine rağmen, yemeklerini hevesle mideye indirdi. Yemek bittikten sonra uzun süre konuştular ama sonunda adam ayağa kalktı ve işe geri döneceğini söyledi.

Bunu meydan okurcasına, sanki onun itiraz etmesini bekliyormuş gibi söyledi ama o sadece başını salladı. Adam şaşırmış, hatta muhtemelen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve kadın bir kez daha onun yüzünü daha fazla görebilmeyi diledi. Adam bir an daha tereddüt ettikten sonra çalışma odasına döndü. Onun gidişini izlerken sessiz bir iç geçirdi. Onun gece boyunca çalıştığını ya da merdivenlerin altındaki küçük oyukta uyumaya çalıştığını düşünmekten nefret ediyordu ama ona zaman tanınması gerektiğini de biliyordu.

Zamanım tükeniyor.

Florie pencereden dışarı bakarken iç geçirdi. Fırtına dinmemişti ama son birkaç gündür karın yağmadığı uzun dönemler olmuştu. Fırtınanın dinmesi ve buradan ayrılmak zorunda kalması için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Frantor'u onun varlığına alıştırma planı bir dereceye kadar işe yaramıştı. Onun yanında daha rahat olmaya başlamıştı. Tartışmasız her yemekte ona katılıyor ve temizlik işlerini üstlenmekte ısrar ediyordu. Dron filosu üzerinde çalışırken sık sık çalışma odasında ona katılıyordu. Müzik derslerine devam etti ve onun istediği sıklıkta olmasa da ara sıra onun için şarkı söyledi.

Hatta onu birkaç kez daha öpmüştü. Her seferinde aralarındaki tutku ilk seferki gibi patlayıcı bir şekilde alevlendi, ancak her seferinde ona yaralarını hatırlatacak bir şey oldu ve kaçtı. En son önceki öğleden sonra dronlarından ilki havalandığında, çalışma odasının etrafında büyük bir metal böceğe benzeyen zumlar çizmişti. Zafer çığlıklarıyla ona döndü ve onu kollarının arasına aldı. Öpüşmeleri her zamanki hızıyla ilerledi ve eli göğsünü örtmek için yukarı kalkarak meme ucunu kopardı. Kadın inleyerek adamın eline doğru eğildi ve adam başını kaldırdı.

Dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı, ta ki aşağı bakıp metal elinin göğsünün etrafında kıvrıldığını görene kadar. Adamın hızla geri adım atmadan önce ağzının gerilmesini izledi. Fırtınanın durgun olduğu bir andı ve adam gerçekten de binayı terk etmiş, karların içine doğru koşmaya başlamıştı.

Fırtına geri dönmeden önce onun geri geldiğini duyunca rahatladı. Adam döndüğünde üst katta volta atıyor, peşinden gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyordu. Ona gitmek istemişti ama bu konuda konuşmayı reddedeceğini biliyordu. Akşam yemeği için ona katıldığında, bundan bahsetmedi ve o da bahsetmedi.

Ama belki de ona çok fazla alan tanıyordu. Kaçmayı bırakması için ne gerekiyordu? Protezinden ya da yara izlerinden rahatsız olmadığını anlaması için? Adamın yaralanmış olmasından nefret ediyordu, acısının devam etmesinden ve hâlâ acı çekiyor olmasından nefret ediyordu ama bu onu gözünde daha az çekici kılmıyordu. Ama daha fazlasını istediğine onu nasıl ikna edebilirdi?

İçini çekti ve kilerde sakladığı bazı meyvelerden yaptığı kompostoyu kontrol etmeye gitti. Parmağını sosa batırdı, sonra da tadına baktı. Mükemmeldi. Son damlaları yakalamak için parmağını yalarken, birden aklına bir düşünce geldi. Onu durduran her zaman yaralarının görsel hatırlatıcısıydı. Ya bunun yerine onu diğer duyularına odaklanmaya teşvik edebilseydi? Gülümsedi ve hazırlıklarını yapmaya başladı.

Yemekten sonra masayı toparlarken ona "Düşünüyordum da," dedi.

"Evet?"

Sesi temkinli ama bir o kadar da meraklıydı ve kadın gülümsemesini gizledi. Sonunda onun önerilerini her zaman beğenmiş görünüyordu.

"Yemek pişirme derslerinde pek ilerleme kaydedemedik."

Ona birkaç temel ders vermişti, ama o bunlardan rahatsız görünüyordu ve nedeninden tam olarak emin değildi.

"Bana öğretmek zorunda değilsin," dedi çabucak.

"Yapacağımı söyledim ve ben sözümün eri bir kadınıam." Masayı silerken ona neşeli bir gülümseme verdi. "Ama sanırım bu konuda yanlış bir yol izliyordum. İyi bir aşçı olmak sadece bir tarifi takip etmek değildir. Malzemeleri anlamak zorundasınız. Nasıl tat aldıklarını, nasıl koktuklarını ve nasıl bir araya geldiklerini anlamalısınız."

"Sanırım bu doğru."

"Bu gece bunun üzerinde çalışabileceğimizi düşündüm. Oturun lütfen."

İtaat etti ve gömleğinin altından kestiği kumaş şeridini havaya kaldırmasını dikkatle izledi.

"Görememek diğer duyularınızı daha keskin hale getirir. Gözlerini bağlamama izin verir misin?"

Adamın ağzındaki gerginliği görebiliyordu ama sonunda başını salladı ve elini uzattı.

"Yapacağım."

Maskenin üzerindeki kumaş şeridi bağlayışını, sık sık yaptığı gibi yüzünü hâlâ gizlediğinden emin olmak için parmağını maskenin kenarında gezdirişini izlerken kalbi sızladı.

"Ben hazırım."

Sesi sanki idam mangasıyla yüzleşmek üzereymiş gibi geliyordu.

"Pekâlâ, basit bir şeyle başlayalım. Ağzını aç."

Bir kez daha tereddüt etti, sonra itaat etti. Dilinin üzerine birkaç tuz tanesi serpti.

"Nedir bu?" "Tuz,

tabii ki."

"Aynen öyle. Şimdi bunu eklediğimde ne olacak?"

Bu kez birkaç şeker tanesi attı. "Şeker," dedi

hemen.

"Bu doğru. Birbirlerine nasıl tepki verdiklerini söyleyebilir misiniz?" "Sanki şeker tuzu daha tuzlu yapıyor ya da tam tersi."

"Bu doğru. Birkaç şey daha deneyelim."

Kız devam ettikçe rahatladı, belli ki ilgileniyordu ama kızın aklında yemek pişirme dersinden fazlası vardı. Dilinin üzerine küçük bir miktar acı baharat serpti.

"Çok baharatlı."

"Evet. Ve sıcak yumuşatmanın en iyi yolu tatlıdır."

Parmağını biraz bala batırdı, sonra ağzına soktu. Bir an için gerildi ama sonra dilini parmağının etrafına doladı ve nazikçe emdi. Çekiş doğrudan ağrıyan klitorisine gitti, ama sakın ve profesyonel görünmek için elinden geleni yaptı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Parmağını bir kez daha emdi, sonra başını kaldırdı. "Hâlâ

baharatlı ama evet, tatlılıkla yumuşatılmış."

"Mükemmel. Ve dersimizin ilk bölümü sona erdi. Artık göz bağını çıkarabilirsin."

"İlk bölüm mü?" diye sordu yavaşça kumaş şeridine uzanırken. "Evet."

Göz bağı için elini uzattı. "Şimdi sıra bende." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani gözümü bağlamanı ve sonra da bulduğun kombinasyonları tattırmanı istiyorum. Kulağa... ilginç gelmiyor mu?"

Ona ve göz bağına baktı ve sonra gözleri maskenin arkasından parladı.

"Çok ilginç."

BÖLÜM 15

Frantor'un parmakları, Florie'nin gözlerindeki bağı dikkatle bağlarken titreme tehlikesi geçirdi. O ana kadar fark etmemişti ki Kazara bile olsa onu göremeyeceğini bildiği için kendini ne kadar güvende hissediyordu. Ona istediği kadar uzun süre bakabilirdi ve kız onun baktığını anlamazdı. Büyülenmiş olmasına rağmen gün boyunca ona uzun süre bakmamak için çok uğraştı. Kendini her gece uyurken onu izlemek için merdivenlerden çıkarken buluyordu, böylesine güzel, mükemmel bir yaratığın evinde olması onu hâlâ dehşete düşürüyordu. Burayı evi gibi hissettiriyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, kendini o kadar aptalca bir şekilde fırtınanın hiç bitmeyeceğini umarken buluyordu. Sonsuza kadar onunla kalacağını.

Beklerken nefesi artık daha hızlı geliyordu, tatlı pembe dudakları ayrılmıştı ve ona ağzının tatlı tadını hatırlatıyordu. Karşı koymak için çok uğraşmıştı ama onun bu kadar yakınında olmak dayanılmaz bir cazibeydi. Yine de ne zaman günaha teslim olsa, eksikliklerini hatırlatan bir şey olmuştu. Ama şimdi onu göremiyordu ve bu bilgi ona cesaret veriyordu.

Parmağını dolgun alt dudağında gezdirdi, kızın nefesinin hızlanmasından, göğsünün her nefeste inip kalkmasından zevk aldı. Teklifinden yararlanmıştı ve şu anda onun gömleklerinden birini giyyordu, boynu açtı ve soluk teninin bir şeridini ortaya çıkarıyordu ve ince kumaşa baskı yapan meme uçlarını görebiliyordu. Elbette daha önce de onun uyarılmışlığının işaretlerini fark etmişti ama şimdi gerçekten bakabiliyor, kumaşın o baştan çıkarıcı tepelerin üzerinde nasıl kaydığını ezberleyebiliyordu.

"Frantor?" diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Buradayım, tatlım."

Sevgi sözcüğü bilinçli bir düşünce olmadan ortaya çıktı, cesareti onu göremeyeceği bilgisiyle desteklendi.

O baştan çıkarıcı dudaklar kıvrıldı.

"Bana hiçbir şey yedirmeyecek misin?"

Benim sikim. Bu düşünce aklından patlayıcı bir arzuyla geçti ama onun güvenine asla bu şekilde ihanet etmeyecekti. Bunun yerine parmağını biraz narenciye suyuna batırdı ve dudaklarına sürdü. Dudaklarını yaladı, sonra ürperdi.

"Bu çok ekşi."

"Bu da tatlılığa ihtiyacı olduğu anlamına gelir."

Parmağını balın içinde döndürdü ve dudaklarına götürdü, ama parmağını dudaklarına sürmek yerine, tıpkı daha önce yaptığı gibi parmağını ağzına soktu. Dudakları hemen parmağının etrafına kapandı, parmağını emerken ağzı sıcak ve nemliydi. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Adam bunu yaptığında da onu aynı şekilde etkilemiş miydi? Dikleşmiş meme uçlarına tekrar baktığında, öyle olduğundan şüphelendi.

"Onları tenimden yaladığında tadı farklı oluyor mu?" "Kesinlikle. Ekşi, tatlı ve sen."

"Belki de denemeliyim."

"Denemelisin."

Eğildi ve dudaklarını hafifçe, alaycı bir şekilde yaladı.

"Lezzetli," diye kabul etti. "Ama sanırım daha büyük bir örneğe ihtiyacım var." "Emin olmanın tek yolu bu," dedi nefes nefese.

Parmağını tekrar narenciye suyuna daldırdı ama bu sefer dudaklarını boyamak yerine parmağını boğazının çukurundan aşağıya doğru çekti

Göğüslerinin arasına. Kadın titredi, meme uçları daha da sertleşti ve uyarılmışlığının kokusu balla birlikte artmaya başladı. Yaptığı işi incelemek için durakladı, altın sıvının solgun teninde parıldama şeklinden büyülenmişti.

"Tadına bakmayacak mısın?" diye sordu nefes nefese.

Başını eğmeye başladı, sonra homurdandı ve onu masanın üzerine koyarken birkaçının yere düşmesine aldırmadan kaseleri bir tarafa savurdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ziyafetim için

hazırlanıyorum."

Başını eğdi ve yaladı. Damarlarında yanan ihtiyaca rağmen acele etmedi, boğazının kırılğan boşluğundan göğüslerinin arasındaki sıcaklığa kadar her tadın tadını çıkarmaya kararlıydı. Kadının elleri omuzlarını kavramak için kalktı ve donup kalmaya başladı ama gözbağını hatırladı. Hâlâ güvenle saklanıyordu. Rahatladı ve başını göğüslerinin arasına soktu, sonra kumaşı kenara iterek yumuşak, dolgun tümseğin üzerinde ilerledi, ta ki uzun zamandır onu baştan çıkaran gergin tepenin üzerinde dilini gezdirene kadar.

Sırtını dönerken ağzından sözsüz bir çığlık kaçtı ve adam gülümsedi. Bir kez daha yaladı ve sonra başını kaldırdı. Kahretsin, hayal ettiğinden bile daha güzeldi, meme ucunun şişmiş tepesi hâlâ ağzında parlıyordu. Kumaşın hâlâ görüşünü engellemesine dayanamayarak gömleği yırttı, düğmeler yere saçıldı. Kadının solgun teni ahşap masanın üzerinde parlıyordu, vücudu gür ve mükemmeldi.

"Tadım nasıl?" diye fısıldadı.

"Lezzetli. Ama benim tat kombinasyonlarını denemem gerekiyor, değil mi?"

Bal kâsesi yere düşenlerden biri değildi ve şimdi onu aldı, yavaşça meme uçlarının üzerine ve sonra pantolonunun bel bandına ulaşana kadar karnının yumuşak kabarıklığı üzerinde gezdirdi. Tereddüt etti, yüzüne baktı. Gözlerini görebilmeyi diledi ama eğer ona bakıyor olsaydı, devam edecek cesareti asla bulamayacağını biliyordu.

"Hepinizin tadına bakmak istiyorum. Yapabilir miyim, tatlım?"

Küçük beyaz dişleri alt dudağının üzerine kapandı ve onun reddedeceğinden emin oldu. Ama sonra başını salladı.

"Evet, lütfen."

"Emin misin?"

"Evet, ama hiç kimse..."

"Yavaş yavaş gideceğiz," diye söz verdi, pantolonunu çözüp aşağı indirirken.

Altın kahverengi bukleler bacaklarının arasında parlıyordu, neredeyse dayanılmaz derecede cazipti, ama hâlâ dudağını ısıırıyordu ve adam yavaş gideceğine söz vermişti. Pantolonun yere düşmesine izin verdi ama şimdi daha da tatlı olan balla kaplı göğüslerine döndü. Balın her damlası gidene kadar yaladı ve emdi ve pembe meme uçları solgun teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Adam kendini göğüslerine adarken kadın parmaklarını adamın saçlarına gömdü ama maskenin kayışlarına birkaç kez dokunsa da adam onları görmezden gelip keyifli görevine konsantre olabildi.

Göğüsleri olabildiğince temizlendiğinde ve kız onun altında titrediğinde, balın izini karnından aşağıya, tatlı amını gizleyen buklelere kadar takip etti. Bacaklarını nazikçe ayırarak çoktan kızarmış ve parıldayan narin kıvrımları ortaya çıkardı.

Dayanamadı. Öne doğru eğildi ve küçük girişinden yarığının tepesinde beliren küçük çıkıntıya kadar uzun, yavaş bir yalama yaptı. Vücudu titredi, elleri adamın saçlarını lezzetli bir acıyla sıktı.

"Frantor, lütfen."

"Sana yavaşça gideceğime söz verdim," diye mırıldandı, dilini şişmiş klitorisinin etrafında dolaştırarak.

"Yavaş istemiyorum. Beni boşaltmanı istiyorum. Şimdi."

Klitorisini tekrar tekrar daire içine aldı, şiştiğini ve sertleştiğini, kaslarının gerildiğini hissetti. Geçici olarak girişini yokladı ve kalçaları hemen ona doğru eğildi. Ah. Doldurulmak istiyordu. Onun horoz

Hemen coşkuyla sarsıldı ama odak noktası onun zevkiydi. Dilini doğrudan şişmiş yumrunun üzerinde gezdirirken parmağını da içine bastırdı. Adını haykırırken kalçaları tekrar yükseldi, kanalı onun etrafında kasıldı, parmağını sıkı, ritmik darbelerle sıktı ve onu kendi patlayıcı doruğuna gönderdi, vücudu ona karşı çaresizce titriyordu.

BÖLÜM 16

Florie puslu pembe bir memnuniyet bulutunun içinde süzülüyordu. Tüm vücudu gevşek ve tatmin olmuş hissediyordu ve Frantor'un tüm çabalarına rağmen hafif yapış yapıştı.

balı çıkarma çabaları. Adamın başı kalçasına yaslanmıştı ve kadın parmaklarını yavaşça adamın saçlarında gezdirdi, saçlar tahmin ettiği kadar gür ve yumuşaktı. Göz bağı umduğu kadar işe yaramıştı. Hoşuna gideceğinden emin değildi ama gözlerinin kapalı olması diğer her şeyi daha hassas hale getirmişti. Ama şimdi onun yüzünü ya da en azından izin verdiği kadarını görmek için sabırsızlanıyordu. Elini kumaş şeridine doğru kaldırdı, sonra tereddüt etti.

"Göz bağını şimdi çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Hemen gerildi ve sonra başını onun kalçasından kaldırdı. Artık ona dokunmuyordu ve kadın birden kendini çok açıkta hissetti.

"Alabilir miyim?" diye

tekrarladı. "Evet."

O derin, güzel sesteki tereddütü duyabiliyordu ama onu görmek için yanıp tutuşuyordu. Örtüyü çözer çözmez onu aramaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, adam hâlâ masanın yanında duruyordu ve ağzı gergin olsa da, ona bakarken gözlerindeki açlığı görebiliyordu. Doğrulduğunda kızardığının farkındaydı, kolları göğüslerini örtmek için yetersiz bir çabayla otomatik olarak kalkmıştı.

"Benim için örtünmene gerek yok. Sen çok güzelsin."

Yanaklarındaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu ama adamın sesindeki samimiyetten şüphe duymuyordu.

"Böyle düşünmene sevindim. Ama gömleğimi uzatabilir misin?" Adam sözsüzce itaat etti ve kadın eksik düğmelere bakıp iç geçirdi. "Sanırım gömleğini mahvettin."

"Buna değdi."

Hâlâ yüzü kızarıırken gömleği üzerine çekti ve göğüslerinin arasında tuttu.

"Her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da, sanırım gidip balın geri kalanını yıkamam gerekiyor." Masadan zıplayarak indi ve elini uzattı. "Neden bana katılmıyorsun?"

Sanki çiftliği çevreleyen dağlardan birinden atlamasını önermiş gibi dehşete düşmüş görünüyordu.

"Lütfen mi? İstersen göz bağını bile geri takabilirim."

"Ama yine de hissedebilirsin-" Sözlerini kesti ve başını salladı. "Hayır."

Konuyu zorlamamaya karar verdi. Adam beklediğinden çok daha ileri gitmişti. Her ne kadar onun kendisine dokunmasından hoşlansa da, kendisi de ona dokunmak istiyordu. Nedense bunun daha da büyük bir mücadele olacağından şüpheleniyordu. Yine de kar durduğu sürece umut vardı.

"Pekâlâ. Gidip tek başıma banyo yapacağım." Banyoya giden yolu yarılamıştı ki dönüp omzunun üzerinden ona alaycı bir bakış attı. "Umarım içeride tek başımayken ayağım kaymaz."

"Tatlım..."

Ona doğru yarım adım attı, sonra durdu ve başını salladı, ağzı kıvrıldı.

"Eminim iyi olacaksın."

En azından onun sataşmalarıyla biraz rahatlamıştı. Ona tekrar gülümsedi ve banyo yapmaya gitti. Girdaplı sularda oturup karlı karanlığa bakarken olanları düşündü. Adam öyle davranmıştı ki

göz bağı taktığında farklıydı. Görünüşünün onun için bu kadar önemli olmasından nefret ediyordu ve sevişirken onu görememe fikrinden hoşlanmıyordu. Ama eğer onu rahat ettirmek için gereken buysa...

Dışarı çıktı ve onun temiz gömleklerinden birini çekti, pantolonla uğraşmadı. Gömlek neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu ve zaten her şeyi görmemiş gibi değildi. Ama kapıyı açtığında oturma alanı boştu. Masanın tam ortasında duran bal kâsesi hariç, kırılmış kâseler ve kırılmamış kâselerin hepsi temizlenmişti. Ona düşünceli bir şekilde baktı; acaba adam onu daha fazlasını istemek için mi bırakmıştı? Ama o zaman neden çalışma odasına dönmüştü? Göz bağı olarak kullandıkları kumaş şeridi de düzgünce katlanmış ve balın yanına yerleştirilmişti.

Uyurken giymek istemiyordu ama belki de başka bir alternatif vardı. Metodik bir şekilde pencerelerin her birini kontrol ederek, genellikle açık bıraktığı yatağın yanındaki de dahil olmak üzere, ağır perdelerin onları tamamen kapattığından emin oldu. Bunu yaptıktan sonra tüm ışıkları kapattı. Gözleri alıştıktan sonra bile sonuç beklediğinden çok daha karanlıktı. En azından aşağıdaki çalışma odasından gelen belli belirsiz bir parıltı vardı. Dikkatle merdivenlerin başına doğru ilerledi.

"Ben yatmaya gidiyorum, Frantor. Tüm perdeleri kapattım ve tüm ışıkları söndürdüm."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sanki gözlerimiz bağılymış gibi karanlık yapıyor. Belki gelip benimle uyuyabilirsin diye düşündüm."

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Sadece bir düşün. Bunu istediğin kadar yavaş yapabiliriz," diye ekledi, onun önceki sözlerini yineleyerek. "İyi geceler, Frantor."

"İyi geceler, tatlım."

Verdiği yanıt neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı ama zeminde ilerleyip büyük yatağa tırmanırken gülümsedi. Bekledi ama çalışma odasındaki ışıklar söndükten sonra bile aşağıdan ses gelmedi. Kadın

Beklemeye devam etti ama şilte alçalıp Frantor ona katıldığında neredeyse uyuyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ne yapacağını görmek için nefes nefese bekledi. Adam hiçbir şey yapmadı. Sadece onun yanında yatıyordu, vücudu kesinlikle hareketsizdi. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve hâlâ hareket etmiyordu. Ona katılmasını istediğinde aklında olan şey tam olarak bu değildi. Belki de biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Uykulu bir iç çekiş gibi geldiğini umduğu bir ses çıkardı ve ona doğru yuvarlandı. Sonunda çok büyük ve çok sıcak bir kola yaslandı. Aynı zamanda gerginlikten kaskatı kesilmiş bir kola.

"Uyumadığımı biliyorum."

Sesi sert çıkmıştı ama adam ondan uzaklaşmaya çalışmamıştı, bu yüzden kız onun koluna -tamamen giyinik koluna- sarılmış halde kaldı. En azından üzerinde sadece gömleği vardı; pelerinini de yatağa getirmemişti.

Bir kez daha denemeye kararlı bir şekilde yumuşak, hanımefendi gibi horlamayı denedi. Adamın kolu titredi ve güldüğünü fark etmesi bir anını aldı. Yüzünü rahatlamış ve gülümserken görmeyi çok istese de, bu bilgi onu memnun etti.

"Bu da işe yaramayacak."

Sesi rahatlamıştı, bu yüzden iç çekti ve kendini biraz daha yaklaştırdı.

"Pes ediyorum. Hayır, uyumuyorum." Derin bir nefes aldı, onun serin ve temiz kokusunu içine çekti, sonra kaşlarını çatı. "Uyumadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü uyurken nasıl ses çıkardığını biliyorum tatlım," diye mırıldandı o derin sesiyle.

Konuşmasını bitirdikten sonra tekrar gerildi ve aynı anda farkına vardı.

"Nereden biliyorsun? Ben uyurken burada mıydın?"

Rüyasında onu izlediğini gördüğü o ilk geceye aniden geri döndü. Ya bu bir rüya değilse?

"Evet," dedi sonunda.

"Ama neden? Birbirimizi her zaman görüyoruz."

"Çünkü sana endişelenmeden bakmak istedim..." "Seni izlediğimden endişelenmeden mi?"

"Evet. Yanlış olduğunu biliyorum ama dayanamadım. Özür dilerim."

Üzgün müydü? *Hayır*, diye karar verdi. Şimdiye kadar onu, gözlemlenme fikri karşısında ne kadar savunmasız hissettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Sorun yok. Anlıyorum. Ben de sana bakmak istiyordum." Onu daha iyi hissettirmeyi ummuştı ama vücudu sarsıldı.

"Yapmadım," dedi hemen. "Güvenine asla böyle ihanet etmem." "Ben seninkine ihanet ettim."

"Sanırım ikimiz de bunun aynı şey olmadığını biliyoruz."

Güven verici bir şekilde göğsünü okşamak için uzandı. Adam onun elini tuttu ama artık çok geçti. Kumaşın altındaki bükülmüş yara izlerini çoktan hissetmişti.

"Ah, Frantor," diye bağırdı, yüreği parçalanarak. "Ben gidiyorum," dedi hemen.

Adam ayağa kalkmaya başladı ama çaresizce onu durdurmak isteyen kadın aklına gelen tek şeyi yaptı ve adamın üzerine yuvarlandı. Adamın tüm vücudu donmuş, bir heykel gibi kaskatı kesilmişti; sadece sikinin karnında zonklaması dışında.

"Gitme," dedi. "Şok olmadım ya da dehşete düşmedim, sadece çektiğiniz acıyı düşündüm."

"Senin merhametine ihtiyacım yok," diye homurdandı ama kolayca yapabileceği gibi onu itmedi.

"Bu acıma değil. Bence sen tanıdığım en cesur, en nazik, en zeki, en seksi insansın."

Her kelimesinde ciddiydi ve belki de samimiyeti onun savunmasını delip geçti, çünkü vücudu biraz gevşedi ve elleri iki yanında durmak üzere yukarı kalktı

kalçalarında

an. "En

seksi?"

Adamın sesindeki inançsızlık kalbini sızlattı, ama kadın zevk iniltisini bastırarak adamın sikinin üzerinde geriye doğru sallanırken kendi sesini kasıtlı olarak hafif tuttu.

"Fark ettiğin bu muydu?"

"Hiçbirine inandığımdan emin değilim," diye itiraf etti, "ama en çok da buna."

"Güçlü olmadığını mı düşünüyorsun? Tek kolunla bir varil un taşıyabiliyorken?"

"Kardeşlerimden herhangi biri bunu yapabilir."

"Ben kesinlikle yapamazdım ve yapabilecek çok fazla insan da tanımıyorum. Zekaya gelince, kardeşlerinizden herhangi biri o dronları yaratabilir ve çiftliği korumak için bir plan yapabilir miydi?"

"Artekin ya da Callum'un bir plan yapabileceğine

eminim." "Dronları yapabilirler mi?"

"Belki de değil," diye itiraf etti ve bu kez onu sikinin üzerinde geriye doğru hareket ettiren kişi oydu.

Klitorisi şişmiş ve zonkluyordu ama uyarılmasını görmezden gelmek için kendini zorladı. Bu daha önemliydi.

"Kibarlığa gelince, kaç kişi yabancı bir kadını evine kabul eder ve onu güvende tutmak için kıyafetlerinden, yatağından ve yemeğinden vazgeçer?"

"Çoğu insanın bunu yapacağını düşünmek isterim."

"Ben de isterdim, ama istemeyen çok kişi var."

Karanlıkta mesafeyi ölçmek ve adamın yaralarına dokunmamak için elinden geleni yaparak uzandı ve parmaklarını adamın ağzına bastırdı.

"Ve en seksisine gelince, sadece birkaç saat önce mutfak masasında bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattın."

Konuşmadan önce adamın dudaklarının

kıvrıldığını hissetti. "En iyisi mi?"

"Evet," dedi içtenlikle.

O kadar iyiydi ki başka hiçbir erkeğin onunla boy ölçüşemeyeceğinden şüpheleniyordu ve bunu öğrenmekle de ilgilenmiyordu. Onu terk etme düşüncesi kalbini acıtıyordu.

"Buna sevindim." Onu ereksiyonunun kalın çıkıntısı üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladığında elleri kalçalarında sıkılaştı. "Ama daha iyisini yapabileceğime eminim."

BÖLÜM 17

Frantor, Florie uyuduktan uzun süre sonra bile uyanık kaldı. Yaşam alanını mümkün olduğunca karanlık yapmanın rahatlamasına yardımcı oldu. Ama karanlığın dezavantajları da vardı. Onun güzel yüzünü ya da yemyeşil vücudunu göremiyordu. Onu memnun etme girişimlerini yönlendirmek için yumuşak çığlıklarına ve uyarılma kokusuna güvenmek zorundaydı - bu girişimler memnuniyet verici bir şekilde başarılı olmasına rağmen. Yorgun bir uykuya dalmadan önce onu iki kez daha doruğa ulaştırmıştı.

Ama karanlıkta bile yara izlerinin farkındaydı. Onları göremeyebilirdi ama yine de hissedebilirdi. Kız onun göğsüne sokulmaya çalıştığı anda, uykulu itirazına rağmen onu kendi tarafına çekmişti. Gerçekten uykuya daldığında, onu tekrar kollarına çekmiş, gece boyunca sıkıca sarılmış ve tüm kalbiyle ona her gece böyle sarılabilmeyi dilemişti.

Ve onu bir kenara bırakmasına, yataklarından çıkıp çalışma odasına çekilmesine neden olan da diğerlerinden çok bu düşünceydi. Her gece onunla birlikte olamayacaktı ve onu kollarının arasına almaya alışamıyordu.

Takip eden günler tuhaf bir şekilde gerçek dışı, zamanın çalınmış anları gibi geldi. Günler boyunca ona dokunmamak için elinden geleni yaptı - nadiren başarılı olan bir hedefti bu. Yemek pişirirken, müzik yaparken ya da atölyesinde çalışırken, ona takılır, ona sürtünür ya da o kocaman yeşil gözleriyle ona bakar, o da onu kollarına alıp öpmekten kendini alamazdı. Ama gün ışığında, yara izlerinin fazlasıyla farkındaydı,

ve damarlarında dolaşan tahrike rağmen öpüşmekten başka bir şey yapmadılar. Adam onun da aynı şekilde hayal kırıklığına uğradığından şüphelense de, kadın onu hiç suçlamadı.

Geceler farklıydı ama onların da kendi sınırlamaları vardı. Her zaman onun yatağına gelir ve onu tatmin ederdi ama asla kıyafetlerini çıkarmasına izin vermezdi. Adam onun vücudunun her santimine tapıyordu, ama kızın ona en çok yaklaştığı an, pantolonu hâlâ yerinde dururken, onun kıyafetlerle kaplı aletine binmek olmuştu. Ve adam her zaman kız uyanmadan oradan ayrılırdı.

Zamanın çalındığını hissetmesine katkıda bulunan bir diğer faktör de fırtınanın geçmeye başlamasıydı. Açık havalar daha sık ve daha uzun sürüyordu. Onun için güvenli olup olmadığını görmek için çiftlik evine gitmesi gerektiğini biliyordu ama kendi kendine havanın çok belirsiz olduğunu söyleyip duruyordu. Ama o gün sadece bir kez kar yağmıştı ve bunu daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

O gece, "Sanırım yarın çiftlik evine giden yolu kontrol edeceğim," dedi.

Gecenin ilk orgazmını henüz yaşamıştı ve adamın kollarında mutlu bir şekilde yatıyordu ama adamın sözleri üzerine vücudu kaskatı kesildi.

"Peki ya temizse?"

"O zaman Nelly'ye gitmen senin için güvenli olacak. Ondan evine dönmene yardım etmesini isteyebilirsin."

"Benim evim mi?" Boğuk bir kahkaha attı. "Bunu düşünmüştüm-"

Kalbi küt küt atmaya başladı ama kadın devam etmedi. Bunun yerine eli göğsüne gitti ve karanlıkta kalbini örttü.

"Eğer bu son gecemizse, seni hissetmek istiyorum. Her

şeyini." "Ben... Ben yapamam. Kırıldım, Florie."

"Hayır, değilsin," dedi şiddetle, adamın sikinin üzerine oturacak şekilde hareket ederek.

Pantolonunun kumaşında bile ona karşı hareket ettiğini hissetmek onu her zaman tahrik ederdi ve bunu yaptığında sık sık doruğa ulaşırdı, ama bu gece sikinin hemen arkasına yerleşti ve kumaşın üzerinden şaftıyla alay etti.

"Bu paran kırık değil, değil mi?" diye fısıldadı, o işkence eden parmaklarını kalın uzunlukta yukarı ve aşağı kaydırarak.

"Sanırım değil," dedi, "geri seninle tanışana kadar öyle olduğundan şüpheleniyordum." Keyifli bir kahkaha atarken eli sıkılaştı.

"O zaman yarattığım şeyi deneyimlemem adil değil mi?" Pantolonunun düğmelerini dikkatle açarken elleri ona değdi. "Sadece bir paranı. En azından bu paranı hissetmeme izin ver."

Bunun bir hata olduğunu biliyordu, onu kaybetmenin sadece çok daha acı verici olacağını biliyordu, ama tatlı kokusu kafasını doldururken ve uzun parmakları ağrıyan etini okşarken, dayanamadı.

"Sadece sikim," diye homurdandı.

"Elbette," diye onayladı eli onun etrafında kenetlenirken - ya da en azından kenetlenmeye çalışırken. "Aman Tanrım."

"Sorun ne?" diye sordu, elini çekmek için ona uzanmıştı bile.

"Hiçbir sorun yok," diye mırıldandı alçak gırtlaklı bir sesle. "Kesinlikle mükemmel hissediyorsun." Elini uzun ve sert bir şekilde okşadı. "ok büyük." Başka bir vuruş. "Ve sert."

"Böyle yapmaya devam edersen daha fazla kalmayacağım."

Elini onunkinin üzerine koydu, ama onu durdurmak yerine, tekrar okşarken elini şaftının etrafında daha sıkı sıkı.

Başparmağı geniş başını okşayıp orada boncuklanan nem incilerini toplarken mutlu bir şekilde mırıldandı.

Eli onu terk ederken "Bir şey denemek istiyorum," diye fısıldadı ve adam itirazını geri almak zorunda kaldı.

Ama sonra, onu doruğa çıkarmak için sık sık kullandığı pozisyonda tekrar üzerine yerleşti, ama bu sefer tamamen farklıydı. Aralarında hiçbir giysi yoktu, amının sıcak, ıslak öpücüğünü doğrudan şaftına karşı hissetmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. İkisi de inledi.

"Oh, bu çok daha iyi."

Sık sık yaptığı gibi öne doğru sallandı, elleri otomatik olarak yardımcı olmak için kalçalarına gitti, ama bu sefer her ayrıntıyı hissedebildi, klitorisinin şişmiş yumruğunu horozunun başından geçerken hissedebildi ve boğuk bir çığlık attı. Onu daha sıkı kavradı ve hareketi tekrarladı, ondan bu keyifli seslerden daha fazlasını çıkarmaya kararlıydı.

"Oh, Tanrım-oh, Tanrım. Frantor!"

Doruğa ulaştığında adını haykırdı, kendi doruğunun eşiğinde ürperirken salıverilmesinin sıvı sıcaklığı onu kapladı. Kendini kontrol etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, aralarını karıştırdığında ne yaptığını fark etmedi, ama sonra pozisyonunu ayarladı ve kendini onun horozunun başına indirdi, inanılmaz derecede sıkı, inanılmaz derecede sıcak ve direnmek imkansızdı. Adam kükreyerek kadının içine doğru hamle yaptı, tohumu uzun, çaresiz fiskiyele halinde fışkırırken vücudu titriyordu. Bir an için nefes nefese kaldı, hâlâ olanlar karşısında şoktaydı, ama kanalının etrafında çılgınca çırpındığını hissedebiliyor, hızlı nefes alışlarını duyabiliyordu ve hemen vicdan azabına kapıldı. Kadının ne kadar küçük olduğunu biliyordu ama kendisi değildi.

"I-"

"Sakın özür dilemeye kalkma," dedi sesi titrese de şiddetle. "Bunu ben istedim. Bana sadece bir dakika ver."

Ellerinden birini onun kalçalarından ayırmak için kendini zorladı ve nefes alış veriş düzene girene kadar uzun, yatıştırıcı vuruşlarla sırtında gezdirdi. Sonra kaslarını kasten onun etrafında sıktı ve ikisi de inledi.

"Hâlâ sertleşmişsin," diye fısıldadı.

"Hâlâ bana dokunuyorsun." "Mmm.

Bu faydalı."

İleri geri sallanıyordu, bu tanıdık hareket şimdi onun sikine saplanmış olduğu için tamamen yeni ve farklıydı. Küçük hareketler acı verici bir zevkti. Daha fazlasını istiyordu, onun yumuşak bedenine tekrar tekrar sokmak istiyordu ama o hareket ettikçe kendini hareketsiz kalmaya zorladı,

giderek daha da cesaretleniyordu. Kalçaları huzursuzca kaymaya başladı ve adam bu hareketi fark etti.

Elini dikkatlice vücutlarının arasından geçirerek klitorisinin şişmiş çıkıntısını buldu, titrerken parmağına doğru zonkluyor ve kanalı tekrar onun etrafında sıkılıyordu. Parmağının etrafında doruğa ulaştığında onu ne kadar sıkı kavradığını biliyordu ve onun da aynı şekilde sikini çevrelediği düşüncesi onu inanılmaz derecede sertleştirdi. Nefes nefese kalmıştı, kalçaları hızla hareket ediyordu ve adam da karşılık olarak hareket etmesine izin verdi, her aşağı itişinde içine doğru itiyordu.

"Oh, Tanrım, evet. Aynen böyle," diye nefes nefese kaldı. Elleri omuzlarını sıktı, protezinin vücuduyla birleştiği yırtık dikişe tehlikeli bir şekilde yaklaştı ama umurunda değildi. Tek umursadığı, omurgasından aşağıya doğru akan ateşli coşku dalgası, kadının yumuşak, talepkâr çığlıkları ve onun etrafında kasılması, onu hayal ettiği kadar sıcak, sıkı ve mükemmel bir şekilde kavraması ve onu ikinci bir çaresiz doruğa sürüklemesiydi.

BÖLÜM 18

A Parlak ışık Florie'yi uyandırdı ve bunun perdedeki bir çatlaktan içeri giren güneş ışığından kaynaklandığını anlaması bir anını aldı. duvarla aynı hizada değildi. Gözleri alıştığında gözlerini kırıştırdı ve mavi bir gökyüzü parıltısı gördü. Kalbi sıkıştı. Frantor'u çiftlik evine gitmekten hiçbir şey alıkoyamayacak gibi görünüyordu.

Ama şu an için hâlâ burada, onunla birlikteydi. Uyuyordu, kolu onu sıkıca yanında tutuyordu, derin ve düzenli nefes alıyordu. Belki de hâlâ uyuyor olması şaşırtıcı değildi. Sonunda, isteksizce geri çekilmeden önce onun sikinin etrafında üç kez doruğa ulaşmıştı ve her seferinde ona eşlik etmişti. Adamın onu terk edeceğinden korkmuştu ama o kalmıştı.

Sadece kalmakla kalmadı, gece boyunca onu iki kez daha uyandırdı. Bir keresinde, kız gevşeyip titreyene kadar amcığıyla ziyafet çekmiş, sonra da derin ve sert darbelerle içine girerek onu bir doruktan diğerine sürüklemişti. İkinci seferinde, kadın uyandığında çoktan içine girmişti. Bu sefer, vuruşları yavaş ve eksiksizdi, o kadar nazıkçe hareket ediyordu ki, doruk noktası onu şaşırttı. Sürekli adını fısıldıyor, elleri yüzünü, kollarını, göğüslerini ve kalçalarını sevgi dolu bir hürmetle okşuyordu.

Ona dokunmayı o kadar çok istemişti ki. Ona yaklaşmak ve onu sevdiğini fısıldamak. Ama ona söylemekten korkuyordu. Yaralarını çok sıkı saklıyordu, kalbini daha da sıkı saklıyordu. Daha fazla zaman ummuştu. Duygularını kabul etmesi için zaman, ama artık zaman tükenmişti.

Yüzüne baktı ve maskesinin yamulduğunu fark etti, çok değil, ama güzel ağzının köşesini büken yara izini daha fazla görebileceği kadar. Hâlâ uyuyordu - maskeyi daha yukarı itebilir ve sonunda onu ilk kez görebilirdi ama bunu ona yapamazdı. Ona güveniyordu ve o da ona ihanet etmeyecekti. Gömleği boynundan açılmıştı ama boğazının güçlü sütunundan başka bir şey görünmüyordu, derisinin o kısmı pürüzsüz ve yara almamıştı. Elini gömleğinin içine sokmak, kalbinin elinin altında attığını hissetmek istedi ama bunu da yapamadı. Elini gömleğinin üstüne koymakla yetindi, yine de kalbinin sabit atışını hissedebilecek kadar yakındı.

Eli onunkini örtmek için kalktı ama onu itmek için değil. Bunun yerine, gözleri açılırken elini kendine doğru daha sıkı tuttu. Ona gülümsedi ve bir an için gerçekten de her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Ama sonra gözleri çarpık maskenin ardında genişledi ve neredeyse yataktan düşüp çılgınca maskeyi kurcalarken elini itti. Çözülmüş pantolonu yere düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve tek eliyle pantolonu yukarı çekmek zorunda kaldı ama bu, kalçasındaki bükülmüş yara dokusunu görmeden önce olmadı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ondan uzaklaşırken sert pantolonu odayı doldurdu.

"Frantor, her şey yolunda. Benimle güvendesin. Anlıyor musun? Güvendesin." Ona gitmekten korkuyordu, daha fazla paniği tetiklemekten korkuyordu ama elini uzattı. "Güvendesin. Bana geri dön."

Nefesi kesildi ve ona ulaşıyor olması için dua etti, ama sonra çalışma odasının kapısı sert bir şekilde çalındı ve hemen ardından sert bir erkek sesi ona seslendi. Dönüp arkasına baktı ve o sırada maskesi kayarak yere düştü, alçı çarptığı yerde paramparça oldu. Kadın ilk kez adamın yüzünün tamamını gördü. Korkunç bir yara izi saç çizgisinden sağ gözüne, ağzının köşesine kadar uzanıyordu; o gözünü kör etmekten zar zor kurtulmuş olması gereken bir yaranın koyu renkli etinden bükülmüş bir şerit.

"Olamaz," diye soludu, ellerini ağrıyan göğsüne bastırarak. Ne kadar acı çekmiş olmalıydı.

Ayağa kalkmaya, ona gitmeye çalıştı, ama konuşur konuşmaz yaralı bir hayvanınki gibi korkunç bir çığlık attı ve sonra kendini fırlatarak gitti.

Merdivenlerden aşığı.

"Hayır, Frantor. Bekle!" diye bağırarak ayağı fırladı ve çarşafı kendi üzerine çekmeye çalışırken ayağı çarşafa takıldı.

Merdivenlerin başında sert yüzlü, yaşlı bir uzaylı belirdi. Mor teni ve yüksek koyu renkli boynuzlarının genellikle Nelly'nin kocasına kasabaya kadar eşlik eden erkeğıe ait olduğunu fark etti ama kimliğıinin bir önemi yoktu.

"Frantor'a ne yaptınız? Nereye gitti?"

Merdivenlere doğru aceleyle yürüdü, çarşaf hâlâ her adımda ona çelme takmakla tehdit ediyordu ama adam kenara çekilme belirtisi göstermedi.

"Gitti," dedi erkek derin ve sakın bir sesle. "Sen iyi misin?"

"Ne demek gitti? Karda dışarı mı çıktı?" Kalbi küt küt atmaya başladı. "Ama bunun için giyinmemiş. Botları ya da pelerini yok."

Gözlerinde yaşlar birikmeye başlarken sesi son kelimedede kekeledi. Mor erkek ilk kez telaşlanmış görünüyordu ve hafif bir adım geri çekildi.

"Endişelenmeyin. Artek onun peşinden gitti."

"Elbette endişeliyim," diye tersledi. "Çok korkmuştu ve anlamıyordu. Onun peşinden gitmeliyim."

"Onun peşinden çarşafa sarınarak gidemezsiniz. Maruz kalmaktan ölürseniz bunun ikinize de bir faydası olmaz."

"Tamam. Önce giyineceğim, ama sonra onun peşinden gideceğim. Hepsi benim hatam."

"Neden giyinmiyorsun ve sonra bana bunun neden senin hatan olduğuna inandığını söyleyebilirsin?" O sert yüzünde ilk kez bir gülümseme belirdi. "Eşimin, senin şu anki kıyafetsiz halinle bir dişiyile aynı odada bulunmaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ona seninle hiç ilgilenmediğimi söylemekten mutluluk duyarım," diye tersledi sabırsızca ama adam haklıydı. Gitmek için giyinmesi gerekiyordu.

Frantor'un peşinden. Giyinmek için banyo yolunu yarlamıştı ki adamın ne dediğini fark etti ve omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış fırlattı.

"Eşim derken ne demek istiyorsun? Nelly Komutan Artek'le evlenmedi mi?"

"Evet. Pearl ile evlenme onuruna sahibim."

"Pearl Bennett?"

Diğer kadınla yakın arkadaş değildi ama çekici dulun ikinci kez evlenmekle uzaktan yakından ilgilenmediği izlenimini edinmişti hep. Yine de, onun yaralı, huysuz, maskeli bir uzaylıya aşık olmasını kimse bekleyebilir miydi? Frantor! Giyinmek için acele ederken Pearl'ün evliliğiyle ilgili kısa süreli merakı kayboldu.

"Şimdi," dedi döner dönmez. "Beni Frantor'a götür."

"Yapamam." Kız itiraz edemedi elini kaldırdı. "Artek onun peşinden gitti ama ikisinin de nerede olduğunu bilmiyorum ve çok uzakta olabilirler. Biz insanlardan daha hızlı hareket ederiz."

Öfkeli bir nefes aldı ama adamın haklı olduğundan şüpheleniyordu. "İyi o zaman. O zaman o gelene kadar burada bekleyeceğim."

Bir an tereddüt etti. "Alternatif bir öneride bulunabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama şimdiden hoşuma gitmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Çiftlik evine kadar bana eşlik etmenizi önerecektim. Buraya geldiğinizden beri bazı şeyler oldu."

Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Ne olmuş yani?"

"Kaçırılan tek insan dişi sen değilsin," dedi sakince. "Ben değil miydin?"

Frantor'un ona Nelly'nin kendilerine anlattığı hikâyeyi anlattığını hatırladı. "Başka kaç kişi var?"

"Sen dahil beş kişi. Artı Nelly ve İnci'm tabii ki." "Onu da mı kaçırdınız?"

Yüzü sertleşti. "Ben almadım, tıpkı Frantor'un seni almadığı gibi."

"Harika. Uzaklı bir Noel Baba hepinize kadın hediye etmeye karar vermiş."

İçini çekti ve pencereye doğru yürüdü, perdeyi sonuna kadar açtı, artık hasar verilmişti. Yukarıdaki gökyüzü pırıl pırıl bir maviydi, güneş vadiden aşağı uzanan ve her iki yanda yükselen dağları kaplayan kalın kar tabakası üzerinde parıldıyordu. Manzara nefesini kesecek kadar güzeldi ama tek düşünebildiği Frantor'un dışarıda bir yerlerde, karların içinde tek başına olduğuydu.

"Geri döndüğünde onun için burada olmalıyım." Geri dönecekti, değil mi?

"Neden böyle hissettiğini anlıyorum," dedi mor erkek pencerede ona katılırken ve onun sıçramasına neden oldu. Frantor kadar sessiz hareket ediyordu. "Ama o... perişan görünüyor."

Bir başka suçluluk dalgası daha üzerine çöktü.

"İnsan yaralandığında güvenli bir yer arama eğilimindedir. Bu değirmen onun güvenli yeri olmuştur."

Boğazı kapanma tehlikesi geçirdi.

"Yani şimdi ben... ben burada olduğum için değil mi?"

"Söylediğim bu değil. Ben sadece ona iyileşmesi için zaman tanımanın en iyisi olacağını söylüyorum."

Sebeğ olduğum hasarı iyileştirmek için. Kalbi kalmasını istiyordu ama belki de o haklıydı. Belki de Frantor'un sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Tamam."

"Artık bu kelimenin aslında anlaşma anlamına gelmediğini anlayacak kadar insan dişilerini tanıyorum."

"Alabileceğin tek şey bu. Adın ne senin?" "Ben Callum."

Etrafına bakmayı bile reddederek merdivenlere doğru yürüdü. İçgüdüleri ona kalması için bağıırıyordu ama Frantor'u daha fazla incitme riskini almak istemiyordu.

"Beni bu kaçırılan gelinlerin geri kalanıyla tanıştırmaya götür."

BÖLÜM 19

F Rantor Artek'in yanından geçip kaçtı, kaçma ve saklanma ihtiyacı dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Karın buz gibi soğuğu Artek'in vücudunu yakıyordu.

Çıplak ayakları ve pantolonunun paçaları kısa sürede ıslanmış ve donmuştu, yaralarından zarar gören sinirleri boyunca acı çizgileri gönderiyordu, ama bu acılar kalbindeki ağrının yanında hiçbir şeydi. Başlangıçtaki paniği kaybolmaya başlamış, yerini kadının onu reddetmesinin acısı almıştı.

Florie'nin dehşete düşmüş yüzü gözlerinin önünde dans ediyordu. Kendini ona gösterecek kadar nasıl dikkatsiz davranabilmişti? Ve böylesine güzel, mükemmel bir kadının onu önemseme ihtimali olduğuna inanacak kadar nasıl aptal olabilmişti? Onun yumuşak dokunuşlarının kendisini rahatlatma arzusundan daha fazlası olduğuna inanarak kendini kandırmıştı.

Bir kayaya takılıp tökezledi ve durdu; nehrin kıyısında olduğunu fark ettiğinde nefesi sert ve kesik kesik geliyordu. Uzun süren fırtınaya rağmen su donmamıştı, ancak hızlı akıntıda buz parçaları yuvarlanıyordu. Su soğuk ve acımasız görünüyordu ama unutulmayı vaat ediyordu. Korkunç bir an için kendini azgın akıntıya atmayı düşündü ama Florie'nin yüzü bir kez daha zihninde belirdi. Bu kez dehşete kapılmamıştı ama yumuşaktı ve ona gülümsüyordu.

Görünüşü onu ne kadar şaşırtmış olursa olsun, kaybından dolayı üzüntü duyacağını biliyordu ve bunu ona yapamazdı. Ona daha fazla acı çektiremezdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Artek'in eli koluna kapandı ve onu nehrin kenarından uzaklaştırdı. "İçine düşebilirdin."

Kardeşini hiç bu kadar öfkeli görmemişti, her zamanki kontrolü bozulmuştu ve bu ona onun kaybının yasını tutacak tek kişinin Florie olmadığını hatırlattı.

"Merak etme. Atlamayı planlamıyordum."

Artek kendini tekrar kontrol altına almadan önce, "Güzel," diye tersledi.

Artek'in izinden giden Florie'yi görmek için yarı umutla, yarı korkuyla onun arkasına baktı ama karda ilerleyen güzel bir kadın yoktu.

"Florie nerede? Onu yalnız bırakmadın, değil mi?"

"Callum onunla birlikte."

Yalnız ve korumasız olmadığı için rahatlamış olmasına rağmen, boğazından bir hırıltı çıkma tehdidinde bulundu. Onun başka bir erkekle yalnız kalması fikri hoşuna gitmemiştir, özellikle de Callum'un sakin, hükmedici varlığına ve yara almamış yüzüne sahip bir erkekle.

"Neden buradasın?"

"Senin peşinden geldim. Al."

Artek pelerinini ve çizmelerini ona doğru itti. Onları reddetmeyi düşündü ama bunun aptalca bir hareket olacağına karar verdi. Gececeğini bilse de botların sıcaklığı ayaklarının daha da fazla yanmasına neden oldu. Pelerini omuzlarına çekti, artık gizlenme konusunda endişelenmiyordu ama sıcaklık için minnettardı.

"Yani değirmene neden geldiniz?" "Sizi

kontrol etmeye geldik. İkinizi de."

Artek dönüp değirmene doğru yürümeye başladı ve o da isteksizce onu takip etti. İlk paniği yatıştığına göre, karda dışarıda kalmanın aptallık olacağının farkındaydı.

"Florie'nin burada olduğunu biliyor muydun? Nasıl biliyordun?"

"Benjar, elbette. O ve Endark gelinlerini almaya gittiklerinde, senin ve Gilmat'ın da eşlere ihtiyacı olduğuna karar verdi."

"Gilmat?"

Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra bile, kocaman, sessiz erkek bir gizem olarak kaldı. Diğer erkeğin engin bir zekâyâ ve kökleşmiş bir sadakat duygusuna sahip olduğunu biliyordu ama duygularını Frantor'dan bile daha sıkı koruyordu. Onu gerçekten anlayan tek kişinin Endark olduğundan şüpheleniyordu.

Ancak Gilmat'ın bu işe dahil edilmesine şaşırmış olsa da, planın arkasında aceleci en küçük kardeşinin olmasına şaşırmamıştı.

"Onu benimle bırakanın Benjar olabileceğini düşündüm."

"Gerçekten de öyle. O ve Endark'ın sebep olduğu tek fesat bu değildi. Bir çığ Wainwright'a giden dağ geçidini kapattı ve sanırım buzlar çözüldükten sonra da uzun süre kapalı kalacak."

Bu Florie'nin beni terk edemeyeceği anlamına geliyor. Ani umut dalgası neredeyse başını döndürecekti ama sonra başını salladı. Zamanın uzunluğu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yüzündeki dehşet duygularını açıkça ortaya koymuştu.

"Belki Callum ve Florie daha iyi tanışırlar," dedi sert bir sesle. Yaşlı erkek hiçbir zaman bir dişiye ilgi göstermemişti ama bir erkek Florie'sine nasıl karşı koyabilirdi ki?

Artek kuru bir sesle, "Gelininin bundan memnun olmayacağını

sanıyorum," dedi. "Yani Callum da mı bir gelin kaçırdı?"

Katı kuralcı yaşlı erkek için daha az olası bir senaryo düşünemiyordu.

"Hayır, Benjar'ın gelininin peşinden geldiğinde onu buldu." Artek başını salladı. "Bu uzun bir hikâyeye ve sana hepsini daha sonra anlatacağım. Ama önce konuşmamız gereken daha önemli bir konu var. Saldırıya uğrama ihtimalimiz var."

"Ve sen Florie'yi yalnız mı bıraktın?" diye hırladı, hızını artırarak.

"Onu Callum'a bıraktım, o da çiftlik evine geri götürecektir. Acil bir tehdidten şüphelenmek için herhangi bir neden yok," diye ekledi Artek sakinçe. "Ama hazırlıklı olmamız gerekiyor."

"Neden? Ne oldu?"

Artek iç çekti. "Görünüşe göre bu çiftliğin eski sahibi yıllar önce bir gelin göndermiş ama o gelememiş. Gemisi kaza yapmış ve yaralanmış ama bir Vultor sürüsü tarafından sağlığına kavuşturulmuş."

Vultor mu? Vahşilikleri ve daha güçlü, alternatif bir forma dönüşebilme yetenekleri dışında onlar hakkında çok az şey biliyordu. Bir yabancıyı sağlığına kavuşturmak onların tipik bir davranışı gibi görünmüyordu.

"Bunu neden yaptılar?"

"Bilmiyorum. Dişi olduğu için ona acımış olabilirler. İnsanların anlattığı hikâyeler dışında onlar hakkında çok az şey biliyoruz ve onlar da biraz önyargılı görünüyor."

"Madem onu sağlığına kavuşturdular, neden Josiah ile evlenmedi?"

"Görünüşe göre, Vultor sürüsünün alfasına aşık olmuş. Josiah'a söylemeye gelmişler ve Josiah da ölümünden sonra bölgeyi terk ettikleri sürece çiftliği ona bırakacağına söz vermiş."

"Ama burası bizim çiftliğimiz," diye itiraz etti. Olan biten her şeye rağmen burayı terk etmek istemiyordu.

"Evet. Doğum sırasında öldü ve çocuk da onunla

birlikte." "O zaman sorunu anlamıyorum."

"Sürü lideri onsuz çıldırdı."

Artek ona hızlıca bir bakış attı ve o da nehrin kenarında dururken hissettiklerini hatırlayarak başını salladı. Yanında olmasa bile en azından aşkı hâlâ hayattaydı. Aşk. İnkâr etmek için çok uğraştığı şeyi nihayet itiraf ettiğinde kelimeler onu durdurdu. Masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttuğu ilk andan beri ona aşıktı.

Onsuz nasıl yaşayacağım?

Artek de durmuş, onun sonunda gerçeği kabul etmesini sabırla bekliyordu.

"Bunun nasıl olabileceğini anlıyorum," dedi sonunda.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Artek yürümeye devam etti ve o da onu takip etti. "Alfa başka bir çocuk doğurdu ve deliliğini ona da geçirdi. O erkek Endark sayesinde öldü ama kabilenin başka bir üyesi onu takipçilerinin intikam peşinde koşmaya karar verebileceği konusunda uyardı. Tehdidin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum," diye ekledi Artek değirmen görüldüğünde, "ama hazırlıklı olmalıyız." Çevredeki dağlara baktı ve başını salladı. "Vadiye giden her olası yolu korumanın bir yolunu göremiyorum."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi kapının koluna uzanırken. Elleri titriyordu. Florie hâlâ burada olacak mıydı? Yoksa Callum'la birlikte gitme fırsatını değerlendirecek miydi?

İçeri girer girmez onun gittiğini anladı. Geriye sadece onun tatlı kokusu kalmıştı. Göğsü yarılmış gibi hissediyordu, ilk yaralandığı zamanki kadar çığ ve ağırlıydı. Nehrin buz gibi derinlikleri onu bir kez daha çağırdı ama hiçbir şey değişmemişti. Ona bu şekilde zarar veremeyeceği gibi, ona ihtiyaç vardı. Onu korumak zorundaydı, hepsini korumak zorundaydı.

Çalışma masasına ve yarattığı düzgün dron sıralarına doğru yürüdü
-yarattıkları. "Sanırım

bunlar yardımcı olacak."

Sesi tuhaf, içi boş ve boş geliyordu ve Artek onun yanına gelirken elini omzuna koydu.

"Dronlar mı?"

"Evet. Tüm vadiyi taramalarını sağlayacak bir model üzerinde çalışıyorum. Mükemmel olmayacak - tek bir kişi bile kesinlikle aradan sıyrılabilir - ama her türlü yoğun saldırıyı tespit edebilmeleri gerekir." Veri tabletine uzandı, sesi hâlâ boştu. "Olası şablonları gözden geçirmeliyiz."

"Katılıyorum." Artek tereddüt etti. "Belki de en iyisi ana eve geri dönmektir, böylece diğerleri-"

"Hayır!"

Onu terk etmeyi seçmişti. Onunla tekrar karşılaşma düşüncesine, onun kendisini istemediğini bilmeye dayanamıyordu. Özellikle de şimdi en kötü korkuları gerçek olmuştu. Tüm kardeşleri mutlu bir şekilde çiftleşmişti ve o yalnızdı. Hep yalnız kalacaktı.

BÖLÜM 20

Florie, Callum nehir boyunca geri dönerken onu takip etti. Callum onun için bir yol açıyordu, karları dikkatlice ezerek yürümesi daha kolaydı ama bu onun arkasından dik dik bakmasını engellemedi. Hâlâ değirmeni terk ederek doğru şeyi yaptığını düşünmüyordu. Birkaç kez neredeyse geri dönecekti ama her seferinde aynı düşünce onu durdurdu. Ya Frantor onu orada istemiyorsa? Ya varlığı ona verdiği acıyı daha da arttıracaksa?

Kendi kendine tartışmakla o kadar meşguldü ki, küçük bir yokuşun sonunda durduğunda neredeyse Callum'a çarpacaktı. İrkilerek başını kaldırdı ve çiftlik evini gördü; keskin açılı bir orta bölümün iki yanında iki uzun kanadı olan etkileyici görünümlü bir binaydı. Bu kadar yakın olması garip bir şekilde güven vericiydi. Frantor havadaki pek çok durgunluktan birinde oraya kolayca ulaşabilirdi ama yine de onunla kalmıştı.

En azından ben onu kovalayana kadar. Callum'u küçük bir avludan geçip giriş kapılarına doğru takip ederken boğazı düğümlenmek üzereydi. Kapılara varmadan önce kapılardan biri açıldı ve Nelly uçarak dışarı çıktı.

"Florie! Seni gördüğüme çok sevindim. Ama Frantor nerede? O iyi mi?"

Gözyaşlarına boğuldu.

Nelly ona dehşetle baktı, sonra kolunu Florie'nin omzuna doladı ve Callum'a ters ters baktı.

"Ona ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım."

"O zaman neden ağlıyor ve Frantor neden burada değil?"

Nelly cevap beklemeden Florie'yi içeri, vadinin muhteşem manzarasına sahip tonozlu büyük oturma odasına çağırdı.

"Gel hadi. Artek'in ofisine gidelim ve güzel, sessiz bir sohbet yapalım."

Florie'yi aceleyle mutfağın önünden geçirdi, tam o sırada bir kahkaha patladı ve Florie içeri girip hepsine duyarsız birer pislik olduklarını söyleme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Kalbinin kırıldığını ve Frantor'un karda tek başına ve yalınayak olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Nelly onu yine muhteşem bir manzaraya ve kitap raflarıyla kaplı duvarlara sahip rahat bir ofise götürdü.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi Nelly, onu küçük bir kanepeye itip yanına oturarak.

"Frantor'un maskesi çıktı ve korkunç bir yara izi var ve bu kadar kötü yaralandığı için üzüldüm, ama anlamadı ve ondan korktuğumu düşündü ve karlara doğru kaçtı ve botları bile yok!" diye feryat etti.

"Sus," dedi Nelly, onun elini rahatlatıcı bir şekilde tutarak. "Eminim her şey yoluna girecek. Ben sadece anlamaya çalışıyorum. Frantor'un maske taktığını mı söylemişsiniz? Bunu hatırlamıyorum."

"Onu gördün mü?" diye sordu. Nelly'den gizli kalmaya bu kadar kararlı olduktan sonra neden kendini ona ifşa etmişti ki?

Nelly başını salladı. "Pek sayılmaz. O benim hayatımı kurtardı, bunu biliyor muydun?" "Hayır."

"Geldiğimde bana karşı çok nazikti. Her şeyin nasıl olduğunu anlamama yardımcı oldu ama onu hiç görmedim ve eve gelmesini sağlayamadım."

"Ona kurabiye bıraktığını söyledi."

"Aldım ve o da hep aldı. Ama sonra durdu ve ben de endişelendim, bu yüzden değirmene gitmeye karar verdim. Yolda bir adyani tarafından saldırıya uğradım."

Ürperdi ve Florie de onu onayladı. Adyani, Cresca'daki az sayıdaki doğal yırtıcıdan biriydi. İnsanlar tarafından nadiren görülürlerdi ama acımasız saldırılarıyla bilinirlerdi.

"Frantor çılgınlıklarını duydu ve beni kurtarmaya geldi," diye devam etti Nelly. "Hatta beni buraya geri getirdi ve Drakkar'ı çağırdı."

"Demek onu gördün."

"Hayır, adyandan kaçmaya çalışırken düştüm ve başımı çarptım. Bilincimi kaybetmeden önce yüzünü bir anlığına görebildim ama maske takmadığından eminim."

"Muhtemelen değildi. Biri beni kaçırıp onunla bıraktıktan sonra bunu yaptı."

Nelly içini çekti. "İster inanın ister inanmayın, Benjar'ın niyeti iyiydi. Frantor'un kendisine eşlik edecek birine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ve ona katıldığımı söylemek zorundayım."

"Ben de seviyorum ve o kişi olmak istiyorum. Onu seviyorum Nelly, ama o benden kaçtı."

"Ben de Artek'ten kaçtım ama bu onu sevmediğim için değildi. Onunla konuşmalısın."

"Ben de bunu yapmak istiyordum ama Callum sakinleşmesi için ona biraz zaman vermem gerektiğini söyledi."

Nelly ofladı. "Bu bir erkeğin söyleyeceği bir şeye benziyor. Ne kadar uzun süre kuluçkaya yatarlarsa, o kadar yanlış kafalı olurlar."

"Yani geri mi dönmeliyim?" diye sordu hevesle.

Nelly dudağını ısırды. "İtiraf etmeliyim ki, bu durumda emin değilim. Ve şu anda işleri karmaşıktır başka şeyler de oluyor."

"Ne gibi?"

"Öncelikle, geçit kapalı. Seni geçitten geçirdikten sonra çığ düştü. Kasıtlı bir çığ. Ve şimdi geçit kapalı ve muhtemelen yaza kadar da kapalı kalacak."

Yaz mı?

"Benim lokantam," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Öyleydi ama yine de o anda çok uzak görünüyordu. Nelly'ye alaycı bir bakış attı.

"Bu dünyanın sonu değil. Bina bana ait, dolayısıyla kimse beni kapı dışarı edemez ve burayı yeniden açabilecek kadar birikimim var."

"Olabilir mi?" Nelly'nin gözleri muzipçe parladı ve Nelly de ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanırım burada ne olacağına bağlı. Frantor'un kasabada yaşayacağını düşünemiyorum." İç çekti. "Ama çalışmamayı da hayal edemiyorum."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Nelly ona sırtıttı. "Pearl ve ben çiftlik için gelir elde etmenin yolları üzerinde çalışıyoruz ve eminim senin de pek çok iyi fikrin vardır."

"Olabilir," dedi Frantor'un kilerindeki ödülü düşünerek, sonra içini çekti. "Ama önemli olan bu değil. Önemli olan Frantor'la konuşmak."

"Biliyorsun, Drakkar da Kitty'den kaçtı, her ne kadar bunu onun iyiliği için yaptığını söylese de," dedi Nelly düşünceli bir şekilde. "Bence gidip onunla konuşmalıyız."

"Kitty mi? Yeni bebek sahibi olan kızıdan mı bahsediyorsun?" Evlilik dışı, Wainwright'ta büyük bir skandal olmuştu ama kız başını dik tutmuş ve babanın adını vermeyi reddetmişti. "Burada başka kim var?"

"Pearl, tabii ki, ve kız kardeşi Ruby. Ruby, Benjar'la birlikte. Sonra Becky ve kardeşi var - o da Endark'la birlikte. Julie de Gilmat'la birlikte."

"Julie Watson? Annesi kriz geçiriyor olmalı." Zorba başhemşire en sevmediği insanlardan biriydi ama kız her zaman yeterince iyi görünmüştü.

Nelly güldü. "Eminim öyledir ve aynı derecede eminim ki geçit nihayet açıldığında ödeyecek cehennem olacak, ama güven bana, Gilmat onunla başa çıkabilir. Şimdi gidip Kitty'yi bulalım."

Florie onu koridorda takip etti ama mutfığa girmemeye karar verdi. Geleceği hakkında hâlâ bu kadar belirsiz hissederken sosyalleşmek isteyeceği son şeydi. Açık kapıdan kocaman yeşil bir erkeğe göz ucuyla baktı. Bütün kardeşler iriydi ama bu şimdiye kadar gördüğü en iri erkekti, teni koyu yeşil renkteydi, saçlarının telleri sanki evin içinde bile bir esinti onları okşuyormuş gibi hafifçe dalgalanıyordu. Pozisyonunu düzeltti ve Julie'nin onun dizine tünediğini gördü, güzel sarışın onun yanında küçücük görünüyordu - ve bu sarmaşıklar onun kolunun etrafında kıvrılmış mıydı?

O daha karar vermeden Nelly, yanında tuhaf bir erkekle birlikte geri geldi. Işıltılı bakırımsı derisi, kısa koyu boynuzları ve yürürken arkasında parlayan devasa kanatları olan bir başka büyük uzaylı. Ona soğuk, değerlendirci bir bakış attı, ifadesi yasaklayıcıydı.

"Kitty bebeği emziriyordu," dedi Nelly nefes nefese. "Ama onun yerine Drakkar'ı getirdim. O bizim doktorumuz."

"Biliyorum, Frantor ondan

bahsetti." Yüzü daha da sertleşti.

"Eminim olumlu bir şekilde değil."

"Aslında sizden çok övgüyle bahsetti."

"Bunu yapması için hiçbir sebep yok. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Kurtarmadın," dedi Nelly hemen. "Artek onun hayatını kurtardığını söyledi."

"Ama onu iyileştiremedim. Şimdi denememe bile izin vermiyor."

"Denemek mi? Yani ona yardım edebilir misin?" diye sordu hevesle.

"Neden? Yara izleri bu kadar korkunç mu?"

Sesi buz gibiydi ve kadın ona ters ters baktı.

"Yara izleri benim umurumda değil ama onun umurunda. Bu yüzden herkesten saklanıyor."

Drakkar onun bakışlarına karşılık verdi, sonra içini çekti ve yüzü gevşedi.

"Biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse onları çıkaramam. Ama sürekli rahatsızlık içinde ve bu konuda yardımcı olabilirim." Tekrar onu inceledi, bu kez yüzü daha yumuşaktı. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Boğazı tekrar kapanma tehlikesi geçirdi. "Hem de çok." "O zaman neden onsuz buradasın?"

"Kaçtı çünkü yaralarını gördüğümde üzülmüştüm. Onu reddedeceğimi düşündü. Bekleyip onunla konuşmak istedim ama Callum ona sakinleşmesi için zaman vermemi söyledi."

"Callum yanıliyordu," dedi Drakkar. "Frantor yaralandığından beri yalnız. Tek başına daha fazla zamana ihtiyacı yok. Sevildiğini bilmeye ihtiyacı var."

"O zaman hemen geri dönüyorum."

"Tek başına gidemezsin," dedi Nelly. "Bahsettiğim diğer sorunlardan biri de bu."

"Size eşlik edeceğim," dedi Drakkar ve ardından Nelly'ye bir kaşını kaldırdı. "Tabii benim yeterli koruma sağlayamayacağımı düşünmüyorsanız?"

Nelly güldü. "Florie'nin başka birinin yanında daha güvende olacağını düşünemiyorum. Artek hariç tabii," diye ekledi sadakatle.

"Elbette." Drakkar'ın sesi Florie'ye dönmeden önce gerçekten de içten geliyordu. "Hazır mısınız?"

"Evet. Hemen gidelim."

Nelly'ye hızlıca sarılıp fısıltıyla teşekkür ettikten sonra Drakkar'ı takip ederek oturma odasından dışarı çıktı. Yol çoktan açılmış olduğu için

kırılmış olsa da nazikçe onun yanında kaldı.

Tepeden aşağı inmeye başladıklarında, "Gerçekten onun acısına yardım edebileceğini düşünüyor musun?" diye ağzından kaçırdı.

"Bir dereceye kadar. Bazı kasları onarılamayacak şekilde hasar

görmüş." "Onlara masaj yaptığımda yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Bunu yapmaya devam etmeli miyim?" "Bunu yapmana izin mi verdi?"

"İsteksizce, en azından ilk başta."

"Denememe izin vermedi."

"Onu ikna etmek için senin yapmadığın yöntemler var."

İlk kez gülümsedi, bu ifade oldukça sert olan yüzünü değiştirdi. *O gerçekten de oldukça çekici*, diye düşündü tarafsızca, ama tek istediği kendisinden kaçan inatçı yaralı erkekti. *Benden bir daha kaçmayacak*, diye yemin etti. Julie'nin koluna dolanan sarmaşıklardan biri gibi ona yapışmak zorunda kalsa bile. Sadece onun kendisini dinlemesi ve affetmesi için dua etti.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Drakkar. "Bazen bir erkek bir dişiyi çok fazla önemsedığı için reddeder. Çünkü bunun onun yararına olduğunu düşünür."

Nelly'nin söylediklerini hatırlayarak, "Yaptığın bu muydu?" diye sordu.

Bir omzunu silkti, bir kanadı arkasında çırpındı ama cevap vermedi.

"Merak etme. Bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim." *Umarım.*

Şimdi nehrin yanındaydılar ve nabızı hızlanmaya başladı. Şimdiden değirmene dönmüş müydü? Dönmemiş olsa bile, ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti. Ve adam onu dinleyene kadar da gitmeyecekti.

Nehir kıyısındaki bir virajı döndüler ve Frantor oradaydı.

Frantor onlara doğru yürüyordu. Kukuletası geri gelmişti, yüzü açıktı ve hayatı boyunca hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Her şeyi unutmuştu.

Sabırlı olmak, ona zaman tanımak ve anlayış göstermek konusunda... ve ona doğru koştı, onu tekrar terk etmeden önce ona ulaşmaya kararlıydı. Ama adam kaçmadı. Birkaç hızlı adımla aralarındaki mesafeyi kapattı ve kız kendini onun kollarına attı, gülerek ve ağlayarak yüzünün ulaşabildiği her santimini öptü.

"Çok özür dilerim. Sadece şaşırdım. Seni seviyorum, Frantor." Ürperdi ve dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ ona sarılıyordu. "Ben de seni seviyorum. Beni bir daha asla terk etme."

"Asla," diye söz verdi ve onu öptü.

BÖLÜM 21

S *Beni seviyor.*

Florie'yi çekerken bilgi Frantor'un damarlarında dolaşıyordu. Yakındı, yumuşak kıvrımları ona mükemmel bir şekilde uyuyor, onu bütünleştiriyordu. Onu öpmeyi bırakıp geri çekildi ve yüzüne baktı. Kaçma dürtüsü hâlâ oradaydı ama onu sevdiği gerçeği, onu incelerken sabit kalması için ona cesaret verdi. Elini hafifçe yara izinin kenarına götürdü.

"Dehşete kapılmadım," diye fısıldadı. "Sadece ne kadar acı çektiğini bilmek canımı yakıyor."

"Öyle," dedi Drakkar sessizce.

Florie'ye eşlik eden diğer erkeği görmüştü ama dikkati Florie'nin üzerindeydi. Drakkar'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

Bu sözleri daha önce de söylemişti, hatta ciddiymi ama Florie kollarındayken sesinde tereddüt yoktu ve Drakkar bu kez onları kabul etmiş görünüyordu. Başını eğdi.

"Görünüşe göre benim aptalca hatamı tekrarlamayacaksınız, ben de eşimin yanına dönüyorum. Hazır olduğunda beni gör ve seçenekleri tartışalım."

Kanat çırpışıyla birlikte gitmişti.

"Drakkar'ın bir eşı mi var?"

"Ne demek istedi, seçenekler?" İkisi de aynı anda konuştu ve kız güldü, hemen ardından bir ürperti geldi.

"Burası senin için çok soğuk," dedi hemen. "Çiftlik evine geri dönmek ister misin?"

"Hayır, ben eve gitmek istiyorum. Evimize."

Bizim evimiz. Bu sözler hoşuna gitmişti ve onu kollarına alıp nehirden aşağı değirmene doğru ilerlerken gülümsedi.

"Gittiğim için özür dilerim. Gitmek istemedim ama Callum beni biraz zamana ihtiyacın olduğuna ikna etti."

"İhtiyacım olan tek kişi sensin," dedi ve sonra içini çekti. "Ama belki de haklıydı. Artek'e benimle konuşması için bir şans verdi."

"Ne dedi?"

"Bana sevdiklerimizin her zaman uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlattı."

Elbette bu kadar basit değildi ama kendisini ne kadar yalnız ve reddedilmiş hissettiğini bilmesinin onu üzeceğini biliyordu. Artek vadiyi izlemek için insansız hava araçlarını kullanmanın çeşitli seçeneklerini tartışırken konsantre olmaya çalışmıştı ama faydası olmamıştı. Artek sonunda cümlenin ortasında durdu ve onun yüzünü inceledi.

"Neden o füze bölgesini tek başına etkisiz hale getirmeye çalıştın?" Ne? Artek neden şimdi geçmiş kurcalıyordu?

"Nedenini biliyorsun," dedi sabırsızlıkla. "Çünkü saldırmak üzereydiler ve bir köyün daha yok edilmesi, daha fazla ailenin kaybolması düşüncesine dayanamadım."

Diğerlerinin ona yetişmesini bekleyecek zamanı yoktu. Muhtemelen canlı çıkamayacağını biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

Artek, "İnandığınız şey için savaştınız," dedi. "Bu inançlarınız yüzünden düşman bölgesine tek başınıza saldırmaya hazırdınız."

Rahatsızca omuz silkti ve başka tarafa baktı.

"Dediğim gibi, başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum." "Peki şimdi bir seçeneğin var mı?"

"Anlamıyorum. "Onu seviyor musun?"

Bu farkındalık çok çığdı, yüzeye çok yakındı ama bunu inkâr edemezdi.

"Evet."

"O zaman tekrar soruyorum, onun için savaşmaktan başka seçenek var mı? Onun aşkı için?"

Parmakları çalışma masasının kenarında sıkılaştı, korku ve kesinlik hakimiyet için savaşıyordu - beklenmedik derecede tanıdık bir his.

"Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Düşmana saldırırken de korkuyordunuz."

Artek haklıydı ama yine de bir şekilde bu onu daha da korkutuyordu.

"Duygularına karşılık vermediğine gerçekten inanıyor musun?" Artek sordu,

Birlikte geçirdikleri zamanı düşündü. Onunla nasıl çalıştığını, onun için nasıl yemek pişirdiğini, onunla nasıl konuştuğunu ve onun şarkı söylemesini dinlerken yüzünde beliren ifadeyi. Onunla nasıl dalga geçtiğini, ona nasıl dokunduğunu ve onu rahat ettirmek için hazırladığı göz bağını düşündü. İçinde küçük bir umut kıvılcımı büyümeye başladı. Her şeye rağmen bu mümkün müydü? Ve eğer onunla ilgili diğer her şeyi kabul ettiyse, belki sonunda yara izlerini de kabul edebilirdi.

"Belki de öyledir." "O zaman

bunun için savaşmaya değer."

Evet. Bir süre daha tereddüt etti ve maskesini yapmak için kullandığı malzemelerin bulunduğu dolaba baktı. Başka bir maske yapmalı mıydı?

Bir tane mi? *Hayır*, diye karar verdi. Kız isterse yapardı ama artık kendini tamamen göstermenin zamanı gelmişti.

Artek başını salladı.

"Bu şemaları eve geri götüreceğim ve Callum'la tartışacağım. Şimdi git."

Hiçbir emre bu kadar kolay itaat etmemiştir. Gerekirse kardeşleriyle ve onların bilinmeyen insan eşleriyle yüzleşmeye hazırdı ama onun yerine kız ona geri dönüyordu. Kollarını ona doladığında ve kız ona gülümsediğinde içini minnettarlık kapladı.

"Çok ağır olmadığımı emin misin?"

"Seni bütün gün taşıyabilirim," diye güvence verdi ona, ama değirmen sadece kısa bir mesafedeydi. Onu yukarı taşıdı, sonra da ayaklarının üzerine yatırdı. Kız ona umut dolu bir bakış attı, ama adam onu orada bıraktı, pencerelere geçip perdeleri sonuna kadar açarak güneş ışığının odaya dolmasına izin verecek kadar uzun süre bıraktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi

usulca. "Sanırım zorundayım."

Ama emin olmasına rağmen, ona dönüp önce onun pelerinini, sonra da kendi pelerinini çıkarırken elleri titreme tehlikesi geçirdi. Adam gömleğini çözmeye başladığında elleri tekrar titredi ve kadın elini onunkinin üzerine koydu.

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda değilsin. Acele etme."

"Biliyorum, tatlım. Ama senin yanında güvende olduğumu

biliyorum."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Benim yanımda güvendesin ama bu tepki vermeyeceğim anlamına gelmiyor. Kızgın, üzgün ya da sinirli olabilirim. Ama bu duygular senin *için*, senin yüzünden değil. Seni seviyorum ve bu değişmeyecek."

Adam konuşmadan başını salladı ve kadın bir adım geri çekilerek adamın gömleğinin düğmelerini açmaya devam etmesini sabırla bekledi. Adam derin bir nefes alıp gömleği omuzlarından sıyrıldığında kadının yüzü soldu ve gömleğin yırtık dikişi ortaya çıktı.

Protez takılıydı ve vücudunun sol tarafını kaplayan çarpık yaralar vardı. Ama ürkmedi ya da kaçmadı, sadece orada durup adamın botlarını çıkarışını ve pantolonunu indirişini izledi. Yara dokusu kalçasından uyluğuna doğru devam ediyordu ama bacağına masaj yaparken bu yara izlerine çoktan dokunmuştu. Ellerin on dokunduğunu hatırlayınca, adamın siki sertleşmeye başladı ve gözleri genişledi, bir an orada kaldıktan sonra tekrar adamın yüzüne baktı.

"Bu kadar cesur olduğun ve bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"İğrenmedin mi?"

"Hiç de değil."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, yumuşak kıvrımları ona yaslandı. "Burada ne olduğunu önemsiyorum." Nazikçe onun başına dokundu. "Ve burada."

Elini kalbinin üzerine koydu ve o da tıpkı ilk uyandığında yaptığı gibi kendi eliyle kalbini kapattı. Uzun bir süre sessizlik içinde birlikte durdular ve sonra gülümsemesi alaycı bir hal aldı.

"Ve belki de, sadece birazcık, bunu önemsiyorum."

Uzun parmakları adamın sikinin etrafında kıvrıldı ve hafifçe çekti. "Çok fazla kıyafet giyyorsun," diye homurdandı.

"Bunun icabına bakabilirim."

Adam ona doğru uzandı ama kadın başını şakacı bir şekilde sallayarak geri çekildi. "Şimdi izleme sırası sende."

Kasıtlı olarak onun hareketlerini yankıladı, giydiği gömleği yavaşça çözdü ve botlarını tekmelemeden ve pantolonunu tatlı kalçalarının üzerinden aşağı itmeden önce kaymasına izin verdi. Sonra tekrar onun kollarına doğru yürüdü, yumuşak teni onun birçok yara iziyle temas ettiğinde irkilmedi. Elini yüzüne götürüp saçlarını geriye doğru taradı ve gülümsedi.

"O maskeyi görmektense yüzünü görmeyi tercih ederim." "Ben de kollarımda çıplak olmanı tercih ederim."

Tenin tene doğrudan teması çok iyi hissettiriyordu. Bu kadar uzun süre onsuz nasıl yaşamıştı?

"Seni her yerime sürebilirim," diye mırıldandı.

"Sanırım bazı parçalar birbirlerine diğer parçalardan daha tatmin edici bir şekilde sürtünüyor."

Güldü, onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. "O zaman sanırım bunların tam olarak hangi parçalar olduğunu bulmamız gerekiyor."

BÖLÜM 22

Florie kendini Frantor'a daha da yaklaştırdı ve onun tenini kendi teninde hissetmenin tadını çıkardı. Frantor'un teni ile kendi teni arasındaki doku farkını hissedebiliyordu.

Yaralı derisi ve hasarsız derisi ve kalbi ona olanlardan dolayı acıyordu. Kötü olduğundan şüphelenmişti ama şimdiye kadar yaralarının tam boyutunu anlamamıştı. Onun hakkında hissettiklerinde hiçbir değişiklik yaratmamıştı ve bunu ona kanıtlamaya kararlıydı. Yatağa girdiklerinde kadın biraz geri çekildi ve adam ona şaşkın bir bakış attı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Sadece bakmak ve hayran olmak istiyorum."

"Hayran mı?" diye sordu, açıkça şüpheliydi ve ona bakmasından hâlâ tam olarak rahatsız olduğundan şüpheleniyordu.

"Evet, hayranım. Senin hakkında sevdiğim her şeyi söylememe gerek var mı?"

"Hoşuna giden bir bölüm olduğunu biliyorum," dedi ve kadın ona sırıttı.

"Haklısın. O kısmı çok seviyorum. Ama tek değil." "Ne gibi?"

"Saçlarını ve kaşlarının üzerine düşüşünü seviyorum - ve sen beni yalarken saçlarını tuttuğumda hissettiklerimi." Göz ucuyla adamın sikinin kalktığını gördü ama yüzüne konsantre olmaya devam etti. "Gözlerinin bu kadar etkileyici olmasına bayılıyorum. Maskenin arkasında bile ne hissettiğini anlamama yardımcı oldular. Ve tabii ki ağzını da seviyorum - olağanüstü yetenekli."

Vücudu gevşemişti ve bir kez daha ona uzanmaya çalıştı ama kadın başını salladı.

"Omuzlarının bu kadar geniş ve güçlü olmasına bayılıyorum. Ve tüm bu seksi kaslar."

Elini göğsünde gezdirdi, aşağıya doğru inerken kasıtlı olarak hem yara izi olan hem de olmayan bölgeleri dahil etti. Parmakları hafifçe sikiğin üzerinde gezindi ve kalçalarına geçmeden önce onu karşılamak için yükselişinden zevk aldı. Adam inleyip doğrulmadan önce çok uzağa gitmemişti.

"Beni öldürüyorsun, tatlım."

Ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve onu kucağına çekti. Aleti aralarında zonkluyordu, kışkırtıcı bir vaat ona doğru bastırdı ve bir arzu dalgası onu sardı. Sabırsızca kıpırdandı, kalçalarını kaldırıp onu içine almaya çalıştı ama adam onu kolayca yerinde tuttu.

"Aceleniz olmadığını sanıyordum. Hayran olduğun şeyler bitti mi?" "Hayır, ama geri kalanını başka bir zamana saklayabileceğimi düşündüm."

"O zaman sanırım sıra bende. Vücudunda hayran olduğum her şeyi sana söylemedim."

"Zorunda değilsin," dedi hemen. "Sana inanıyorum."

"Ama istiyorum. Mesela saçlarını seviyorum."

"Peki ya gözlerim ve ağzım?" diye alay etti.

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama belki de aynı nedenlerle değil. Örneğin, sana yol göstermek için saçlarını kullanmayı seviyorum."

Elini kızın saçlarına doladı ve çekiştirdi, canını acıtacak kadar değil ama klitorisine beklenmedik bir heyecan dalgası gönderecek kadar sertti.

"Ve ağzın da aynı derecede yetenekli."

Öne doğru eğilip onu öpmeye çalıştı ama adam onu yerinde tuttu.

"Ve tabii ki bu inanılmaz tatlı göğüsler var."

Birini avuçladı, yukarı uzanıp meme ucunu koparmadan önce elinin ağırlığını test etti, sert baskı onun uyarılmasını artırdı. Adamın rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışmasına rağmen onun da aynı derecede heyecanlandığını biliyordu. Ona her dokunduğunda siki sarsılıyor, klitorisi doğrudan kalın shafta değecek kadar kalçalarını öne doğru sallamayı başardığı her seferinde daha da sertleşiyor gibi görünüyordu. Adam kıpırdamıyordu bile ama kız çoktan boşalmanın eşiğine gelmişti.

"Frantor, lütfen."

"Ne oldu, tatlım?"

Masum görünmeye çalışıyordu ama sesindeki hain huysuzluğu duyabiliyordu. İyi olmuş. En azından acı çeken tek kişi o değildi.

"Sana ihtiyacım var," dedi, kıpırdanarak yaklaşmaya çalışarak.

Eliyle onun yüzünü kavradı. "Benim de sana ihtiyacım var." "O zaman beni al."

İnledi, sonra kalçalarını kaldırmaya başladı. Kadın beklentiyle titriyordu ama adam onu sikinin üzerine kaldırmak yerine, şişmiş klitorisini doğrudan kalın, damarlı yüzeye sürterek sikini aşağı doğru kaydırды. Kadın tekrar titredi ve adam hareketi tekrarladı, kadının uzun inişin yavaş sürüklenişini hissettiğinden emin oldu.

Adam onu daha yükseğe kaldırırken nefesi kesildi, bir kez daha girişiyle alay ettikten sonra onu tekrar shaftından aşağı kaydırды. Vücudu doruk noktasında geziniyor olsa da hayal kırıklığıyla inleyebilirdi. Artık daha fazla bekleyemezdi. Bir sonraki sefer onu kaldırdığında, onu alaycı bir şekilde sikinin üzerinde tutarken, öne doğru eğildi ve göğsünü hafifçe ısırdı. Adam sarsıldı ve tutuşu bir an için gevşedi, sadece kendini onun horozunun üzerine çarpması için yeterince uzun.

Oh, Tanrım. Ne kadar hazır olsa da, önceki geceden beri hâlâ şişti ve adam bu pozisyonda daha da büyük görünüyordu. Nefes nefese kaldı, vücudunun uyum sağlamasını istiyordu ve sonra ona karşı sallandı, sadece bir parça, ama ezici gerginliği inanılmaz bir dolgunluğa dönüştürmek için yeterli.

"Bu da hayran olduğun parçalardan biri mi?" diye sordu nefes nefese.

"Bu mükemmel amcık mı? Kesinlikle."

Adam kadının kalçalarını tekrar kaldırmaya başladı ve kadın itiraz etmedi, adamın devasa aletine gömülmekten memnundu. Ama sonra onu serbest bıraktı, sert ve hızlı bir şekilde aşağı kaymasına izin verdi ve doruk noktası hiç bitmeyen bir dalga halinde onun içinden kükredi.

"Mükemmel," diye tekrarladı ve sonra itmeye başladı.

"HANGİ SEÇENEKLER?" DIYE SORDU UZUN BİR SÜRE SONRA.

Vücutları hâlâ birbirine yapıştı ve adam elini sevgiyle kızın teninde gezdiriyordu.

"Anlamıyorum."

"Daha önce. Drakkar seçenekleri tartışmak için onu görmeye gelmemi söyledi."

Kasları kısa bir süreliğine gerildi ama sonra içini çekti ve gerginliği azaldı.

"Yeni bir protez almam gerektiğini düşünüyor. Ama bu gayet iyi çalışıyor."

Kolun vücuduna bağlandığı yerdeki iltihaplı deriye şüpheyile baktı. "Pek rahat görünmüyor."

"İşlevsel. Önemli olan da bu."

"Ama Drakkar onu değiştirmeniz gerektiğini düşünüyorsa, eminim iyi bir nedeni vardır."

Dudakları inatçı bir çizgiyle birbirine yapıştı.

"Greftin tamamen başarılı olduğunu düşünmüyor, yeni bir greftin vücuduma daha iyi uyum sağlayacağını düşünüyor."

"Kulağa gayet mantıklı geliyor. Neden yapmak istemiyorsun?"

Dudakları hâlâ birbirine yapıştı ve bir an için ona cevap vermeyeceğini düşündü ama sonunda tekrar iç çekti.

"Çiftlikten ayrılmak ve Port Cantor'daki tıbbi tesise gitmek zorunda kalırdım. Herkes bana bakardı. Ama bundan daha fazlası var. Hastanelerden nefret ederim. Benim zihnimde onlar acı, ıstırap ve ölüm yerleri. Birine geri dönmek istemiyorum. Tabii... bu seni rahatsız ediyor mu?"

Elini yırtık etin üzerinde gezdirdi ve kadın başını salladı.

"Eğer görüntü beni rahatsız ediyor mu diye soruyorsanız, hayır. Beni rahatsız eden şey bunun sizin için acı verici olması."

"Buna alışkınım."

Kalbi sızladı. "Ama öyle olmak zorunda değilsin. Bu senin kararın ve ne karar verirsen ver destekleyeceğim. Eğer değiştirmeye karar verirsen, ben de seninle geleceğim."

Ona düşünceli bir bakış attı.

"Port Cantor gibi bir yerde yaşamayı mı tercih ederdiniz? İstedğin her şeye erişebileceğin büyük bir şehirde mi?"

"Hiç de değil. Wainwright'ı özellikle küçük ve huzurlu olduğu için seçtim."

"Ve işinizin bulunduğu yer de orası. Geçit temizlendikten sonra oraya taşınmamızı ister misiniz?"

"Bunu benim için yapar mısınız?"

Onun yüzünü avuçladı. "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Ona inanıyordu ama Wainwright'ta yaşarsa ne kadar mutsuz olacağını da biliyordu. Kasabada pek çok iyi insan olsa da, yabancılarla, özellikle de yabancılarla iyi başa çıkamıyorlardı.

"Aslında ben de bunu düşünüyordum. Nelly çiftlikteki ürünlerden kâr elde etmek için fırsatlar aradıklarından bahsetti. Belki asistanlarım Susan ve Roger burayı bir restoran olarak işletmeye devam edebilirler ama daha küçük ölçekte. O zaman burayı sadece kendi ürettiklerimizi değil, kasabadan ya da civardaki çiftliklerden gelen diğer ürünleri de satabileceğimiz bir mağaza olarak da kullanabiliriz. İşleri ayarlamak için birkaç kez oraya gitmem gerekebilir ama orada yaşamamız gerekmez."

Adam rahat bir nefes aldı. Sonra başını eğip onu öptü ve yaşam düzenlemeleri hakkında başka tartışma olmadı.

Sonunda oturup gerindiğinde güneş ağaçların arasına gömülmeye başlamıştı.

"Sanırım akşam yemeğinde ne yiyeceğimi düşünmeliyim."

"Bir önerim var," dedi yavaşça. "Çiftlik evinde diğerlerine katılsak nasıl olur?"

"Nelly'nin buna bayılacağını biliyorum ama emin misin?"

"Evet, sanırım öyle. Burada izole bir şekilde yaşamayı istemiyorum ama senden ayrı kalmak da istemiyorum."

"Bunu benim yüzümden yapmak zorunda değilsin."

"Sadece senin yüzünden değil. Ben de kardeşlerimden uzaklaşmıştım. Bu talihsiz koşullar altında bile Artek'i görmek bana onları özlediğimi hatırlattı."

"Bu durumda, sizinle birlikte eve gitmekten memnuniyet duyarım."

Çabucak yıkandı ve geldiğinde giydiği elbiseyi üzerine geçirdi. Yanına tekrar geldiğinde gözleri parladı ve hemen Nelly ile daha fazla kıyafet almak için konuşmaya karar verdi. Giysileri yeterince rahattı ama onun yüzündeki takdir ifadesini görmek hoşuna gidiyordu.

El ele, karlı patika boyunca eve doğru yürüdüler. Alacakaranlığa karşı içerideki ışıklar çoktan yanmıştı ve kahkahaları duyabiliyorlardı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye tekrar sordu, adam eve bakmak için durduğunda.

"Eminim. Burada tek başıma, izleyerek ve dinleyerek çok zaman geçirdim. Kendimi oraya ait hissetmiyordum, özellikle de Nelly geldikten sonra, ama artık öyle hissetmiyorum. Ben sana aidim ve önemli olan da bu. Ama sana ait olduğum için kendimi içeriye de ait hissediyorum. Bu mantıklı mı?"

"Çok mantıklı. Şimdiye kadar kendime uygun bir yer bulamamıştım."

Onun elini tuttu ve içeri girdiler. Şöminenin etrafında şaşırtıcı sayıda insan toplanmış gibiydi ama onları ilk gören Nelly oldu.

"Aman Tanrım. Geldin. Sonunda geldin."

Kendini Frantor'a attı ve gözyaşlarına boğuldu. Frantor beceriksizce onun sırtını sıvazladı ve Florie'ye başının üzerinden çaresiz bir bakış attı. Florie araya girip onu kurtaramadan, Artek Nelly'yi nazikçe Frantor'dan çekip kendi kollarına aldı.

"Hamilelik nedeniyle şu anda biraz aşırı duygusal," dedi.

Hamile mi? Florie'nin dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Frantor'u seçmenin çocuk sahibi olma olasılığından vazgeçmek anlamına geldiğini düşünmüştü. İkisine birden sahip olacak kadar şanslı olabilir miydi?

"Ben aşırı duygusal değilim," diye tersledi Nelly ve ona meydan okuyan bir bakış attı. "Frantor hayatımı kurtardı ve ona daha önce hiç teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Ne kadar minnettar olduğumuzu biliyor." Başını Frantor'a doğru eğerken Artek'in kolları Nelly'nin etrafında sıkılaştı.

Frantor cevap veremeden, pembe tüylü iri bir erkek, Florie'nin Pearl'ün kız kardeşi Ruby olduğunu anladığı siyah saçlı güzel bir kızı sürükleyerek geldi.

"Sen aşçısın, değil mi? Yemek getirdin mi?"

Ruby gözlerini devirdi ve Florie'ye gülümsedi. "Üzgünüm ama onun tek düşündüğü midesi."

"Sadece midem değil." diye mırıldandı kızın kulağına. "Yemek yapamasan da seni seçtim, değil mi?"

Florie hâlâ cevap veremeyecek kadar şaşkındı ama Frantor başını salladı.

"Aslında akşam yemeği için sana katılmaya geldik, eğer senin için de uygunsa, Nelly?"

"Yeterince var," diye güvence verdi Nelly. "Tabii Benjar'ın hepsini yemesini engelleyebilirsek."

Pembe erkek abartılı bir masumiyet ifadesi takındı ve Nelly güldü, gözyaşları kayboldu.

"Yemekten bahsetmişken, hazır. Birkaç tabak daha getireyim."

Herkes Nelly'nin peşinden odadan çıkmaya başladı ama erkeklerin her biri Frantor'u selamlamak ve gelinlerini tanıtmak için yeterince uzun süre durdu. Elbette kardeşleri onun yara izlerini daha önce görmüşlerdi ama kadınlardan hiçbirinin herhangi bir dehşet göstermemesine minnettardı. Zihni hala dönüyor olsa da bir şekilde gülümsemeyi ve uygun bir şekilde cevap vermeyi başardı.

"Bir sorun mu var tatlım?" Frantor yalnız kaldıklarında sordu.

"Nelly hamile mi?"

"Evet, hamile."

"Biz, yani biz insanlar, farklı türler olmamıza rağmen sizin bebeklerinizi doğurabilir miyiz?"

"Artek de öyle dedi." Kollarını ona doladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer daha önce endişelendiysen, endişelenme. Hepimizde tohumlarımızın doğurgan hale gelmesini önlemek için bir doğum kontrol implantı var."

Kalbi sıkıştı.

"Çocuk istemediğiniz için mi?"

Tereddüt etti. "Buraya ilk geldiğimizde tek istediğimiz iyileşmek için bir yerdi. Ama şimdi daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Bir miras inşa ediyoruz ve çocuklar da bunun bir parçası."

"İmplant tersine çevrilebilir mi?"

"Evet. Bu a basit Madde içinKaldır, ve ve tersine çevirme o derhal yürürlüğe girecektir."

Onun elini tuttu, kalbi küt küt atıyordu. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum ve bu konuda konuşmadık bile, ama ben

Gerçekten bir çocuk gibi, seninle bir çocuk gibi. Düşünmen gerekiyorsa bana hemen söylemek zorunda değilsin," diye hızla ekledi.

"Senden bir bebek sahibi olmayı düşündün mü?" Bir köşesindeki yara izine rağmen gülümsemesi geniş ve mutluydu. "Daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

"Gerçekten mi? O zaman bu gece halledelim."

Gülümsemesi aniden kesildi ve kız ona endişeli bir bakış attı.

"Sorun nedir? Tereddüt mü ediyorsun? Daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

"Hayır, öyle değil. Ama ya... ya bebek görünüşüm yüzünden benden korkuyorsa?"

Kollarını ona doladığında kalbi eridi.

"Bebeğimiz senden asla korkmayacak. Bebeğimiz seni olduğun gibi severek büyüyecek, tıpkı benim sevdiğim gibi."

Ürperdi ve sonra vücudu gevşedi.

"Drakkar'dan bu gece implantı çıkarmasını isteyeceğim."

Mutluluk içini öylesine doldurmuştu ki sanki parlıyormuş gibi hissediyordu. Daha kısa bir süre önce hayatını yalnız yaşayacağına inanmıştı ama şimdi Frantor'a ve biraz da şansla bir bebeğe sahipti. Her şey mükemmeldi.

EPİLOG

N *bir ay sonra.*

"YENİ PROTEZİN NASIL GİDİYOR?" DRAKKAR SORDU
Frantor ona dış kapıya kadar eşlik etti.

"Sorun değil," dedi sabırsızlıkla. "Florie ve bebek ne olacak?"

Florie ve Drakkar sonunda onu protezini değiştirmeye ikna etmişlerdi. Cantor Limanı'ndaki tıp merkezine yaptığı yolculuk tahmin ettiği kadar korkunç geçmiş, daha önceki yolculuklarına dair pek çok anıyı geri getirmişti. Sadece hamile eşinin varlığı onu geri dönmekten ve çiftliğe çekilmekten alıkoymuştu. Ameliyattan omzundan yayılan tanıdık acı dalgalarıyla uyanmış ve işlemin zaman kaybı olduğundan oldukça emin olmuştu. Ancak ağrı şaşırtıcı bir şekilde hızla azalmış ve çok kısa bir süre içinde kolunu sanki doğal koluymuş gibi rahatlıkla kullanmaya başlamıştı. Önceki protezinden kaynaklanan sürekli acının kendisini ne kadar yıprattığını, artık bu acıyı yaşamamaya başlayana kadar fark etmemişti.

Vücudunun geri kalanı da daha iyiydi. Yara izleri asla geçmeyecekti ama Drakkar ve Florie, önceki acılarının çoğunu dindirmeye yardımcı olan bir masaj ve esneme rejimi geliştirmişlerdi. Ve tabii ki her gece güzel karısıyla seviştikten sonra mışıl mışıl uyumasının da bir zararı olmamıştı.

"Bir sorun olsaydı bana söylerdin, değil mi?" Drakkar tekrar sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi dürüstçe, "ama Florie beni zorlardı. Dürüst olmak gerekirse, iyi hissettiriyor. Florie ve bebek ne olacak?"

"Taramaları mükemmeldi. Şimdi sizi karınız ve çocuğunuzla yalnız bırakıp kendi ailemin yanına döneceğim." Drakkar tereddüt etti ve yaralanmamış omzunu sıktı. "Senin adına çok mutluyum kardeşim."

"Ve size çok minnettarım. Hayatımı kurtarmamış olsaydınız, buna sahip olacak kadar şanslı olamazdım."

Drakkar'ın eli kısa bir süre omzunda sıkıştı ve sonra bir kanat çırpıntısı içinde kayboldu. Frantor değirmenin üst katına döndü ve meydana gelen değişiklikler karşısında her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Küçük mutfak masasının yerini çok daha büyük bir masa almıştı; Florie'nin yemeklerini yemek için insanların akşam yemeği saatinde ne kadar sık geldiği düşünülürse bu bir zorunluluktur. Ayrıca rahat bir kanepenin yanı sıra büyük bir sandalye daha almışlardı.

Yatak odası bölümlere ayrılmıştı ve girişte durup gelinine hayranlıkla baktı. Florie yastıklara yaslanmıştı, her zamankinden daha güzel görünüyordu ve göğsünü hevesle emen oğullarına gülümsüyordu. Onu öpmek için eğildi, elini diğer göğsünün üzerinde dolaştırdı ve şişmiş meme ucunu nazıkçe çekiştirdi, ortaya çıkan sıvı incisine gülümsedi. Hamileliği sırasında vücudunun geçirdiği değişiklikler onu büyülemiş ve tahrik etmişti.

Başını ona doğru salladı ama gözlerinin içi gülüyordu. "Drakkar

bir sonraki kontrolüm bitene kadar oyalanmak yok dedi."

"Bu dalga geçmek sayılır mı?" diye sordu, meme ucunu biraz daha sertçe çekiştirirken nefesinin kesildiğini duydu. Onun keşiflerinden en az onun kadar zevk almıştı.

"Neden bunu daha sonra tartışmıyoruz? Oğlumuz uyuduktan sonra." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Uyuduğunu varsayıyorum. Nelly bana çok fazla dinlenmeyi beklemememi söyledi."

Kendini suçlu hissederek elini hemen geri çekmeye başladı ama kadın elini yakaladı ve yemyeşil tümseğe doğru bastırdı.

"Bazı şeyler için uykusuz kalmaya değer. Ama sanırım Ermek çoktan uykuya daldı."

Bebeğe babasının adını vermişlerdi ve garip bir şekilde bebek onu kaybettiği ailesine yeniden bağlamış gibi hissediyordu.

Bebeği nazikçe göğsünden ayırdı ve sonra ona teslim etti. Küçük bedeni kendine yaklaştırdı ama kalbi hızla çarpıyordu. Florie'nin ve vadideki herkesin kabulüne rağmen, uzun zaman önce kendisinden kaçan korkmuş çocukların korkularını hatırlamadan edemiyordu. En azından Ermek uyuyordu.

Ama aşağı baktığında bebeğin gözleri ardına kadar açıktı. Annesinin kocaman ve yeşil gözlerine sahipti ve nefesini tutarken ona bakıyorlardı. Drakkar ona bebeğin odaklanmayı öğrenmesinin biraz zaman alabileceğini söylemişti ama Ermek'in onun yüzünü incelediğine yemin edebilirdi. Ciddi yeşil bakışa karşılık verdi ve sonra bebeğin dudakları bir gülümseme olduğuna ikna olduğu bir şekilde büzüldü. Ermek'in gözleri tekrar kapanırken bile ürpererek rahat bir nefes aldı.

"Bana gülümsedi," diye fısıldadı.

"Eminim öyledir. Eminim onu her zaman sevecek ve koruyacak bir babası olduğunu biliyordur," dedi ciddiyetle ve sonra gülümsedi. "Şimdi git onu beşiğine koy ve fırsatımız varken biraz kucaklaşalım."

"Çıplak kucaklaşma zamanı?"

Tenleri birbirine her dokunduğunda hâlâ aynı heyecanı

hissediordu. "Tabii ki çıplak kucaklaşma zamanı."

"Hemen döneceğim."

Bebeği beşiğe yerleştirirken sırtıttı, sonra kıyafetlerini çıkardı ve onun yanına gitti. Onu kollarının arasına aldığı anda, Florie'nin eli yan tarafındaki yaraların üzerinden geçti ama artık kendini kırık hissetmiyordu. Florie sayesinde bir kez daha bütün olmuştu.

YAZARIN NOTU

*Frantor'*u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Artek'te ortaya çıktığından beri onun hikayesini yazmak için can atıyordum. Tıpkı Florie'nin evinde olduğu gibi benim de kalbimi çaldı ama bence birbirleri için mükemmellerdi. Umarım siz de öyle düşünöyörsünüzdur!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teŖekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teŖekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşönceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sıradaki!

Yedi Uzaylı KardeŖe Yedi Gelin
Gilmat ile devam ediyor!

*Kitap kurdu bir insan ile dev bir uzaylı arasında aşk filizlenebilir mi? Ve dış güçler çiftliği tehdit ettiğinde, Gilmat mirasını çağırabilir mi?
Julie'yi ve ailesinin geri kalanını kurtarmak için?*

Gilmat siparişi vermek için buraya tıklayın!

Yeni çıkan ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Gilmat

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie

ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken

Zambak ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn ve

- Queller

Uzaylı İstilası Serisi

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Mahkum

Uzaylı Damızlık

Uzaylı İttifakı

Uzaylı Umudu

Elementlere Maruz Kalma

Çıplak Uzaylı The

Bare Essentials

Çıplak Bir Tavır

Buff Canavarı

Soyunmak

Folsom Planet Blues *Uzaylı*

En Çok Aranalar: Kafesteki

Canavar Uzaylı En Çok Aran:

Hapishane Arkadaşı Uzaylı En

Çok Aran: Mastermind Uzaylı

En Çok Aranalar: Zincirsiz

Monster Between the Sheets

Extra Virgin Gargoyle Dikişsiz

Tatlı Canavar İkramları

Ork Düşmanım İçin Kapkekler

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg

Kanun Kaçağı Cyborg

İsimsiz Sayborg

Uzaylı *Anne ve Uzaylı Savaşçı*
Tarafından Değer Verilen
Uzaylı Savaşçı İçin Bir Oğul
Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı
Savaşçı için Bir Aile
Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Bir Ev Uzaylı
Savaşçı için Bir Hediye
Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Ayaz Öpücüğü

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

Bir Uzaylıyla Mahsur

Kalmak Bir *Bilimkurgu*

Tatil Kuyruğu Sinta

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ancak sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.